STUDIU ISTORIC DE FUNDAMENTARE
PENTRU P.U.G. COMUNA PODU TURCULUI, JUD. BACĂU



PROIECTANT GENERAL: ARHIPROIECT SRL
PROIECTANT DE SPECIALITATE: DOCT SRL
–arh. Petru Andrei Mihăilescu
Mai 2025

BORDEROU DE PIESE SCRISE ŞI DESENATE

A. PIESE SCRISE

1. Memoriu general
2. anexe la memoriu – fişa istorică a localităţii
3. anexe la memoriu – fișele monumentelor istorice

B. PIESE DESENATE

1. Încadrare în zonă
2.1 Hărți istorice
2.2 Evoluţia teritoriului şi a localităţilor
2.3 Zone istorice de referință

3.1. Delimitarea zonelor de protecție ale monumentelor istorice 1:5000 / satul Podu Turcului
3.2. Delimitarea zonelor de protecție ale monumentelor istorice 1:5000 / satele Hanța, Răcușana și Giurgioana
3.3. Delimitarea zonelor de protecție ale monumentelor istorice 1:5000 / sate Bălănești și Lehancea
3.4. Delimitarea zonelor de protecție ale monumentelor istorice 1:5000 / sate Căbești și Plopu
3.5. Delimitarea zonelor de protecție ale monumentelor istorice 1:5000 / satul Sârbi
3.6. Delimitarea zonelor de protecție ale monumentelor istorice 1:5000 / satul Fichitești
3.7. Coordonate stereo 70 pentru zonele construite protejate/ de protecție 1:5000

LISTĂ DE RESPONSABILITĂŢI

PROIECTANT URBANISM: ARHIPROIECT SRL BACĂU

SPECIALIST MONUMENTE ISTORICE: ARH. PETRU ANDREI MIHĂILESCU
CERCETARE TEREN ȘI REDACTARE:
ARH. PETRU ANDREI MIHĂILESCU
ARH. MITRU IOAN PETRESCU

STUDIU ISTORIC GENERAL COMUNA PODU TURCULUI

Cuprins:

- I. Notă metodică generală

1. Obiectivele şi limitele studiului
2. Descrierea metodei şi direcţiilor de cercetare
3. Evidenţierea surselor documentare, iconografice, cartografice
4. prezentarea echipei de cercetare
5. prezentarea critică a bibliografiei generale

- II. Analiza dezvoltării teritoriului administrativ şi a localităţilor

1. Istoricul teritoriului administrativ şi al localităţilor componente
2. Evenimente istorice
3. Prezenţe arheologice
4. Evoluţia statutului administrativ, militar, funcţional
5. Evoluţia structurii etnice şi religioase
6. Evoluţia ocupaţiilor populaţiei, ocupaţii tradiţionale persistente
7. Evoluţia teritoriului administrativ
8. Evoluţia tramei stradale şi a parcelarului
9. Evoluţia fondului construit, tipologie şi caracteristici
10. Operaţiuni urbanistice importante
11. Concluzii referitoare la vechimea construcţiilor, amenajărilor urbane şi la evoluţia urbanistică a localităţii

- III. Identificarea valorilor de patrimoniu construit

1. identificarea construcţiilor valoroase
2. identificarea amenajărilor valoroase
3. identificarea spaţiilor şi perspectivelor valoroase
4. date semnificative referitoare la construcţii şi amenajări
5. concluzii referitoare la elementele care necesită protecţie şi la natura acestora

- IV. Definirea şi delimitarea zonelor istorice de referinţă[1]

1. Definirea zonelor istorice de referință – notă metodică
   1.a. – descrierea metodei de definire a zonelor istorice de referință
   1.b. – criterii de definire/delimitare a zonelor istorice de referință
   1.c. – delimitarea zonelor istorice de referință
   1.d. - piese scrise și desenate explicative
2. Zonele istorice de referință din teritoriul administrativ
   2.a. listarea zonelor istorice de referință, după caracteristicile acestora
   2.b. schema cu evidențierea zonelor istorice de referință (limite, tipuri)

- V. Definirea şi delimitarea zonelor construite protejate[2]

1. Sinteza dezvoltării urbanistice a teritoriului administrativ
2. Sinteza dezvoltării localităţilor componente
3. Definirea zonelor construite protejate – notă metodică

[1] Zona istorică de referință = zona din teritoriul administrativ care se definește și delimitează prin studiul istoric general și care prezintă caracteristici coerente din punct de vedere urbanistic, arhitectural și istoric care vor fi preluate în modul de dezvoltare viitor al teritoriului

[2] Zona construită protejată = zona din teritoriul administrativ care se definește și delimitează prin studiul istoric general și a cărei protejare – justificată de prezența unor valori istorice, arhitecturale, urbanistice, peisagere – reprezintă un interes public

3.a.- descrierea metodei de definire a zonelor construite protejate
3.b. - criterii de definire/delimitare a zonelor construite protejate
3.c. - delimitarea zonelor construite protejate
3.d. – descrierea naturii și calității zonelor construite protejate
3.e. - piese scrise și desenate explicative
Zone construite protejate din teritoriul administrativ
a - listare după tip şi grad de protecţie
a.1. Zone construite protejate de interes național[3]
a.2. Zone construite protejate de interes local[4]
a.3. zone de protecție arbitrare ale monumentelor istorice izolate (raze) atunci când nu se procedează la definirea și delimitarea acestora.
b. bilanț teritorial
c. schema cu evidențierea zonelor construite protejate (limite, tipuri)
d. propuneri de includere a unor imobile în Lista Monumentelor Istorice
e. Elemente de gestiune și reglementare care decurg din SIG (obligativitatea elaborării unuia sau mai multor PUZ+RLU pentru perimetrele protejate; condiții administrative și tehnice speciale pentru construire în perimetrul protejat).
f. proceduri administrative care decurg din legislația în vigoare (avize prealabile autorizării construirii sau desființării și elaborării de documentații de urbanism de tip PUD,PUZ).

Potențialul de dezvoltare a zonelor construite protejate (operațiuni de reabilitare a fondului construit existent, intervenții noi permise în țesutul urban preexistent, metode de încurajare a construirii de către APL).

- I. NOTA METODICA GENERALA

I.1. Obiectivele si limitele studiului

Studiul îşi propune o analiză multicriterială a devenirii istorice a localităţilor aparţinătoare comunei Podu Turcului din judeţul Bacău, pentru a putea fundamenta necesitatea protecţiei zonale, gradul de protecţie şi întinderea zonelor protejate. Studiul s-a limitat la sursele menţionate mai jos şi la o atentă cercetare a terenului, rămânând ca, la următoare refaceri ale acestuia să fie detaliate acele perioade asupra cărora informaţiile găsite de noi au fost mai puţin satisfăcătoare.

I.2. Descrierea direcţiilor şi metodei de cercetare

Criteriile după care s-a făcut această analiză sunt următoarele:

- Cadrul natural – relieful, vegetaţia, zone calamitate, zone naturale protejate, relaţia sit- configuraţie urbană;

[3] Definirea si delimitarea zonelor protejate de interes national, descrisa in Legea 5/2000 are ca principal scop protejarea valorilor clasate si ca efect eliminarea zonelor de protectie arbitrare ale acestora. In mod similar, zonelor de protectie arbitrare ale monumentelor istorice de categorie A, dupa definire si delimitare conform Legii nr. 422/2001, li se substituie respectivul perimetru de protectie care este, dupa natura, o zona protejata de interes national. In cazul in care in perimetrul protejat se gasesc monumente istorice de categorie B, a caror protectie se asigura prin reglementarile aferente perimetrului protejat, acesta se substituie zonei lor de protectie. In cazul in care protectia nu se asigura in totalitate, imobilele care nu sunt incluse in perimetrul protejat, dar care necesita protectie, vor fi incluse intr-o zona protejata de interes local.

[4] Zonele construite protejate de interes național sau local pot fi diferite după natura elementelor protejate și gradul de
protecție; această diferențiere v afi stabilită prin PUG și RLU. Delimitarea se realizează pe limite de proprietate sau limite arbitrare (caz în care se defines cu precizie). Delimitarea zonelor construite protejate se suprapune peste delimitarea zonelor istorice de referință. În interiorul zonelor istorice protejate vor fi preluate elementele de reglementare definite pentru zonele istorice de referință cu care se suprapun.

- Încadrarea în teritoriu – căi de comunicaţie, echipare edilitară, limita intravilanului, zonare funcţională, disfuncţionalităţi, dotări;
- Organizarea funcţională: funcţiuni tradiţionale, programe actuale, centre de interes;
- Valoarea istorică: date semnificative privind constituirea localităţilor, evoluţia în timp, densitatea elementelor de patrimoniu, ţesutul urban, valori locale, toponimie, date bibliografice semnificative, legături istorice cu aşezări învecinate;
- Valoare urbanistică: relaţii cu situl, relaţii în localitate, evoluţia zonificării funcţionale, regimul de proprietate, parcelar, reţele stradale, volume construite, regimuri de înălţime, dominante, aliniamente, poli de interes, reprezentativitate;
- Valoare arhitecturală: încadrare stilistică, valoare estetică, compoziţii volumetrice şi spaţiale, sisteme constructive, materiale, finisaje.
- Vizualitate: câmp vizual, puncte de belvedere;
- Valoare socio- afectivă: ataşamentul populaţiei la zonă, conştiinţa prestigiului local.

I.3. Evidenţierea surselor documentare, iconografice, cartografice

Harta telegrafo- poștală a României 1865
Planul director de tragere 1891
Cea de a treia ridicare militară austriacă 1910
Harta militară 1982

I.4. prezentarea echipei de cercetare

Din echipa de cercetare au făcut parte: arh. Petru Andrei Mihăilescu, specialist monumente istorice și arh. Mitru Ioan Petrescu.

I.5. prezentarea critică a bibliografiei generale

Au fost studiate următoarele surse bibliografice:

Prof. Dr. Dorinel Ichim, prof. Florica Ichim, Târgu Podu Turcului(monografie etno-istorică)1827-1950, ed. Egal, Bacău, 2008
Ion I. Popescu, Monografia comunei Podu-Turcului- jud.Tecuci, 1935
Anuarul Socec al României Mari. Vol. II, Provincia(1924-1925), Ed. Socec, București
DRH A. Moldova- Documente privind istoria României, A. Moldova
C.Buzdugan, O nouă așezare getică în Bazinul Zeletinului, în Carpica,I,p.95-99
I.Bogdan, Cronica moldo- polonă, Vechile cronice moldovenești până la Urechia, București
Dorinel Ichim, Monumente de arhitectură populară din județul Bacău – bisericile de lemn, Ed. Episcopiei Romanului și Hușilor, 1984
Enciclopedia României, 1925
Dan Ghinea, Enciclopedia Geografică a României, 2000
Marele Dicționar Geografic al României, 1900
Paul de Alep, Jurnal de călătorie în Moldova și Valahia, ed. Academiei Române și Muzeul Brăilei – Ed. Istros, 2014 – eddiție îngrijită de Ioana Feodorov
N. Stoicescu, Repertoriul bibliografic al localităților și monumentelor medievale din Moldova, București 1974, pg.329
Ctitorii sub semnul Crucii, Ștefan cel Mare și Sfânt, ed. Rompres, 2004
Radu Roseti, Amintiri din prima tinerețe, București 1972

Materialele cuprind informaţii destul de detaliate pentru toate zonele de interes ale acestei etape de studiu.

- II. ANALIZA DEZVOLTARII TERITORIULUI ADMINISTRATIV SI A LOCALITATILOR

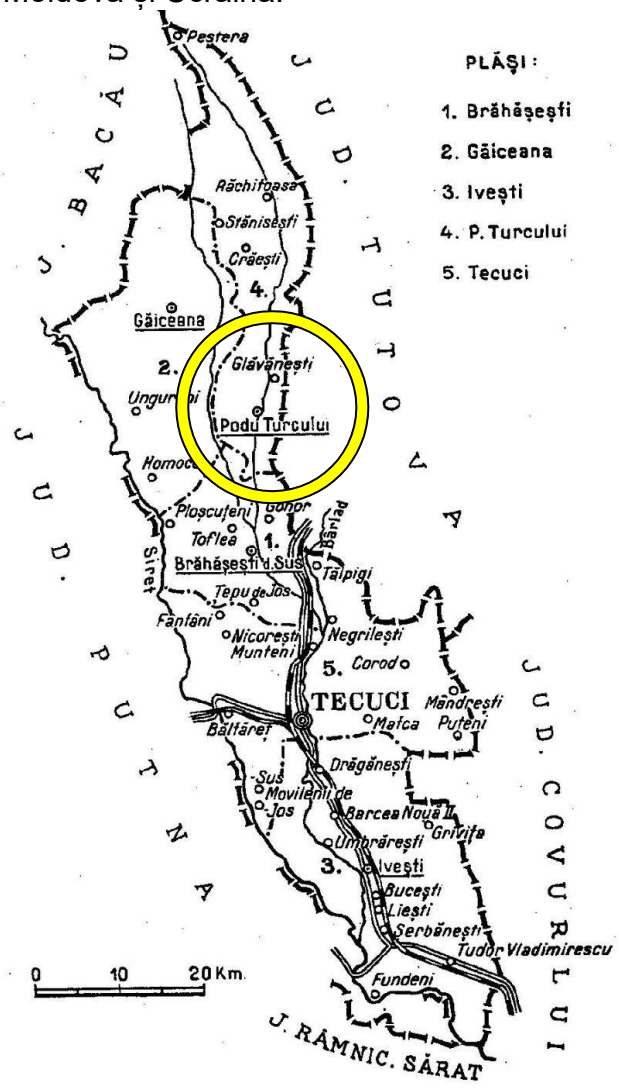
II.1. Istoricul teritoriului administrativ şi al localităţilor componente

Comuna Podu Turcului este așezată în extremitatea sud-estică a județului Bacău, la limita cu județele Vasului și Vrancea, în colinele Tutovei, pe malurile râurilor Zeletin(care trece pe lângă localitatea de reședință) și Pereschiv(care trece pe lângă Căbești, în est). Este traversată de șoseaua națională DN11A, care leagă Adjudul de Bârlad. În componența sa intră satele Bălănești, Căbești, Fichitești, Giurgioana, Hanța, Lehancea, Plopu, Podu Turcului(reședința), Răcușana și Sârbi.

Comuna este străbătută de șoseaua DN11A – fostul "*Drum de Jos*" care lega Adjudul și valea Siretului de pasurile de trecere spre Ardeal: Oituz și Ghimeș-Palanca.

Locuirea pe aceste meleaguri este una foarte veche, dovadă fiind descoperirile arheologice din Râpa Bujorii- Căbești, Cele două situri arheologice de pe raza comunei atestă nu doar vechimea ci și continuitatea locuirii.

Așezarea neolitică de la Dănceni, împreună cu cele de la Căbești și Bichești se înscriu, alături de cele peste 110 stațiuni arheologice din Colinele Tutovei, în marele complex cultural Ariușd- Tripolie-Cucuteni ce se întinde din sud- estul Transilvaniei, în Moldova și Ucraina.



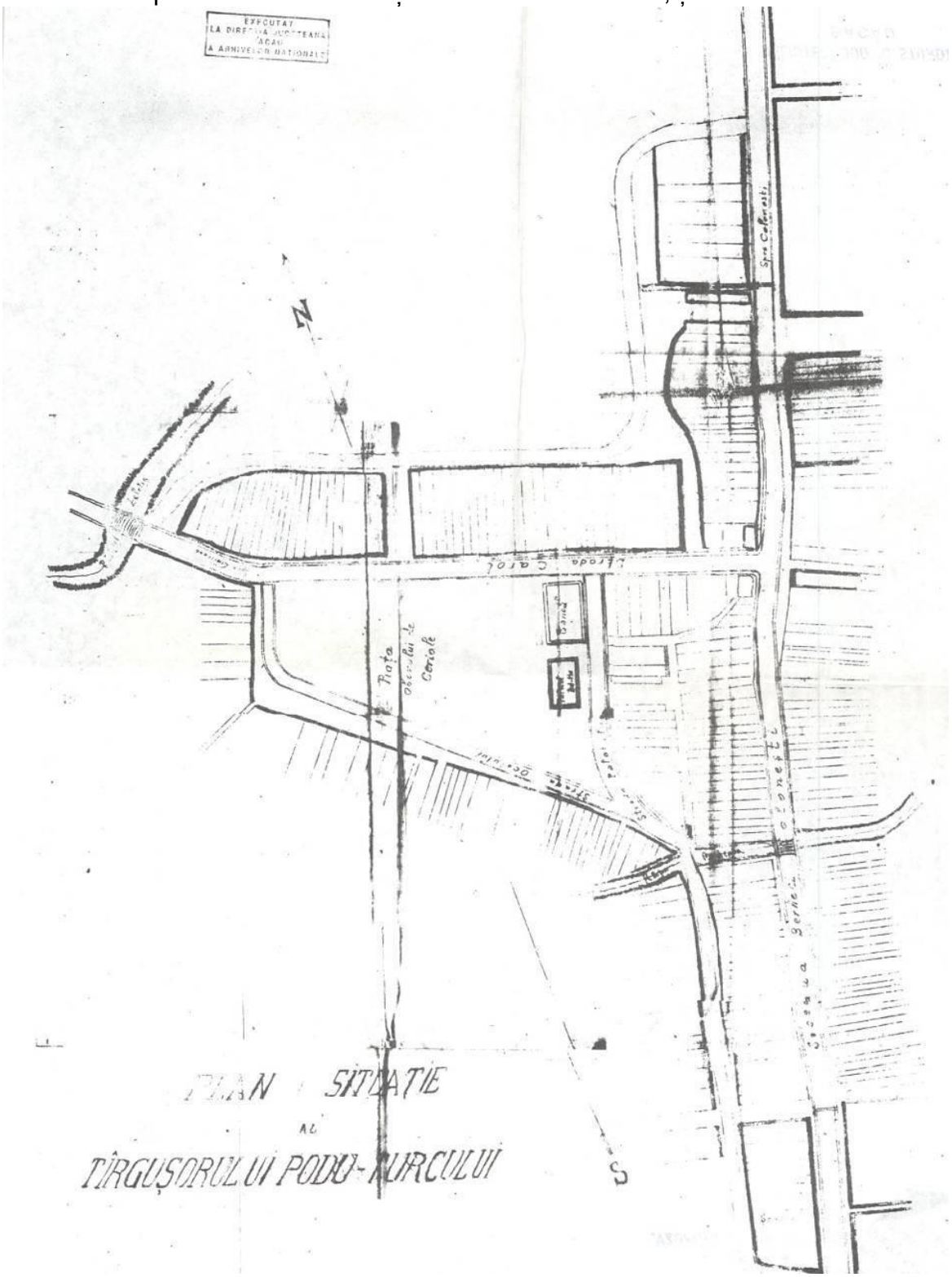
Harta județului Tecuci în perioada interbelică

Istoria teritoriului comunei Podu Turcului și a arealelor limitrofe s-a legat în cea mai mare parte de istoria ținutului Tecuci, până la 1950, de care a și aparținut o perioadă lungă de timp, fiind și una dintre cele mai vechi unități teritorial-administrative ale Principatului Moldovei. În perioada medievală, Principatul Moldovei a fost organizat administrativ în ținuturi, conduse de pârcălabi(ulterior de ispravnici), având atribuții administrative, judecătorești și militare. Prima atestare documentară a unui ținut poate fi făcută la 1408, când este amintit târgul Romanului.

La 1435 sunt menționate alte cinci ținuturi, pentru ca în timpul domniei lui Ștefan cel Mare, Moldova să fie împărțită în mai multe ținuturi(printre care Cernăuți, Cârligătura, Trotuș, Suceava, etc.). Abia la 1566, în Cronica moldo- polonă, apare prima listă completă a ținuturilor Moldovei, care erau în număr de 24: Bârlad, Tecuci, Chigheci, Lăpușna, Vaslui, Orhei, Soroca, Hotin, Cernăuți, Suceava, Hârlău, Dorohoi, Cârligătura, Iași, Fălciu, Covurlui, Horincea, Putna, Adjud, Tutova, Trotuș, Bacău, Roman și Neamț. [5]

[5] Bogdan 1891, 233

Prima atestare documentară legată de comuna **Podu Turcului** este din 7 octombrie 1827, când voievodul Principatului Moldovei, Ioan Sandu Sturza semna un hrisov domnesc prin care aprobă înființarea unui târg pe moșia Dămăcușa de pe valea Zeletinului, ținutul Tecuci, moșie ce aparținea boierului Mihai Iamandi. În urma investigațiilor istorice, s-a constatat că acesta stăpânea moșia Dămăcușa încă din anul 1816 când îndeplinea funcția de ban în Divanul Moldovei. Este posibil ca această moșie să-i fi parvenit prin cumpărare sau prin moștenire de la jicnicerul Ștefan Kostandaki care stăpânea satul Dămăcușa din ocolul Zeletinului, ținutul Tecuciului. [6]



Plan al târgușorului Podu- Turcului preluat din Monografia etno- istorică a Târgului Podu Turcului

[6] Recensămintele populației Moldovei din anii 1772-1773, în Moldova în epoca feudalismului,vol.VII, partea I,Ed. Științifică, Chișinău,1975

Din cele consemnate în Recensămintele populației Moldovei pe anii 1772-1773, rezultă că atunci erau începuturile acestui sat, deoarece la vremea aceea, Dămăcușa avea un număr de 25 de curți cu oameni, adică locuințe, fiind în stăpânirea jicnicerului Ștefan Kostandaki. Dintre aceștia un număr de trei erau țigani supuși ai boierului, ceilalți 22 fiind sosiți cu el din Muntenia în luna septembrie. Rezultă deci că însuși boierul s-a dus în țara muntenească să-și aducă oameni cu care să muncească moșia.

Este posibil ca Recensământul din 1774 să fi înglobat și satul Dănceni , dat fiind numărul crescut al populației, de la 25 de case în 1772-1773, la 45 de case în 1774, numai după un an , toate fiind trecute la recensământul din acest an ca făcând parte din satul Slobozia Dămăcușa.

În Condica Liuzilor pe 1803 satul Dămăcușa era consemnat ca făcând parte din ocolul Zeletinului, ținutul Tecuciului, fiind proprietatea spătarului Dumitrașcu Sturza, având ‘’oi și loc îndestul’’, reieșind că pierde cătunul Dănceni care devenise între timp sat. După 13 ani, în anul 1816, satul Dămăcușa apare ca fiind proprietatea banului Mihai Emandi, după cum rezultă din Condica vistieriei Moldovei din 1816.

Legenda înființării târgului Podu Turcului redă o împrejurare în care hanul, ce exista deja în aceste locuri, a găzduit într-o iarnă un turc ale cărui care încărcate s-au împotmolit în vadu Zeletinului peste care nu exista nici un pod. Atunci turcul a intrat în tovărășie cu grecul și evreul de la han, construind un pod de lemn peste apa Zeletinului de unde i-a rămas numele de Podu Turcului.

Înființarea târgurilor în Moldova, în mod special în Colinele Tutovei, se datorează necesității schimburilor economice de produse agricole, meșteșugărești și comerțului cu animale în condițiile în care acest teritoriu era lipsit de orașe. Distanțele mari dintre orașele existente(Bârlad, Bacău, Tecuci)depășeau o sută de kilometri, iar drumurile desfundate de ploi sau înzăpezite erau greu practicabile, uneori inaccesibile.

Între anii 1827 și 1859 în Colinele Tutovei au uat ființă o serie de târguri care reflectă dezvoltarea relațiilor capitaliste în mediul rural, precum și liberalizarea comerțului. La Podu Turcului, pe moșia Dămăcușa, se stabilesc zile de iarmaroc prin hrisovul domnesc din 7 octombrie 1827, fiind menționat ca târg în anul 1842, satul Colonești primește hrisov pentru zile de iarmaroc în 1839, fiind menționat ca târg în 1855, Izvorul Berheciului(Gloduri) are hrisov pentru iarmaroace din anul 1837, iar Găiceana în 1839 primește aprobare de iarmaroace și în 1859 este menționat ca târgușor. Plopana avea târg înainte de 1838, iar hrisov din 1844, Stănișeștii avea iarmaroc înainte de 1834, fiind târg din 1859, iar în 1837 se cerea reînființarea târgului la Lărgășeni, fapt confirmat în hrisovul din 1839.

În anul 1842 se stabilesc pe moșia boierului Mihai Iamandi, de-a lungul unei uliță paralelă cu apa Zeletinului, între han și Podu Turcului, oarece negustori și comercianți. Între aceștia și boierii familiei Iamandi se încheie o ‘’învoială’’ pentru deschiderea târgului. Cea mai importantă învoială din document prevedea ca negustorii care urmau să-și facă prăvălie și clădiri în târg, li se acorda de familia boierului câte un stânjen(2,3m) la uliță și 14 stânjeni în adâncime, pentru care trebuia să plătească o taxă anuală de 10 lei. Pentru mărfurile vândute în târg urmau să plătească alte taxe prevăzute în ‘’Învoiala din 1842’’. Învoiala din 1842 și hrisovul semnat de Ioan Sandu Sturza, prin care se încuviințase înființarea târgului în anul 1827, sunt cele două acte de naștere ale târgului Podu Turcului. Din punct de vedere economic, comuna avea un statut ridicat, fiind trecută pe locul doi după reședința de județ Tecuci. Acest având economic a fost datorat în cea mai mare parte caracterului de târg al comunei, dar și fabricii de plasă de sârmă Zeletin, apoi Podu Turcului. Aici existau o serie de instituții precum judecătoria de ocol, spitalul comunal, sedii de bancă și filiale. Aceste instituții au produs o dezvoltare economică pe mai multe paliere, făcând un important centru de dezvoltare economică.

Deși înființat ca târg prin hrisov domnesc, localitatea va purta numele de Slobozia Podu Turcului, asa cum se găsește consemnată în harta rusă din anul 1830,

unde figurează cu 73 de gospodării. Statului de ''slobozie'' a noii localități ce se contura ca târg vine să confirme faptul că locuitorii ce s-or fi așezat aici cu voia boierului Mihai Iamandi au fost scutiți de la plata birului de către domnie, urmând să presteze către boier anumite obligații feudale.

În anul 1832, comuna Podu Turcului avea o populație foarte mică în raport cu celelalte târguri înființate, acesta fiind și motivul pentru care în documentele și statisticile vremii localitatea apare cu diminutivul Târgușorul Podu Turcului. În anii 1854-1862 în localitate apare apelativul *Poliția* sau Polițioara Podu Turcului, alternând cu cel de Târgușorul Podu Turcului. Cele două apelative este posibil să se refere la organele de ordine cu anumite responsabilități administrative în viața târgului.

Pe la anul 1850 era menționată în Podu Turcului și o parte a moșiei Scrofeni, aflată în partea de sud. Scrofenii a fost sat lângă satul Bichești și moșie în ocolul Zeletinului, ținutul Tecuciului, parțial înglobată în moșia Bichești și apoi parțial înglobată în moșia Podu Turcului între anii 1850-1853. Cele două sate, Bichești și Podu Turcului, ambele învecinate cu moșia Scrofeni și-au adjudecat fiecare partea de moșie ce-i aparține de drept până în anul 1863.

Începând cu anul 1864, ca urmare a Legii înființării comunelor rurale, satul Podu Turcului este unificat cu comuna Podu Turcului. Localitatea este întâlnită cu apelativul Târgul Podu Turcului din 1865 până în 1876 când apare cu numele de Târgușorul Podu Turcului. Localitatea revine la numele de Târgul Podu Târgului în anul 1887 până în 1929 când înglobează de mai multe ori statul Dămăcușa, care în perioade scurte își capătă independența.

Prin reforma administrativă din anul 1956 Podu Turcului înglobează definitiv satul Dămăcușa, iar prin cea din 1868 și satele Dănceni și Zeletinul de Jos.

- Menționarea satului **Bălănești** ca moșie datează din anul 1863, când aceasta făcea parte din județul Tecuci și a fost cumpărată de către către egumenul Germano de la Teodor Cantacuzino, în schimbul moșiei Goșmani.[7]
- Legenda care îi atribuie vechimea satului **Căbești** îl plasează în timpul lui Ștefan cel Mare. Totuși, atestarea sa mai târzie se explică prin schimbarea locului său inițial de pe moșia Milești pe locul actual. Cel mai vechi document de atestare referitor la satul și moșia Căbești, păstrat până în prezent, este un ispisoc din 25 august 1641, emis de Vasile Vodă Lupu. [8] În următorii 40 de ani, numele satului nu mai apare în documentele epocii. Abia în 1 septembrie 1681, apare un răzeș din satul Căbești, alături de alți ''megieși martori'', depunând mărturie despre moșiile și satele mănăstirii Adam din codrul Ghenghii.

  La 6 mai 1802, părți din moșia Căbești sunt întărite Logofătului Mihai Sturza de către domnitorul Alexandru Șuțu. [9]
- Potrivit unei legende urbane, transmisă prin viu grai, se povestește faptul că pe fosta moșie a unui boier, Gheorghe Cuza, despre care nu sunt cunoscute multe informații, s-ar fi stabilit un cioban cu turma sa, pe nume Fichitescu, de la care probabil își trage numele acest sat. O altă ipoteză este că numele satului **Fichitești** ar veni de la cuvântul maghiar ''fechete'' care înseamnă negru. Atestarea documentară a satului Fichitești este contemporană cu cea a Căbeștilor. În secolul al XVII-lea, documentele de cancelarie amintesc numeroși oameni din Fichitești ca martori în actele de vânzare-cumpărare a diverselor proprietăți din ținutul Tutovei. [10]

  Cu locuințe mici și scunde, cu ulicioare strâmte și întortocheate, satul a fost locuit totdeauna de clăcași și robi care lucrau pe moșiile boierești. Așa s-a format satul de clăcași Fichitești, porecliți de alte sate ''munteni'', veniți din Muntenia sau din alte părți, cu dialect aparte, cu port deosebit lucrat din lână, cu cămăși de in și cânepă.

---

[7] George Ioan Lahovari, Marele Dicționar Geografic al României, Buc. 1902, vol.I, pg.24
[8] DRH A.Moldova, vol. 26(1641-1642),nr.205,p.183
[9] Codreanu 1875,245
[10] Clapa 2001-2003,172-184

Mai târziu, moșia a devenit proprietatea lui Alec Anastasiu, ctitorul azilului de bătrâni din Tecuci și a aparținut împreună cu satul Putredeni de comuna Coroiești.

- Satul **Giurgioana**(cu denumirea de Giurgești sau Jurjești) [11] apare atestat pentru prima dată într-un document din 18 martie 1531, din cancelaria lui Petru Rareș. Prin aceasta, domnitorul întărește lui Baciu și nepoților săi, vechile danii și privilegii pe care aceștia le-au avut moștenire încă din vremea lui Ștefan cel Mare. Între satele stăpânite este menționat și jumătate din satul Giurgești. [12] Denumirea satului provine de la moșia Giurgioana, ce se întindea la sud de așezare.
- Satul **Lehancea** este menționat în documente încă din anul 1531, iar prin încadrarea lui în regiunea deluroasă a Colinelor Zeletinului, s-a făcut remarcat prin activitățile agricole, cu accent pe viticultură și cultivarea pomilor fructiferi. Apariția sa în peisajul local este datată în anul 1712 când, din cauza epidemiilor de holeră ce afectau regiunea, locuitorii au migrat către aceste locuri.[13] O legendă locală relatează că vechea așezare a satului Lehancea se găsea în prezentul teritoriu ocupat de satul Rădăcinești din județul Vrancea. În fața amenințării epidemice, comunitatea locală a decis să părăsească zona, incendiind așezarea originală și migrând spre o zonă mai înaltă, stabilind astfel actuala locație a satului Lehancea.

  Analiza istorică indică faptul că populația de atunci era compusă predominant din răzeși. Așezarea ei în proximitatea unui vechi schit, datând din veacul al XVII-lea, sugerează o interacțiune culturală și spirituală, într-un cadru natural dominat de păduri de foioase și pășuni extinse, caracterizat printr-o circulație redusă, ceea ce a favorizat existența schitului ca u refugiu sacru netulburat de factorii externi.
- Așezarea satului **Plopu**, face parte din categoria celor târzii, de la sfârșitul secolului al XVIII-lea. Satul nu apare menționat în Recensămintele populației Moldovei pe anii 1772-1773 și 1774, drept urmare se poate considera faptul că acesta avea să fie construit în ultimul sfert de veac al secolului al XVIII-lea. [14] Nu se știe cu exactitate perioada de început a satului, însă cu siguranță anterior anului 1795, apărând mai degrabă ca o comunitate a satului Căbești.
- În ultimele decenii ale secolului al XIX-lea, descrierea Marelui Dicționar Geografic al României, alcătuit și prelucrat după dicționarele parțiale pe județe de George Ioan Lahovari în 1898, prezintă astfel satele comunei:

  ***Podul- Turcului**, comună rurală, jud. Tecuci, plasa Zeletinul, formată din două cătune Târgul- Podul- Târgului și Dămăcușa. E situat pe șes, la 43 km. De reședința capitalei.*

  Are o populație de 1973 locuitori din care 1525 contribuabili, locuind în 940 case. Biserica, cu hramul Sf. Ilie, s-a zidit la 1830, de vechiul proprietar al târgului, Mihai Emandi. Pe clopot se află data de 1813.

  După profesiune, locuitorii se împart astfel: 100 agricultori, 100 meseriași, 250 comercianți, 48 cu profesiuni libere, 10 muncitori, 142 servitori.

  Are o școală care datează de la 1868 și care în 1899-900 a fost frecventată de 103 copii.

  Locuitorii posedă 110 boi, 6 bivoli, 215 vaci, 23 iepe, 90 cai, 374 oi, 125 porci, 45 capre, 150 stupi de albine. Gândacii de mătase se cultivă pe o scară întinsă.

  Comuna s-a înființat la 1840. Pe la 1827 și 1838 pe acest loc erau 3 cârciumi cu numele de rateșe. Apoi a fost iarmaroc, unde locuitorii satelor vecine veneau de schimbau între ei vitele și obiectele casnice.

  La 1840, au venit din satele vecine mai mulți locuitori și un număr de evrei și au înființat târgul Podul- Turcului, plătind bezmân(embatic) proprietarului de atunci, M. Iamandi și celui de astăzi, I. Gheorghiade.

[11] DIR A.Moldova XVII, vol.IV(1616-1620), nr.219,p.177-179
[12] DIR A.Moldova XVI, vol.I(1501-1550), nr.298,p.331
[13] Ichim 2006,33-40
[14] Ichim 2006, 42

În târg se află un spital făcut de dr. Vasile Teodor și care se întreține de județ. În fiecare zi de luni se face aici bâlci(iarmaroc). [15]

***Giurgioana**, comună rurală în jud. Tecuci, plasa Zeletinul, compusă din 8 cătune: Bălănești, Dânceni, Giurgioana, Hanța, Lehancea, Plăcinteni, Răcușana și Sârbi.*

Are o populație de 535 familii, sau 2000 suflete, din care 425 contribuabili. În comună sunt trei biserici în Lehancea, Giurgioana și în Sârbi, deservite de doi preoți și patru cântăreți. În comună se află 2 școli- în Bălănești și în Sârbi. Cea din Bălănești datează din 1870. Este frecventată de 48 copii, din 109 în vârstă de școală. Cea din Sârbi este înființată de la 1891. E frecventată de 35 copii, din 109 în vârstă de școală.

Locuitorii au 1200 vite mari cornute, 985 oi, 45 cai, 10 capre și 900 porci. Întinderea terenului cultivabil e de 1330 ha. din care 58 ha. vie. Sunt 120 stupi cu albine. Mare parte din femei se ocupă cu creșterea viermilor de mătase.

Locuitorii din Giurgioana și Răcușana sunt răzeși. În vechime, satul Girgioana se numea Mărtinești- acest nume păstrându-se astăzi numai la moșie. Din 450ha. cât se întinde cătunul, locuitorii vechi- răzeșii stăpânesc 280ha., iar proprietarul 170 ha. Biserica de aici, cu hramul Sf. Voievozi, este rezidită de Costache Ghioca, la 1865, în locul alteia tot de zid, care era mică.[16]

Locuitorii din Hanța(16 familii, cu 60 suflete) sunt vechi răzești și stăpânesc 127ha.Comerțul de face de doi cârciumari.

La Dânceni, locuitorii sunt o parte mocani de la munte,o parte sârbi. În acest sat a fost o biserică, zidită la 1826 cu cheltuiala mănăstirii Soveja, fiincă moșia Dînceni aparținea acestei mănăstiri. Construcția însă fiind slabă s-a dărâmat în anul 1860. [17]

Satul Lehancea are o biserică cu hramul Sf. Voievozi, deservită de un preot și doi cântăreți. Este făcută din bârne în 1806, cu spesele obștii satului. S-a reparat la 1848 și 1891. Locuitorii sunt vechi răzești, cumulând 127 familii sau 431 suflete. [18]

Satul Plăcinteni are o populație de 18 familii, sau 72 suflete, locuind în 14 case și 3 bordeie. A luat ființă la 1789, pe moșia statului numită Răchitosul, care mai înainte depindea de mănăstirea Răchitoasa.[19]

Satul Sârbi are o populație de 369 suflete și o școală. Până la 1734 a fost la un km jumătate mai spre nord de actualul sat. După mutare s-a făcut și biserica de bârne de către Mihail Iamandi, proprietarul moșiei. Are hramul Sf. Nicolae, iar în anul 1826 s-a reparat cu lemnăria de la biserica din satul Dămăcușa. Lângă biserică în partea de nord, se află ruina unei alte biserici, al cărei zid are o grosime de 1m și o înălțime de 3-4m. [20]

***Căbești**, comună rurală în plasa Pereschivul, jud. Tutova, spre vest de Bârlad, pe pârâul Pereschivul, formată din satul Căbești și cătunele Sighea și Plopul. În toată comuna sunt 1532 locuitori, din care 106 știu carte. Sunt 380 contribuabili, 426 case. Se cultivă via pe o suprafață de 253 ha. și 24,75ha. sunt livezi de pruni. Comerțul se face de către 6 persoane, din care 5 români și un evreu. Are o școală primară de băieți, iar în toată comuna există 3 biserici.* [21]

Pe malul estic al Siretului, o zonă întinsă de terenuri, defrișate începând cu sec. al XVII-lea, constituie o importantă rezervă de teren agricol, care acoperă pantele dealurilor, precum și zone cu livezi, vii și pășuni. Se mai pătrează și ochiuri de pădure în proximitatea satelor , așa cum sunt și cele din Podu Târgului de pe lângă satul de reședință, satul Sârbi și satele Lehancea și Răcușana.

[15] George Ioan Lahovari, Marele Dicționar Geografic al României, Buc. 1902, vol.V, pg.16-17
[16] George Ioan Lahovari, Marele Dicționar Geografic al României, Buc. 1902, vol.3, pg.539-540
[17] George Ioan Lahovari, Marele Dicționar Geografic al României, Buc. 1902, vol.3, pg.136
[18] George Ioan Lahovari, Marele Dicționar Geografic al României, Buc. 1902, vol.IV, pg.150
[19] George Ioan Lahovari, Marele Dicționar Geografic al României, Buc. 1902, vol.IV, pg.756
[20] George Ioan Lahovari, Marele Dicționar Geografic al României, Buc. 1902, vol.V, pg.416
[21] George Ioan Lahovari, Marele Dicționar Geografic al României, Buc. 1902, vol.II, pg.241

Bogăția locurilor a făcut ca ele să fie un spațiu de locuire al unor obști răzeșești, dar și rânvit de domnie, de marea boierime și marile mănăstiri, aceștia din urmă fiind cei mai importanți proprietari de teren din perioada medievală.

Cronica ținutului, cu principalele evenimente care au marcat istoria sa[22]

1457 – Ștefan cel Mare ajunge domn al Moldovei, la șase ani după uciderea tatălui său: Bogdan al II-lea, de către Petru Aron. El își reia în proprietate pământurile și așezările rămase de la bunicul și tatăl său. "Moșiile *Borzești și o parte din Negoiești, Onești, Costești, Pătrășcani și Rădeana se aflau în stăpânirea particulară a lui Ștefan Cel Mare*."[23]

1458 martie 13 – Ștefan cel Mare înoiește brașovenilor privilegiul comercial dat de Alexandru cel Bun, pentru exportul și importul a numeroase mărfuri ce foloseau ca traseu "*Drumul de Jos*", ce pleca din Brașov prin Bretcu – Pasul Oituz – Trotuș – Adjud. Curând după acest act, se va naște nevoia construirii podului de la Negoiești, care să faciliteze trecerea spre și dinspre Ardeal a rădvanelor cu mărfuri.

1529, 1542 – odată deschis și întărit cu un pod de piatră acest *Drum de jos*, el va fi folosit și pentru intervențiile armate ale lui Petru Rareș, care trece cu armata prin pasul Oituz spre Cetățile din Transilvania: Ciceul și Cetatea de Baltă.

1600 – Mihai Viteazul folosește *Drumul de Jos*, pentru a trece cu oștirea pe Trotuș și pe Siret, înaintând spre Bacău, pentru a surprinde pe Ieremia Movilă.

1717 – expediție de pradă a tătarilor, în ținuturile dintre Siret și Carpați, autorizată de Mihai Racoviță, domnul Moldovei, ca răsplată pentru un ajutor dat de tătari la alungarea armatei austriece din Moldova.

1738 – un puternic cutremur produce avarieri mari multor biserici din Moldova.

1770 – Moldova se afla antrenată în războiul împotriva Imperiului Otoman dus de către Imperiul Rus. Acesta din urmă folosea pe lângă resursele materiale rusești și pe cele din Moldova(alimente, cai , furaje) și pe așa –zișii volintiri(voluntar în armată).

1777 – un document dat la cancelaria lui Grigore al III-lea Ghica, amintește prima oară de cultura porumbului în Valea Trotușului și a Siretului. Porumbul va înlocui, în doar câteva decenii, meiul, devenind aliment de bază în regiune și ocupând cea mai mare parte a terenurilor cultivate.

1788 – pe valea Trotușului s-au purtat lupte între armatele austriece și cele ale domnitorului muntean Nicolae Mavrogheni, în cadrul războiului ruso-austro-turc.

1803 – în Cronica Liuzilor (recensământul fiscal) sunt înregistrate în Moldova 1713 sate, din care 25 sunt domnești, 215 mănăstirești, 927 boierești și 548 de sate răzeșești.

1827-1859 – în Colinele Tutovei au luat ființă o serie de târguri care reflectă dezvoltarea relațiilor capitaliste în mediul rural, precum liberalizarea și comerțul. La Podu Turcului, pe moșia Dămăcușa, se stabilesc zile de iarmaroc prin hrisovul domnesc din 7 octombrie 1827, fiind menționat ca târg în anul 1842.

1832 – începe aplicarea Regulamentului Organic în Moldova, având consecințe în adunarea și ordonarea vetrelor satelor.

Dintre cele 40 de târguri ale Moldovei câte existau în 1832, Podu Turcului ocupa al 37-lea, fiind urmat de Căiuți, Bucecea și Frumușica.

1833 – apar primele culturi de cartofi în Buciumi, Răcăuți, Cașin, Bogdana Onești, Rădeana.

1834- Casandra Iamandi, văduva postelnicului Mihai Iamandi, cerea noului domn al Moldovei, Mihail Sturdza(1834-1849), să i se reînnoiască adunările de iarmaroace de pe moșia Dămăcușa, ținutul Tecuci.

1838 – cutremur puternic, resimțit în toată Moldova

[22] Datele istorice din paginile următoare sunt preluate majoritar din "Monografia orașului Onești", Verde Rozalia și Verde Teodor

[23] Verde Rozalia, Verde Teodor, Monografia …pg. 12

1864 august 14 – Alexandru Ioan Cuza promulgă Legea rurală, a cărei aplicare avea să aibă un impact major asupra dezvoltării ulterioare a satelor.

1881-1885 – se construiește linia de cale ferată Adjud – Târgu Ocna, podul de cale ferată și șoseaua peste Trouș (primul pod combinat: feroviar și rutier, din țară), după planurile lui Anghel Saligny.

1904 – are loc la Borzești comemorarea a 400 de ani de la moartea lui Ștefan cel Mare, pregătită de o vizită a lui Nicolae Iorga și la care a participat Spiru Haret, în calitate de ministru al instrucțiunii publice.

1907 – răscoala țărănească are ecouri în satele din valea Siretului.

1916 august 14 - declanșarea ostilităților din primul război mondial are, chiar din început, un impact major asupra zonei strategice a văii Trotușului. În ziua declarării războiului între România și Austro-Ungaria, erau deja cantonate pe Valea Trotușului mai multe divizii de infanterie și regimentul 17 artilerie, batalioane de miliții și divizia 2 cavalerie, toate pregătite de luptă.

1916 septembrie 18 – octombrie 14 – prima bătălie de la Oituz – sosește în zonă divizia 15 infanterie condusă de generalul Eremia Grigorescu.

1916 octombrie 28 – noiembrie 2 – a doua bătălie de la Oituz, cu pierderi considerabile de ambele părți.

1917 primăvara – reorganizarea armatei române și discursul mobilizator al regelui Ferdinand refac capacitatea de luptă a românilor. În zona Trotușului sunt amenajate aerodromuri militare: la Onești, Borzești și Gârbovana (escadrila 6 observație).

1917 iulie 26 – august 9 – a treia bătălie de la Oituz, cu participarea Armatei a doua române, conduse de generalul Averescu.

Întâmplări dramatice survenite în cursul acestor lupte au fost sursa unor lucrări de marcă din literatura română: ”Pădurea spânzuraților” (locul prinderii și executării lui Emil Rebreanu a fost pe Valea Trotușului, la Ghimeș), sau ”Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război” (sublocotenentul Camil Petrescu a fost rănit și a căzut prizonier pe Dealul Ungureanu, la 26 iulie 1917).

1917 august 14 – sosesc la Buciumi, în mijlocul ostașilor regina Maria și generalul Averescu, iar la Onești vizitează răniții și soldații primul ministru Ionel Brătianu. La îndemnul reginei Maria, ia ființă la Onești, în fostele curți ale lui Alecu Aslan, un spital militar care va asigura îngrijirea răniților din luptele ce vor urma;

1917 august 28-30 – ultima mare bătălie a anului, la Cireșoaia, închide și seria luptelor purtate pe aceste locuri în primul război mondial.

1918 octombrie 28 – Regele Ferdinand dă proclamația de reluare a operațiunilor militare de partea Antantei.

1919 martie 5 – Decretul-lege de adoptare a calendarului gregorian (de stil nou).

1921 iulie 17 – Legea pentru definitivarea Reformei agrare în România, care va schimba radical structura proprietății prin dispariția marilor latifundii și divizarea acestora într-o multitudine de proprietăți mici (94,72 % erau, după aplicarea legii, proprietăți până la 10 ha).

1940 noiembrie – are loc puternicul cutremur resimțit în toată țara, provocând degradări mari bisericilor și clădirilor mai importante din întreaga regiune. În aceeași perioadă, începutul celui de-al doilea război aduce în zonă noi concentrări ale armatelor române, încartiruite în sediile de instituții publice și în casele localnicilor.

1945 – o nouă reformă agrară, divizează din nou terenurile agricole și creează noi lotizări pentru case, în aproape toate localitățile.

1946-47 – o secetă cumplită afectează Moldova și implicit satele de pe Valea Siretului, provocând dislocări de populație, în căutarea de hrană, către Muntenia și Ardeal.

1968 – Legea 12/1968 privind organizarea administrativă a teritoriului; comuna Podu Turcului capătă următoarea componență: reședința – satul Podu Turcului, sate

aparținătoare: Bălănești, Căbești, Fichitești, Giurgioana, Hanța, Lehancea, Plopu, Răcușana și Sârbi.

În timpul primului război mondial, au căzut pe câmpul de luptă un număr de 56 de eroi din comuna Podu Turcului. Numele lor este trecut pe marmura albă(la partea superioară)a monumentului înălțat de Cultul eroilor , inițial în apropierea clădirii vechi a grădinii publice(în anul 1924), ca ulterior să fie strămutat în fața Primăriei. Tabloul eroilor înscriși pe obelisc începe cu Stănescu Chivu, singurul erou din Războiul de Independență 1877-1878, locotenent, comandantul Campaniei de Dorobanți din Podu Turcului.

La baza obeliscului sunt trecuți, într-o etapă ulterioară, tot pe plăci albe de marmură, numele celor 35 de eroi căzuți în timpul celui de-al doilea război mondial. Vârful obeliscului este încununat cu o acvilă cu aripile deschise.

O cruce dedicată eroilor pieriți în prima conflagrație mondială se află și în cimitirul bisericii din satul Giurgioana.





Monumentul eroilor din satul Podu Turcului și crucea memorială din cimitirul satului Giurgioana

II.2. Evenimente istorice

- Conf. cap. II.1.

II.3. Prezenţe arheologice

Pe teritoriul comunei Podu Turcului există două situri arheologice menționate în Repertoriul Arheologic Național și clasate în Lista Monumentelor Istorice.

Situl 1

Cod RAN	24551.02
Cod LMI (Lista Monumentelor Istorice)	BC-I-m-B-00713
Nume	Aşezarea de epoca bronzului de la Căbeşti - Râpa Bujorii
Judeţ	Bacău
Unitate administrativă	Podu Turcului
Localitate	Căbeşti

Punct Râpa Bujorii
Reper Situl se află la marginea de nord-vest a satului, pe malul vestic al pârâului Căbeşti.
Reper hidrografic - nume Căbeşti
Reper hidrografic - tip pârâu
Utilizare teren agricultură
Categorie locuire
Tip aşezare
Data ultimei modificări a fişei 23.05.2023

Componente în cadrul sitului

Categorie/ Tip	Epoca (Datare)	Cultura/ Faza culturală	Atestare documentară	Descriere/ Observații	Cod LMI
Aşezare	Epoca bronzului târziu	Noua			

Situl 2
Cod RAN 24533.01
Cod LMI (Lista Monumentelor Istorice) BC-II-m-B-00876
Nume Biserica cu hramul "Sfântul Ilie" de la Podu Turcului
Județ Bacău
Unitate administrativă Podu Turcului
Localitate Podu Turcului
Reper Biserica se află în partea de est a localităţii.
Forma de relief deal
Categorie structură de cult
Tip edificiu religios
Riscuri antropice Afectare parţială: 3 / 23.12.2021
Regim de proprietate privat
Proprietar Parohia
Data ultimei modificări a fişei 23.05.2023

Componente în cadrul sitului

Categorie/ Tip	Epoca (Datare)	Cultura/ Faza culturală	Atestare documentară	Descriere/ Observații	Cod LMI
Biserică	Epoca modernă (sec. XIX)			Biserica a fost construită în perioada 1830-1834 de către familia de boieri Mihai şi Casandra Iamandi. Aceasta este realizată din cărămidă şi piatră de râu.	

În urma evaluării arheologice de teren în UAT Podu Turcului realizată de experți arheologi prof. Dr. Alexander Rubel și Dr.Ștefan Honcu, au mai fost menționate 10 situri arheologice pe raza comunei:

- Situl arheologic de la Căbești- Punct ''La Ruseni'' – la marginea de sud a satului, pe malul vestic al pârâului Căbești, între Dealul Dumbravii și Dealul Lader- s-a descoperit o cantitate important de fragmente ceramice și de chirpici ars ce atestă existența unei locuiri destul de intense în zonă din perioada epocii bronzului(cultura Monteoru și Noua).
- Situl arheologic de la Căbești- în partea de nord a satului, înspre satul Pudreni – la marginea de nord a satului, pe malul vestic al pârâului Pereschiv, între Valea Cociuba(la est), La Rotari(la sud- vest) și Zarea Cociuba(la vest)- s-a descoperit în această zonă o cantitate important de fragmente ceramic și de chirpici ars ce atestă existența unei locuiri destul de intense în zonă din perioada epocii bronzului(cultura Nouae).
- Situl arheologic de la Căbești- est de sat- Dealul Pornituri – la marginea de est a satului, pe malul drept al pârâului Pereschiv, la sud de Dealul Pornituri și la nord de Valea Cociuba- s-a descoperit în această zonă o cantitate important de fragmente ceramic și de chirpici ars ce atestă existența unei locuiri destul de intense în zonă din perioada epocii bronzului puternic afectată de lucrările agricole(epoca fierului Hallstatt).
- Situl arheologic de la Căbești- Punct Milești – se află în partea de est a satului, pe malul drept al pârâului Pereschiv, în valea Cociuba- s-a descoperit în această zonă o cantitate important de fragmente ceramic și de chirpici ars ce atestă existența unei locuiri destul de intense în zonă din perioada epocii bronzului.
- Situl arheologic de la Căbești- Punct Milești I – se află în partea de est a satului, pe malul drept al pârâului Pereschiv, în valea Cociuba- s-a descoperit în această zonă o cantitate important de fragmente ceramic și de chirpici ars ce atestă existența unei locuiri destul de intense în zonă din perioada secolele II-III p.Chr.
- Situl arheologic de la Căbești- Ruseni– se află în partea de est a satului, pe malul drept al pârâului Pereschiv, la est se află Dealul Ruseni, la vest Valea Ruseni, la sud valea Nedeii, iar la nord drumul național 11A, la cca. 500m sud de acesta- s-a descoperit în această zonă o cantitate important de fragmente ceramic și de chirpici ars ce atestă existența unei locuiri destul de intense în zonă din perioada epocii bronzului.
- Situl arheologic de la Căbești- Valea Nedeii– se află între satele Fichitești, Plopu și Căbești fiind mărginit la nord de valea Ruseni, la nord- est de Valea Nedeii, iar la sud-vest de Dealul Bela- s-a descoperit în această zonă o cantitate important de fragmente ceramic și de chirpici ars ce atestă existența unei locuiri destul de intense în zonă din perioada epocii bronzului.
- Situl arheologic de la Fichitești- Dealul Pereschiv– se află la marginea de sud- est a satului, pe Dealul Pereschiv, între pârâul Pereschiv și pârâul Pereschivul Mic- s-a descoperit în această zonă o cantitate important de fragmente ceramic și de chirpici ars ce atestă existența unei locuiri destul de intense în zonă din perioada epocii bronzului.
- Situl arheologic de la Fichitești- Dealul Pereschiv- fosta vatră a satului– se află la marginea de sud- est a satului, pe Dealul Pereschiv, între pârâul Pereschiv și pârâul Pereschivul Mic- s-a descoperit în această zonă o cantitate important de fragmente ceramic și de chirpici ars ce atestă existența unei locuiri destul de intense în zonă din perioada medievală târzie.
- Situl arheologic de la Podu Turcului- Dealul Dămăcușa– se află la marginea de nord- est a satului, în punctul Dealul Dămăcușa, este mărginit la sud de valea Bisericii, la sud- vest de valea Dămăcușa, iar la nord de Valea Cojonca- s-a descoperit în această zonă o cantitate important de fragmente ceramic și de chirpici ars ce atestă existența unei locuiri destul de intense în zonă din perioada veacurilor al II-lea și al III-lea p.Chr.

Siturile arheologice clasate beneficiază de zone de protecție,cât și de delimitare în coordonate Stereo 70.

II.4. Evoluţia statutului administrativ, militar, funcţional

La recensământul din anul **1774**, satul Slobozia Dămăcușa, situat în ocolul Zeletinului, ținutul Tecuciului, avea următoarea componență: toată suma caselor era de 45, fiind în totalitate locuite. Dintre acestea 35 erau consemnate cu ''scădere rufeturile'', fiind ''breslași''.

La sfârșitul secolului **al XIX-lea**, comuna era reședința plășii Zeletin a județului Tecuci și era formată din târgul Podu Turcului și satul Dămăcușa, cu o populație de 1973 de locuitori ce trăiau în 940 de case. În comună erau o biserică zidită în 1830 și o școală cu 103 elevi deschisă în 1868. La acea vreme, pe teritoriul actual al comunei mai funcționau și comunele Giorgioana (în aceeași plasă) și Căbești (în plasa Pereschivul a județului Tutova). Comuna Giorgioana era formată din satele Bălănești, Dânceni, Giurgioana, Hanța, Lehacea, Plăcinteni, Răcușana și Sârbi, având în total 2000 de locuitori. Aici existau trei biserici (la Lehacea, Giurgioana și Sârbi) și două școli mixte (una cu 48 de elevi deschisă în 1870 la Bălănești, și una cu 35 de elevi deschisă în 1891 la Sârbi). Comuna Căbești era compusă din satele Căbești, Sighea și Plopu, având în total 1532 de locuitori ce trăiau în 426 de case. Erau și aici trei biserici și o școală primară de băieți.

În anul **1887**, satul Fichitești făcea parte din plasa Pereschiv, județul Tutova, în a cărui componență intrau 45 de case cu 187 locuitori, dintre care 8 învățați cu carte. În 1912, satul avea să cunoască o mică creștere a numărului de locuitori, având la acea vreme 215, dintre care 117 bărbați și 98 femei. În anul 1930 satul făcea parte din plasa Vasile Pârvan, comuna Coroiești, jud. Tutova, iar în anul 1941, satul aparținea comunei Căbești și avea 241 locuitori. Numărul locuitorilor a scăzut simțitor ca urmare a colectivizării agriculturii și a industrializării forțate, ajungând la 194 locuitori. În prezent , satul aparținând comunei Podu Turcului, are un număr de 79 de locuitori.

În anul **1904** s-a înființat plasa Podu Turcului ce a durat până în anul 1950.Pe parcursul celor 50 de ani cât a fost reședință de plasă, aici au funcționat o serie de instituții subordonate județului Tecuci. Organele judecătoriei de ocol, jandarmeria, compania regimentului de infanterie, precum și celelalte instituții administrative ale plasei au dus la creșterea prestigiului târgului Podu Turcului și la prosperitatea lui economică.

Anuarul Socec din **1925** consemnează comuna Căbești în aceeași plasă, având aceeași alcătuire(Căbești, Plopu și Sighica) și 1739 de locuitori, o percepție fiscală și o bancă popular, o cooperativă agricolă și trei mori cu motor- mare proprietar de moșii era Ghelțu Panaite. Comuna Podu Turcului era reședința plășii Podu Turcului din județul Tecuci și avea aceeași compoziție și o populație de 2502 locuitori; comuna Giurgioana făcea și ea parte din plasa Podu Turcului și avea 1860 de locuitori în aceleași sate. Comuna Giurgioana a fost desființată în 1931, satele ei fiind arondate comunei Boghești, cu excepția satului Dânceni care a trecut la comuna Podu Turcului.

În **1950**, comuna Podu Turcului a fost arondată raionului Răchitoasa din regiunea Putna, apoi (după 1952) din regiunea Bârlad și (după 1956) din regiunea Bacău. Comuna Căbești a făcut în acea perioadă parte din raionul Bârlad al regiuni Bârlad și (după 1952) din regiunea Iași.

În **1968**, ambele comune au trecut la județul Bacău, iar comuna Căbești a fost desființată, satele ei trecând la comuna Podu Turcului, care a preluat și satele fostei comune Giurgioana; tot atunci, au fost desființate satele Sighea (comasat cu Căbești) și Dânceni (comasat cu Podu Turcului).

Demografia

În anul 1830 satul Plopu avea 131 de case și o biserică.

În anul 1887, satul Fichitești făcea parte din plasa Pereschiv și în componența sa intrau 45 de case cu 187 de locuitori. În anul 1912, satul avea să cunoască o mică

creștere a numărului de locuitori, având la acea vreme 215, 117 bărbați și 98 femei. În anul 1941, aparținea de comuna Căbești și avea 241 locuitori.

Dicționarul Geografic Statistic și Istoric al Județului Tecuci din 1897 menționa faptul că târgul avea o populație de 1973 locuitori(880 bărbați și 1096 femei), din care: 927 români, 8 greci, 2 bulgari, 11 unguri și 1025 evrei care locuiau în 940 de case cu 1525 contribuabili. După profesie: 100 agricultori, 100 meseriași, 250 comercianți, 10 muncitori, 48 de profesii libere și 142 servitori.

Avântul pe care l-a luat dezvoltarea târgului după 1898 se face remarcat prin creșterea relativă a numărului de locuitori. Dacă în acest an populația era de 1973 locuitori ce locuiau în 940 de case, din care 1525 erau contribuabili, din recensământul efectuat la 30 decembrie 1912 rezultă că ajunsese la 2032 locuitori.

Satul Bălănești avea la sf. sec. XIX o populație formată din 42 de familii, cu un total de 165 de locuitori, ce locuiesc în 39 de case. La recensămîntul din anul 2021satul Bălănești are un total de 149 de locuitori.

Comuna Căbești, formată din cătunele Căbești, Sichica și Plopu, avea la sf. sec. XIX o populație formată din 1532 locuitori.

În anul 1913, satul Plopu avea 112 case, 116 gospodării, care înglobau o populație de cca. 512 locuitori. În anul 1929, satul avea 465 locuitori, iar în anul 1966 apărea cu 452 locuitori.

La recensământul din anul 2021, satul Hanța avea un total de 37 de locuitori.

La recensământul din anul 2021, satul Giurgioana avea un total de 90 de locuitori.

În anul 2021, satul Răcușana mai avea doar 38 de locuitori.

La ultimul recensământ din anul 2021, satul Sârbi număra cca. 348 locuitori.

Conform recensământului efectuat în 2021, populația comunei Podu Turcului se ridică la 4.306 locuitori, în scădere față de recensământul anterior din 2011, când fuseseră înregistrați 4.617 locuitori. Majoritatea locuitorilor sunt români (91,13%), iar pentru 8,82% nu se cunoaște apartenența etnică. Din punct de vedere confesional, majoritatea locuitorilor sunt ortodocși (90,27%), iar pentru 9,34% nu se cunoaște apartenența confesională.

II.5 Evoluţia structurii etnice şi religioase

Marea majoritate a locuitorilor din satele comunei Podu Turcului sunt etnici români, de credință creștin-ortodoxă. Ei provin din vechile obști răzeșești, proprietare ale pământurilor încă din perioada de formare a statului feudal Moldova. Domnitorii care au luat în stăpânire acest ținut, au păstrat comunitățile vechi, respectându-le o serie de drepturi. La fel și ceilalți mari proprietari de pământ ce au apărut ulterior : marea boierime și mănăstirile.

Populația târgului Podu Turcului era încă de la început multietnică, dat fiind specificul economic și comercial al acestuia. După românii majoritari, evreii ocupau locul al doilea, deținând o mare pondere în comerț, negoț, în mica industrie și meșteșuguri.

În legătură cu prezența evreilor în Podu Turcului se vorbește încă de la început în legenda localității, unde scria: ''Apoi pădurea a început să se rărească, să se taie în acest punct- și împrejurul hanului să se mai așeze și alte dughene- mai ales prin strămutarea dughenilor evreilor, ce erau sălășluiți în valea Frumușelului, care, unul câte unul și-au mutat dughenile în Podu- Turcului și astfel ia naștere înjghebarea localității, între localitățile mai vechi înjghebate- Miclușa de pe dealul de azi al Bălăneștilor spre apus și Dămăcușa de pe dealul Dămăcușii de azi spre răsărit și miază- noapte…''. [24]

Strămutarea evreilor din satele moldovenești în târguri și orașe a fost o consecință a politicii guvernului liberal I. Brătinanu. În primăvara anuui 1868, trecea prin parlament o lege discriminatorie, care interzicea evreilor să locuiască și să activeze în

[24] Prof. Dr. Dorinel Ichim și prof. Florica Ichim, Târgul Podu Turcului(monografie etno- istorică)1827-1950, Ed. Egal, Bacău, 2008, pag. 182

mediul rural. Așa se explică stabilirea masivă a evreilor în târgul de pe valea Zeletinului unde negoțul le mergea bine, iar practicarea afacerilor din negoț le creștea alișverișul.

Imediat după stabilirea lor în târg ca besmătari, ei au plătit chirie stăpânului de moșie pe pământul pe care își construiseră casele. Pentru susținerea cultului lor mozaic, evreii s-au organizat în comunitate în anul 1882. De la început ei s-au îngrijit de buna desfășurare a ritualului cultului mozaic, de asistența socială și sanitară.Printre primele măsuri de organizare au fost tăierea cărnii cușer, fabricarea azimei, înființarea și întreținerea băii evreiești, folosită la Podu Turcului și de către populația creștină în anumite zile.

Pe dealul de la răsărit de târg, spre Dămăcușa, s-a înființat cimitirul evreiesc ale căror pietre de mormânt se mai puteau vedea prin anii 2000. Cultul mozaic al evreilor din Podu Turcului era condus de un personal format din doi hahami și doi ceaușI. Pentru trebuința cultului mozaic, evreii aveau în Podu Turcului, în perioada interbelică, trei sinagogi: sinagoga mare în Ocol, sinagoga meseriașilor pe str. I. Gh. Duca și sinagoga negustorilor pe str. Mancaș.

Nu se cunoaște motivul pentru care în Marele dicționar geografic al României(G.I. Lahovari) nu sunt menționați etnicii evrei și nici țiganii, cu toate că aceștia existau în Podu Turcului.

În toate așezările sătești, unde comunitatea avea cel puțin 20 de familii, sătenii și-au construit biserici creștin- ortodoxe. Cum Podu Turcului a apărut ca târg pe moșia Dămăcușa, prima biserică se poate să fi fost în satul Slobozia Dămăcușa. După cum arată istoricul acestui sat,așezarea exista la 1774, având un total de 45 de case. Un număr de 30 de case erau scutite de bir, printre locuitori aflându-se și Popa Coman, împreună cu ginerele său Marin, așa cum rezultă din Recensămintele populației Moldovei pe anii 1772- 1773 și 1774. Lăcașul de cult al Dămăcușei era din lemn(ctitorit probabil de familia de boieri Constandachi- Manolachi și Ștefan- cea care avea în proprietate moșia Dămăcușa și satul cu același nume), fiind amplasată pe partea dreaptă a șoselei ce trecea prin Podu Turcului spre Glăvănești, la baza colinei pe care se aflau casele clăcașilor din Dămăcușa. Cu siguranță că aceasta a continuat și după 1834, când boierul Mihai Iamandi a ctitorit biserica din apropierea hanului , cu hramul ‘’Sf. Ilie’’, patronul protector al târgului, care tocmai atunci se înfiripa.

În prezent, pe raza comunei se întâlnesc 12 lăcașe de cult, biserici ortodoxe și una adventistă.

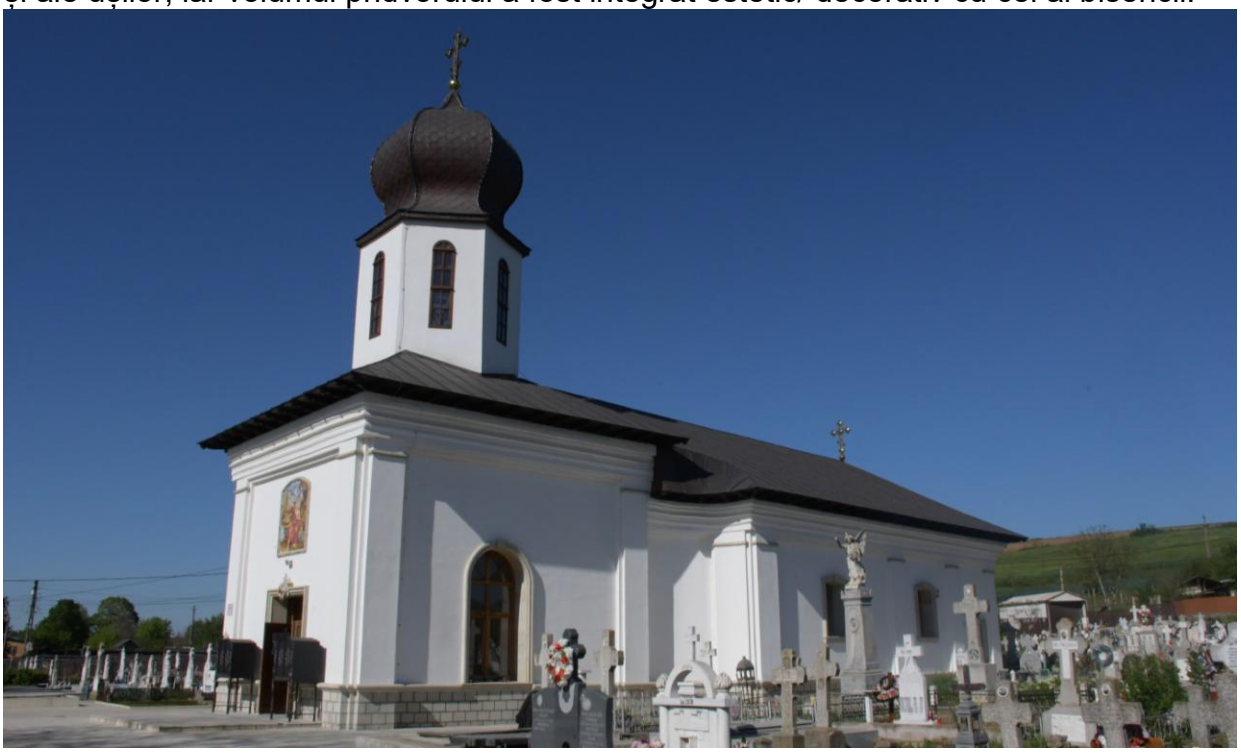
Biserica Sf. Ilie – Podu Turcului-- monument istoric de interes zonal, cod LMI **BC-II-m-B-00876** a fost construită între anii 1830- 1834, după cum se consemnează într-un anuar bisericesc, având ctitori fondatori familia de boieri Mihai și Casandra Iamandi, proprietarii târgului Podu Târgului și ai moșiei Dămăcușa unde ar fi existat o bisericuță de lemn care s-ar fi năruit și al cărui clopot, pe care este înscripționat anul 1813, a fost adus la noua biserică.

Lăcașul de cult a fost construit din cărămidă, așezat pe fundație din piatră de râu și este acoperit cu tablă galvanizată. Are o planimetrie atipică, în cruce, cu absidele laterale înglobate în dreptunghiul de bază și naosul extins spre exterior. Privită din exterior, are un aspect simplu, bine proporționat, împodobită cu o turlă hexagonală din lemn deasupra pronaosului, cu acoperișul sub forma unui bulb de ceapă cu baza retezată. Intrarea se face printr-un pridvor închis, pătrat, dar care inițial avea în față un pridvor deschis, de factură neoclasică, pe patru coloane canelate, cu capiteluri compozite, cu un fronton triunghiular la fațadă(conf. unei fotografii din 1939). Din porticul de la intrare(care nu mai este) se pătrundea în pridvorul închis, ambele încăperi fiind adăugate la o dată ulterioară construcției bisericii, modificări făcute cu ocazia reparațiilor din 1878 și 1905-1910, menționate în Anuarul Eparhiei Romanului din anul 1936. În 1939, conf. ‘’Planului orizontal al Bisericii Sf. Ilie din Podu Turcului cu terenu și cimitiru din prejur’’ întocmit de picherul I.I.Simion, biserica avea ca anexe, clopotnița de la intrare, din lemn, locuința praznicului și o magazie care s-au năruit și

au fost înlocuite cu o clopotniță de zid, construită în 1977 și o cameră praznicală și una mortuară cu anexe, construită în 1995. De-a lungul anilor, sfântul locaș a suferit numeroase reparații făcute din inițiativa preoților cu contribuția enoriașilor parohiei(conf. Pisaniei). Prima intervenție a avut loc în anul 1878 la care se pare că a contribuit mult și Vasile Theodor, mort în anul 1883, cel care a construit și Spitalul din Podu Turcului, al cărui monument funerar cu înger se află în partea dreaptă a bisericii, pe frontispiciul căruia scrie *''Spre recunoaștere eternă''*, monument ridicat prin grija Elizei Gheorghiadis. În anul 1909 s-a făcut consolidarea zidului cu centură de fier, iar în 1936 s-a pictat biserica în ulei și s-a turnat mozaicul pe jos.

În 1957 s-a repictat sfântul locaș în tehnica fresco de către pictorul Vasile Caraman din București și s-a restaurat și catapeteasma din lemn sculptat, care datează din sec. al XIX-lea. Din cauza degradării și a cutremurului din 1977, s-au făcut lucrări de reparații exterioare, s-a restaurat pictura și s-a poleit catapeteasma de către pictorii Ioan și Miluța Zărnescu din Cașin, fiind resființită în noiembrie 1980. Din cauza faptului că biserica nu avea fundație din beton și o izolație corespunzătoare și a existenței pânzei freatice la suprafață, umiditatea și igrasia au continuat să se ridice în pereți, atât la interior cât și la exterior, degradând în mare parte stratul de zidărie și tencuială, pictura și obiectele de cult din interior.

Din anul 2018, biserica a fost introdusă într-un amplu program de consolidare-restaurare. Pe lângă măsurile de întărire structurală, a fost retencuită integral la exterior, i s-a schimbat învelitoarea și inclusiv turla, al cărei volum a fost tencuit, soclul a fost îmbrăcat în piatră, s-au realizat noi ancadramante din piatră la golurile ferestrelor și ale ușilor, iar volumul pridvorului a fost integrat estetic/ decorativ cu cel al bisericii.



Biserica cu hramul ''Sf.Ilie''- Podu Turcului, BC-II-m-B-00876

Biserica Sf. Arh. Mihail și Gavriil din satul Bălănești a fost construită în jur de anul 1865. Construcția a fost la început o capelă ridicată de enoriași la jumătatea secolului trecut, ce deservea nevoile lor spirituale. Construcția de dimensiuni reduse, este în formă de navă, ridicată din zidărie de cărămidă, având o turlă masivă și scundă ridicată deasupra pronaosului, învelită integral în tablă fălțuită asemeni întregului acoperiș. Accesul în biserică se realizează prin intermediul unui sas așezat pe latura de sud a construcției. Începând cu anul 2003, au început lucrările de extindere, consolidare, restaurare, înnoirea catapetesmei, împodobirea pereților interiori cu pictura

pe pânză, refacerea Sf. Jertfelnic, înzestrarea cu odoare sfinte, adăugarea pridvorului și acoperirea cu tablă.


Biserica cu hramul ''Sf.Arhangheli Mihail și Gavriil''- Bălănești

Biserica ''Intrarea Maicii Domnului în Biserică'' din Căbești, a fost sfințită pe 27 noiembrie 2005. Piatra de temelie a acestui lăcaș de cult a fost pusă în anul 1996. Vechea biserică a fost distrusă de cutremurul din anul 1940.

Ridicată din zidărie de cărămidă pe plan trilobat(cu absidele naosului și altarului semicirculare), construcția poartă deasupra pridvorului- decroșat față de volumul principal- o turlă masivă de plan pătrat. Învelitoarea este refăcută cu tablă amprentată de culoare maron. Deasupra naosului se mai găsește o mică turlă oarbă, de plan pătrat, învelită întegral în tablă. Ferestrele, cinci la număr, sunt terminate la partea superioară în arc în plincntru.

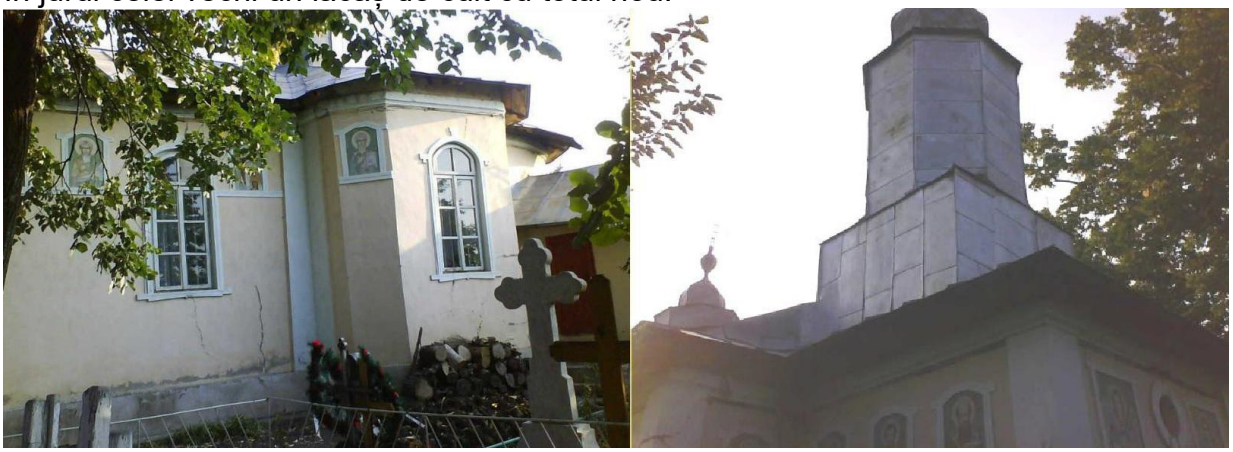
Decorația exterioară a lăcașului de cult este discretă, constând într-un brâu de medalioane pictate cu sfinți ce înconjoară volumul bisericii imediat sub streașină, iar deasupra intrării, aflată pe latura de sud a pridvorului, este pictată icoana de hram.


Biserica cu hramul ''Intrarea Maicii Domnului în biserică''- Căbești, în prezent

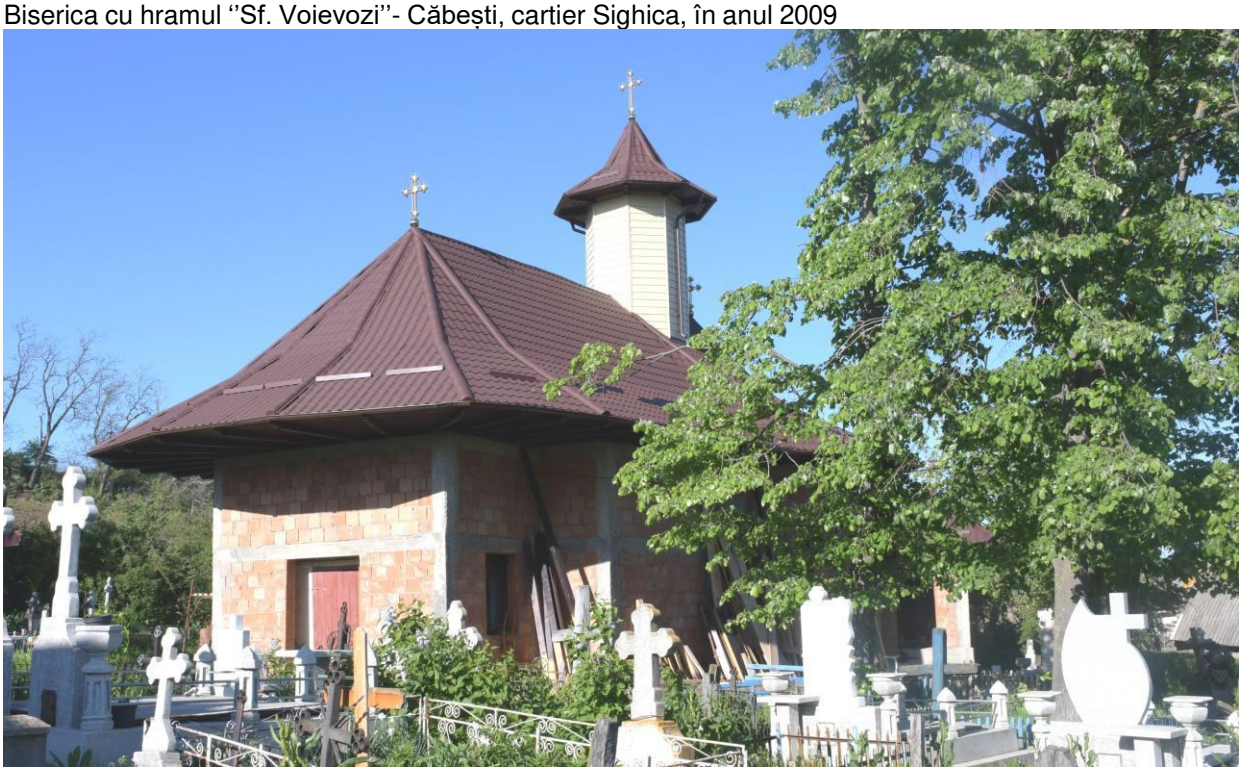
Biserica parohială cu hramul ''Sf. Voievozi'' din Căbești, cartier Sighica, a fost construită între anii 1922- 1927, din cărămidă și acoperită cu tablă fălțuită. Stilul construcției este bizantin, ridicată pe plan în formă de cruce cu brațe egale(absidele fiind semicirculare). Biserica a fost pictată la interior în ulei de către pictorul

I.C.Catrinescu din Scânteieștii Covurlui. În urma cutremurului din anul 1940 a suferit mici avarii atât la interior cât și în exterior, lucrările de reparare fiind sfințite pe 2 noiembrie 1941. Pe lângă reparația capitală ce i s-a făcut, s-a zugrăvit și pictat din nou altarul de către zugravul Gheorghe Fotescu din Podu Turcului.

Aflându-se într-o stare mare de degradare, conform parohiei, fiind necesară consolidarea și renovarea acesteia, biserica este în prezent în șantier, construindu-se în jurul celei vechi un lacăș de cult cu totul nou.



Biserica cu hramul ''Sf. Voievozi''- Căbești, cartier Sighica, în anul 2009



Biserica cu hramul ''Sf. Voievozi''- Căbești, cartier Sighica, în prezent

Biserica de lemn ''Sf. Mare Mucenic Gheorghe'' din satul Fichitești a fost ridicată în anul 1763 de către săteni, pe cheltuiala boierului Ioan Cuza și a soției sale, Victoria, pe locul alteia mult mai vechi. Alte documente istorice reține anul 1813 ca fiind cel în care a fost înălțată biserica. În istoricul locașului de cult stă consemnat că ''nu se știe când s-a construit această biserică, însă cert este că la 1839 ea exista, având hramul Sf. Gheorghe''. Biserica se găsește pe Lista Monumentelor Istorice din anul 2004 la numărul 228, având codul BC-II-m-B-00833. Biserica a aparținut de parohia Coroiești până în anul 1936 când revine la parohia Căbești.

Biserica de la Fichitești este construită din bârne de stejar, așezate pe ''tălpoaie'' și încheiate la colțuri în ''clește''. Are forma de navă, fără nici o turlă,dar cu un aspect bine proporționat. Lemnul, spune legenda, ar proveni din codrul Dumbrava, al boierului Cuza. Pridvorașul, inițial din scândură, a fost înlocuit la 1945 cu unul din

''paianturi''. A fost tencuită atât în interior, cât și în exterior, în anul 1960 când au avut loc reparații majore, lucrările fiind executate de Dumitru Țopa din Frumușelu. Exteriorul a fost tencuit ultima dată la începutul anilor '90.

În interior biserica este văruită pe pereți, bolta tavanului și peretele despărțitor dintre pronaos și naos rămânând din lemn aparent și fiind vopsite cu vopsea albastră. Catapeteasma are scheletul din lemn de stejar, iar icoanele sunt din lemn de tei vopsite în culoarea maro. Cele trei rânduri de icoane de pe catapeteasmă- proorocii, apostolii și praznicele împărătești sunt pictate pe pânza de in întinsă pe scheletul de lemn. Autorul picturilor rămâne necunoscut, dar se estimează că acestea datează din mijlocul sec. al XVIII-lea.

În interiorul pronaosului se găsește o piatră funerară(din 27 feb. 1841) a Mariei Cuza, fiica ctitorilor acestui sfânt lăcaș, Ioan și Victoria Cuza. Ioan Cuza era vărul primar al primului domnitor al Principatelor Unite, Alexandru Ioan Cuza. Însemnul heraldic de pe piatră era simbolul personal al familiei Cuza.



Biserica cu hramul ''Sf.Mare Mucenic Gheorghe ''- Fichitești, BC-II-m-B-00833

Biserica parohială din Giurgiuana are hramul **''Sfinții Voievozi''** și a fost refăcută în anul 1865 de către Costache Ghica, pe locul altei biserici mai vechi ce exista înainte de 1809, ctitorie necunoscută. Locașul de cult, format din pridvor, naos, altar și veșmântar, a fost construită din cărămidă pe temelie de piatră, în formă de cruce. Deasupra intrării se află două icoane pictate pe zid cu Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil, patronii locașului, iar învelitoarea bisericii este de tablă galvanizată. Biserica este bine proporționată, are o turlă octogonală deasupra pridvorului, în care se află trei clopote: unul donat de spătarul Costache Ghica și soția lui Smaranda, în anul 1861, altul donat de credincioși în anul 1929, iar al treilea este donat de Elena și Ioan Basoc în anul 1931. Biserica este construită cu cheltuiala spătarului Costache Ghica și a soției Smaranda, proprietarii moșiei Giurgiuana, iar credincioșii satelor Giurgiuana și Răcușana au contribuit cu munca.

De-a lungul timpului s-au făcut mai multe reparații, în timpul preotului Spiridon Focșăneanul , apoi în anii 1902 și 1922, iar în anul 1937 are loc o reparație capitală când biserica este acoperită cu tablă, se construiește veștmântarul și este împodobită cu icoane pictate pe pânză de pictorul Gh. Popescu din Podu Turcului.

Catapeteasma construită din lemn prezintă ornamentații în stil moldovenesc specifice sec. al XIX-lea, iar icoanele acesteia sunt pictate odată cu construcția bisericii în anul 1861, pictorul fiind necunoscut.



Biserica cu hramul ''Sf.Voievozi ''- Giurgioana

După tradiție, biserica parohială cu hramul **''Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil''** din Lehancea, se găsește amplasată pe locul unui vechi schit din codru, ce data cam pe la anul 1681, lângă care locuitorii vechi ai satului s-au așezat în urma holerei ce a bântuit în anul 1712 vechea vatră a satului.

Construcția lăcașului de cult actual datează din anul 1832, clădit de obștea satului din material lemnos cu acoperiș din șindrilă, pereții exteriori fiind din lut și văruiți. Fundația bisericii este din piatră de râu, având o talpă de stejar, iar pereții au fost construiți pe un plan treflat, din furci de lemn cu chirpici. În prezent învelitoarea este din tablă fălțuită pe șarpantă din lemn, având deasupra pridvorului o turlă prismatică, oarbă, îmbrăcată în solzi mari de tablă. Biserica a suferit mai multe lucrări de reparații în anii 1891, 1930 și 1942. In anul 1957 i s-a înlocuit acoperișul vechi din tablă zincată, iar în interior s-au tencuit pereții și s-a confecționat mobilierul. Pictura catapetesmei, în stil bizantin, s-a efectuat în anul 1891 de către pictorul Mihai Ionescu din Bârlad, iar pictura pereților a fost executată în anul 1942 pe pânză sub formă de tablouri de către pictorul Ghe. Fotescu din Tecuci. Se presupune că inițial biserica ar fi avut pictură murală, dar intervențiile ulterioare și trecerea timpului au dus la îndepărtarea sau acoperirea acesteia. In timpul ultimei intervenții asupra bisericii exteriorul a fost tencuit , iar pereții au fost consolidați prin turnarea unei centuri mediane și a unor contraforți din beton. În anul 2008 s-a finalizat construcția unei noi clopotnițe. Patrimoniul bisericii include 12 Mineie vechi, scrise în chirilică, cu pagini frumos ornamentate.



Biserica cu hramul ''Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil''- Lehancea

În satul Plopu, a existat înainte o biserică mai veche, zidită la sfârșitul sec. al XVIII-lea, unde slujea preotul Ioan Banea. pe locul căreia s-a construit actuala biserică cu hramul ''**Sf. Nicolae''**. În anul 1909 s-au finalizat lucrările noului lăcaș de cult , construit din cărămidă și lemn, meșter fiind Ioan Palade din comuna Boghești. Pictura a fost executată de pictorul amator Gheorghe Gavriliu, cântăreț bisericesc din Bârlad. Biserica este construită sub formă de navă, stil moldovenesc, din cărămidă pe temelie de beton și învelită cu tablă. Are un singur turn deasupra pridvorului din lemn și scândură, iar catapeteasma este sculptată din lemn de tei și vopsită maron. În anul 1912, la data de 30 decembrie biserica a fost redată cultului prin târnosirea ei.



Biserica cu hramul ''Sf. Nicolae''- Plopu

La 12 septembrie 1991 s-au demarat lucrările de ridicare a bisericii cu hramul ''**Învierea Domnului''** din satul Podu Turcului. În paralel cu construcția bisericii, se făceau slujbe într-o bisericuță din lemn, undeva mai departe, în partea sud- estică a actualului lăcaș de cult. Tencuirea exterioară a noii biserici a fost realizată în praf de piatră, iar pictura interioară a fost făcută în frescă, în culori deschise, calde, folosindu-se foițe de aur pentru aureolele sfinților. Catapeteasma a fost realizată în totalitate din

lemn de stejar, pe care s-au aplicat icoanele pictate pe aceeași esență de lemn. Biserica a fost sfințită pe 23 august 1999.



Biserica cu hramul ''Învierea Domnului''- Podu Turcului

Biserica veche cu hramul **''Sf. Nicolae''**- Dănceni era din bârne, tencuită cu ciment. Din cauza gradului de degradare avansat, s-a luat hotărârea construcției unei noi biserici ,în exteriorul perimetrului celei vechi. Construcția nouă este în formă de navă, având o turlă octogonală ridicată pe bază pătrată, deasupra pridvorului. Pe interior nu este pictată, ci doar împodobită cu icoane. Catapeteasma este din lemn nesculptat, cu icoane atașate, biserica având toate obiectele de cult necesare.



Biserica cu hramul ''Sfântul Nicolae''- Dănceni

Biserica **''Sf. Nicolae''** din satul Sârbi, este situată în centrul localității, fiind ridicată între anii 1920- 1924, de către obștea satului, din lemn de stejar și vălătuci, acoperiș din șindrilă, pereții exteriori fiind înveliți cu scândură vopsită cu ulei. A fost reparată în anul 1939, lucrare ce a constat în terminarea pereților interiori, confecționarea unei catapetesme, pictarea pereților și înlocuirea întregului mobilier.

Cel care a executat întreaga lucrare a fost pictorul Gheorghe Fotescu din orașul Tecuci. În anul 2018, locașul de cult a intrat într-un amplu proces de renovare.

Ridicată pe plan trilobat(cu absidele naosului și altarului tăiate în trei laturi), construcția poartă deasupra pridvorului refăcut în 2011 o turlă hexagonală îngustă. Învelitoarea este refăcută cu tablă amprentată de culoare maron. Lăcașul de cult, tencuit în timpul ultimelor lucrări de reabilitare, este lipsit de decorații exterioare, fiind zugrăvit alb cu soclul vopsit brun, având doar deasupra accesului, ce se realizează prin pridvor, pe latura de sud, trei icoane de hram pictate în interiorul unor abside. În lateralul ușilor de acces, pe o placă de marmură este scrisă pisania bisericii în care sunt consemnate lucrările realizate în urma reabilitării construcției din anul 2010.



Biserica cu hramul ‘’Sfântul Nicolae’’- Sârbi, în anul 2006



Biserica cu hramul ‘’Sfântul Nicolae’’- Sârbi, în prezent

II.6. Evoluţia ocupaţiilor populaţiei, ocupaţii tradiţionale persistente

Locuitorii comunei Podu Turcului, au fost agricultori și crescători de animale. Favorizate de diversitatea și bogăția ținutului, aceste activități de bază au putut susține și crea prosperitate pentru comunități și pentru proprietarii de pământ. Țăranii lucrau pământurile agricole producând în special porumb (după 1770), care era

necesar oamenilor, lucerna care era necesara cailor, și alte cereale, ovăz, grâu, orz, precum și cartofi (după 1800).

Dealurile erau bune producătoare de viță-de-vie, cultura pomilor fructiferi fiind lipsită de importanță. Coastele dealurilor erau altădată plantate cu viță indigenă din soiuri cele mai bune și potrivite climatului. Viile sunt menționate în multe documente ale epocii medievale, dar majoritatea acestor culturi nu s-au refăcut după distrugerea provocată de apariția Filoxerei. Mulți târgoveți aveau suprafețe de vii în satele învecinate de unde se mutaseră odinioară în târg.

În monografia ento- istorică a târgului se menționează însă ca vinurile de viță nobilă nu erau grozave, așa că toate cele 10 cârciumi din târg se alimentau cu vinuri din podgoriile renumite- Nicorești, Panciu, Odobești, Gohor.

Fânețele și pășunile fiind acoperite cu iarbă grasă, în comună se regăsesc numeroase familii care cresc vaci și viței, pentru carne și lapte. Se regăsesc de asemeni și numeroase stâni.

În anul 1921, la 3 ani de la stingerea războiului, cei 143 locuitori ai localității Podu Turcului dețineau în gospodăriile lor 23 boi, 157 vaci, 36 cai, 70 mânzați, 37 mânzate, 23 capre, 100 oi.

În ''Anuarul României pentru comerț, industrie, meserii și agricultură'' pe anul 1929 sunt menționate următoarele meserii și ocupații practicate în exclusivitate de evreii din Podu Turcului : 9 băcănii, 2 brutării, 4 cizmării, 5 croitorii, o dogărie, 3 geamgerii, 2 măcelării, o moară, un atelier de tâmplărie, 4 tinichigerii și 2 vopsitorii.

Din statistică rezultă că ponderea evreilor în practicarea meseriilor și ocupațiilor era aproape cât cea a românilor, în unele domenii nefiind întâlniți, cum ar fi agricultura, birturile, cârciumele, cofetăriile, atelierele de fierărie, de mecanică, lăcătușerie.

Împroprietărirea din anul 1931 a adus mare bucurie în rândul familiilor de țărani din Podu Turcului- târgoveții au căpătat un alt statut social, devenind din clăcași, țărani liberi.

Din cauza lipsei forței de muncă, în Podu Turcului, unde târgoveții aveau și alte surse de trai cum ar fi practicarea meseriilor, meșteșugurilor, a negoțului, se aduceau țărani din Glăvănești pentru muncile agricole.

Grădinăritul s-a practicat în partea dinspre satul Dănceni, pe cca. 20-30ha., folosindu-se pentru irigații apa izvorului ce curge de sub dealul Frumușelului, pe terenul din partea de sud a târgului, proprietatea defunctului D. Suliman, irigația fiind realizată din pârâul Zeletinului(terenul era foarte prielnic agriculturii existând aici la înc. Sec. XX iarmaroacele de animale). Erau angajați grădinari bulgari, recunoscuți pentru priceperea lor în ale grădinăritului.

Creșterea albinelor, a viermilor de mătase ,culesul din natură, vânatul erau câteva din ocupațiile secundare ale localnicilor. În anii '40 , opt locuitori dețineau 70 de stupi de albine.

Mica industrie din Podu Turcului era reprezentată de cele două fabrici de spirt, o fabrică de scărmănat lână, două fabrici de ape gazoase și trei mori, toate în funcțiune în perioada 1930-1935 și până după al doilea război mondial.

Prin însăși menirea lui, târgul Podu Turcului a fost înființat pe moșia boierului Iamandi, cu hrisov domnesc din anul 1827, răspunzând astfel nevoilor ocale imediate impuse de circulația mărfurilor la începutul epocii moderne. Într-un perimetru marcat de orașele Bacău, Adjud, Tecuci și Bârlad, ce aveau și alte funcții pe lângă cea de târguri, cel mai potrivit centru comercial pentru țărănimea din Colinele Tutovei s-a dovedit a fi târgul Podu Turcului. Din acest motiv localitatea se va dezvolta având funcția de târg , format mai cu seamă din meseriași, negustori, comercianți și mulți funcționari care alcătuiau o puternică și competentă administrație locală.

Comerțul cu diferite obiecte de uz gospodăresc, personal și cosmetice se făcea în 73 de prăvălii, din care 27 erau românești și 46 evreiești. Un număr de 10 cârciumi

deservea populația întregului târg și cei veniți de prin sate cu treburi mai cu seamă în zilele de târg săptămânal, la iarmaroace și la bâlciuri.

Centru imortant de desfacere a produselor țărănești din satele situate în partea de sud a Colinelor Tutovei, a produselor meșteșugărești și industriale de larg consum, Podu Turcului a devenit recunoscut prin iarmaroacele sale. Zeci de negustori de vite, de cereale, negustori ambulanți cu desfacere de mărfuri, băcănie, pește, lipoveni din Basarabia, Cahul și Ismail cu tot felul de mărfuri, de pe valea Siretului, de la Bacău și din Carpații Moldovei aduceau sumane, pânzeturi, covoare, lemnării, scânduri, căpriori, etc. Într-un an de zile aveau loc un număr de 52 de iarmaroace săptămânale în ziua de luni și patru mari iarmaroace anuale: la 25 martie- Buna Vestire, la 28 mai- Sfânta Treime, la 20 iulie- Sf. Ilie și 14 septembrie – Ziua Crucii.

II.7. Evoluţia teritoriului administrativ

Cea mai veche hartă găsită pe care sunt figurate vetrele satelor comunei este Planul Director de tragere din anul 1891.

Sunt marcate pe această hartă toate satele ce intră azi în componența comunei(pe vremea aceea aparținând din trei comune diferite), în varianta lor extinsă, anume: satul Podu Turcului din prezent era divizat în trei localități distincte- construit în lungul văii Zeletinului, în nordul vetrei, se afla satul Dămăcușa, nucleul vechi al satului ce mai târziu se va transforma în târg. Încă de la 1827, cu mai bine de jumătate de secol mai devreme, se înființează Podu Turcului, la sudul vetrei Dămăcușei, ce se dezvoltă inițial în lungul drumului mare(azi DJ241), urmând ca treptat să se extindă spre vest. Imediat după înființarea târgului se construiește și biserica Sf. Ilie, la est de strada mare. Mult spre nord- vest, tangentă la drumul ce mergea spre satul Sârbi(azi DJ206A), se află vatra compactă a satului Dănceni.

La est de Podu Turcului, un fond construit relativ compact, ce desenează o vatră alungită pe direcția nord-sud, traversată pe aceeași direcție de Valea Căbești, se divide în trei sate distincte: la sud, separată prin drumul mare(azi DN11A) se află nucleul satului Plopi, cea mai mare suprafață centrală este ocupată de satul Căbești, iar în nord, delimitat tot de drumul mare, aflându-se în frontul său nordic, este satul Sighica(înglobat în prezent în satul Căbești).

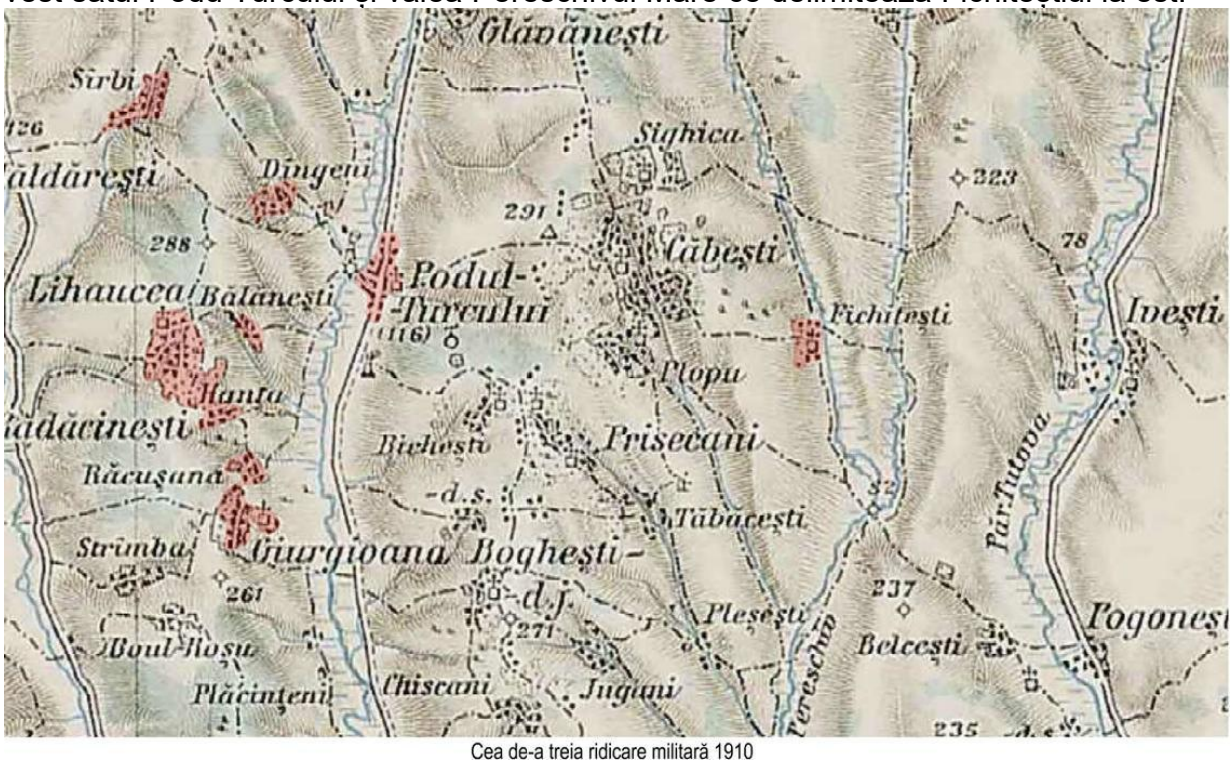
Celelalte sate, sunt prezentate administrativ ca în prezent, diferențiind doar suprafața lor, fiind definite de vetre mult mai mici(perioada de sf. de sec. XIX, dinaintea marilor împroprietăriri). Atrage atenția satul Hanța, ce apare pe planul director de tragere doar cu vatra vestică, nucleul de est, apropiat de drumul mare nefiind încă înființat.

Existența curbelor de nivel pe acest plan director, dă o măsură a modului în care relieful zonei a influențat dezvoltarea satelor și forma acestora.



Harta planului director de tragere 1891

Douăzeci de ani mai tarziu, pe la începutul sec. XX(harta celei de-a treia ridicări militare de la 1910), reprezentările grafice nu menționează mari schimbări. Vatra satului Podu Turcului include deja satul Dămăcușa ce dispare ca topomin. Sunt evidențiate bisericile din satele Fichițești, Sighica, Căbești, Plopu, Podu Turcului, Lehancea și Giurgioana.Se distinge ca unic ax major al tramei stradale drumul ce traversează târgul Podu Tucului de la nord- la sud, ce lega Tecuciul de Bacău. Din rețeaua hidrografică ies în evidență pâraiele Zeletinul, pe direcția nord-sud, ce delimitează la vest satul Podu Turcului și valea Pereschivul Mare ce delimitează Fichiteștiul la est.



Cea de-a treia ridicare militară 1910

Apreciată ca fiind cea mai importantă reformă social- economică din România secolului al XIX-lea, Reforma Agrară din 1864(la nivel național, prin alicarea

Legii Rurale, au fost împroprietăriți 406 429 țărani, care au primit 1 654 969 ha din moșiile particulare sau din cele ale statului) *''a fost înfăptuită împotriva voinței clasei privilegiate(boierimea), constrânsă să accepte măsurile stabilite de făuritorii legiuirii''.* [25] Promulgarea legii în anul 1864, susțin unii dintre istorici, printre care Radu Rosetti și Nicolae Iorga, a înlăturat pericolul unei răscoale țărănești.

Legea i-a emancipat pe țărani, eliberându-i de servituțiile medievale, și a transformat dreptul de folosință al clăcașului în drept de proprietate.

Această reformă, prima din istoria modernă, a avut, cum era firesc, limitele sale. Țăranii nu au primit suprafețele de pământ de care aveau nevoie pentru întreținerea lor și a familiilor acestora, iar o parte nu au fost împroprietăriți deloc. Ca urmare, în agricultură se mențin puternice reminiscențe feudale, specifice dezvoltării capitaliste a României.

Una dintre consecințele pozitive importante a înfăptuirii Reformei Agrare a fost creșterea demografică de la sfârșitul secolului al XIX-lea, creștere care a dus la extinderea localității.

Satele s-au extins la sfârșitul secolului XIX și datorită faptului că agricultura românească s-a ridicat foarte mult și în perioada domniei regelui Carol I. S-au adus în țară mașini agricole, s-au întemeiat bănci pentru ajutorarea agriculturii, grânele românești au fost vândute în toată Europa. [26]

Patru etape mari caracterizează dezvoltarea satului românesc din epoca modernă:

1. *Perioada de început a secolului al XVIII-lea*, marcată de apariția hărții stolnicului Cantacuzino, anul 1700 și a hărții austriece a Olteniei de la 1719-1722 cu Conscripția lui Virmond;
2. *Perioada de sfârșit a secolului al XVIII-lea* , marcată de apariția hărții militare a celor două Valahii de la 1790-1791;
3. *Apariția Regulamentului Organic*, cu harta militară de la 1828- 1835;
4. *Înfăptuirea Reformei Agrare de la 1864*, precedată de harta teritoriului de la 1856, urmată de alte prevederi- de mare interes sunt *Legea drumurilor*, *Legea sanitară*, dar îndeosebi *Legea pentru organizarea comunelor rurale din 23 iulie 1894*, urmată de *Legea pentru organizarea comunelor din 1904*, ambele însoțite de regulamente și prevederi de poliție sanitar- veterinară, etc.

Detaliilor din reprezentările acestor hărți li se adaugă succesiunea planurilor de hotărnicie cu descrierile și regulamentele lor.

Din harta militară de la 1790-1791 se deduce că așezările timpurii ocolesc drumurile principale, organizate pe locurile cele mai favorabile, ca grupări restrânse, în forme liniare adaptate reliefului, forme de tip adunat, compoziții elaborate dezvoltate în jurul unui centru organizat. Forma aceasta elaborată de tipuri de așezări și de stăpânire organizată a moșiei este atestată și de planurile timpurii de hotărnicie.

Se impune atenției în chip deosebit *perioada regulamentară*, cu aplicații unitare pe întreg teritoriul pentru modernizarea satelor, a târgurilor și orașelor, a înființării orașelor noi de la Dunăre. Este vorba de un experiment unic în felul său, care privește ordonarea vetrelor sătești după proiecte inginerești și aplicarea proiectelor tip pentru toate dotările comunale și pentru locuințele sătești.

Principiile de aliniere a satelor și sistematizarea teritoriului, de întemeierea de noi așezări- fie ele strămutări sau regrupări după proiecte inginerești ori simple dispoziții administrative- trebuie căutate întâi de toate în înseși realitățile vieții românești, confruntată în acest moment cu transformările de ordin general cerute de pragul ivirii unei noi orânduiri.

[25]Ghe. Cristea, Contribuții la istoria problemei agrare în România.Învoielile agricole(1866-1882).Legislație și aplicare,Ed. Academiei, București,1977, p.24
[26]Petre P. Panaitescu, Istoria Românilor, Ed. Didactică și pedagogică, București, 1990,pg.308-309

În suita așezărilor hotărâte a lua ființă se înscrie o serie de sate care se dezvoltă liniar, înfățișând tronsoane drepte, marcate de intersecții simple sau de traiecte în forma literelor I, L, E, Y sau U, uneori desfășurate pe ulițe paralele; unele dintre acestea s-au format de-a lungul drumurilor, pe vetre preexistente, altele sunt cu totul nou întemeiate.

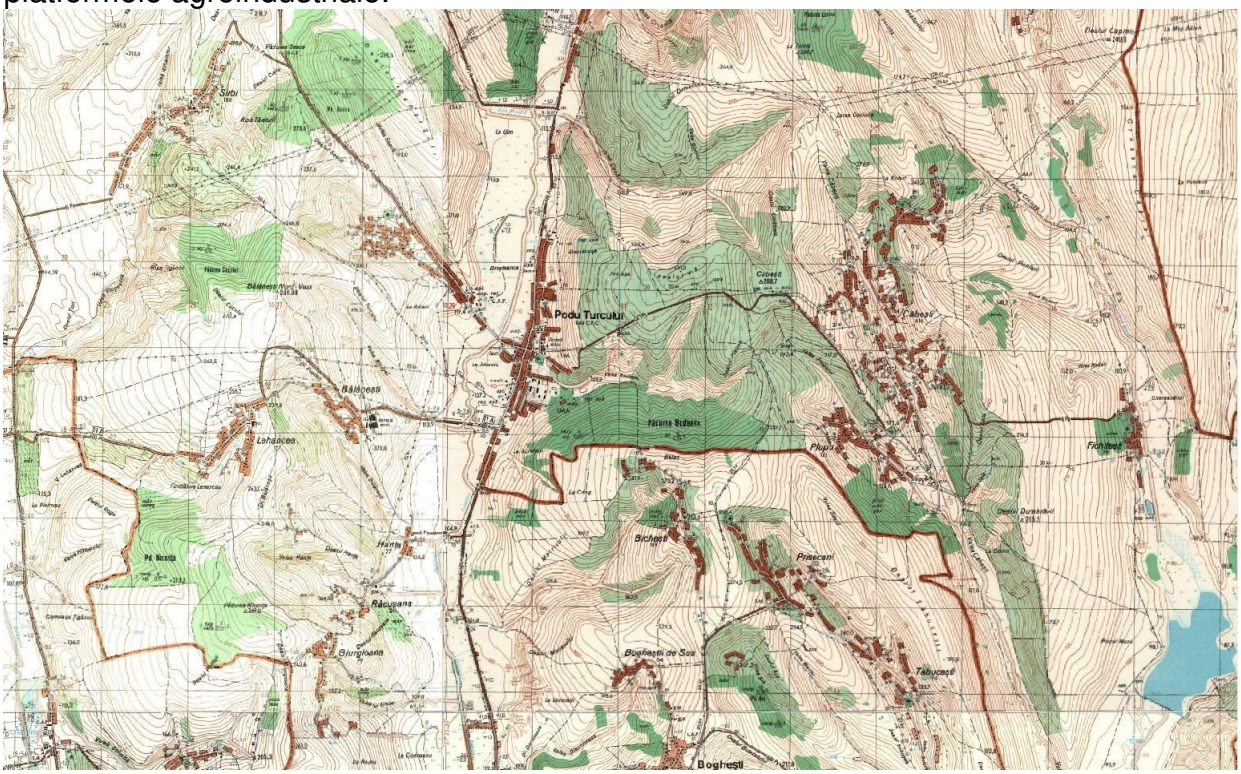
Înfăptuirea acestei opere fără precedent revine îndeosebi absolvenților școlilor întemeiate de Asachi la Iași și Sf. Sava la București, cu toții angajați într-un experiment al cărui răsunet avea să atragă atenția fourieriștilor. În 1834 revine în țară inginerul Theodor Diamant, autorul broșurii apărute la Paris în 1833, intitulată ''*Către prietenii libertății, dreptății și ordinii''.* Este primit cu receptivitate de toate cercurile înalte, cooptat membru al Societății de agricultură, publică articole în *Curierul românesc,* iar în 1835 întemeiază Falansterul de la Scăieni- Societate agronomică și manufacturieră. [27]

Pe harta militară de la 1982 situația se prezintă aproximativ ca in prezent- Satul de reședință- Podu Turcului înglobează încă din 1968 sub numele său Dănceniul(Dămăcușa déjà nu mai apărea la începutul sec. XX), iar satul Sighica este desființat și se contopește cu satul Cunești.

Sunt marcate extinderile masive ale satelor, cu precădere Podu Turcului, ce se extinde atât în nord cât în sud, dar mai ales în sud, în jurul târgului. Este construit nucleul urban(locuințe collective, parc, bancă, spital, noi unități administrative , școli).

Tot atunci se unifică la nivelul fondului construit vatra satului Podu Turcului cu vatra fostului sat Dănceni, prin extinderi majore în lungul drumului județean 206A.

În trei dintre satele comunei Bălănești, Podu Turcului și Plopu, se dezvoltă platformele agroindustriale.



Harta militară 1982

II.9. Evoluţia tramei stradale şi a parcelarului

Din analiza a planurilor succesive ale localităţilor componente reiese o stabilitate destul de accentuată a tramei stradale şi a parcelarului. Cu excepţia lărgirii vetrelor de sat, sau a unor extinderi periferice, la marile reforme agrare, nucleele iniţiale se citesc uşor datorită, tocmai, puţinelor modificări survenite în timp.

[27]Doina Cristea, Alexandru Sandu, Bogdan Ghiu, Vintilă Mihăilescu, Cerasella Crăciun, Maguelonne Dejeant-Ponce, Jean- Pierre Lebreton, Yves Jegouzo, Anca Ginavar, Gheorghe Pătrașcu, Urbanismul- Satul ca peisaj cultural, mai 2009, nr.2, an II-ISSN 1844

Acest fapt se datorează în principal reliefului frământat pe care sunt aşezate satele. Alternanţa deasă de dealuri şi văi nu face posibilă o aliniere sau o îndreptare a traseelor drumurilor, decât atunci când acestea parcurg o zonă de platou sau de coamă de deal.

Dar, în general, drumurile urmăresc firul sinuos al văi, sau urcă pantele dealurilor urmărind curbele de nivel.

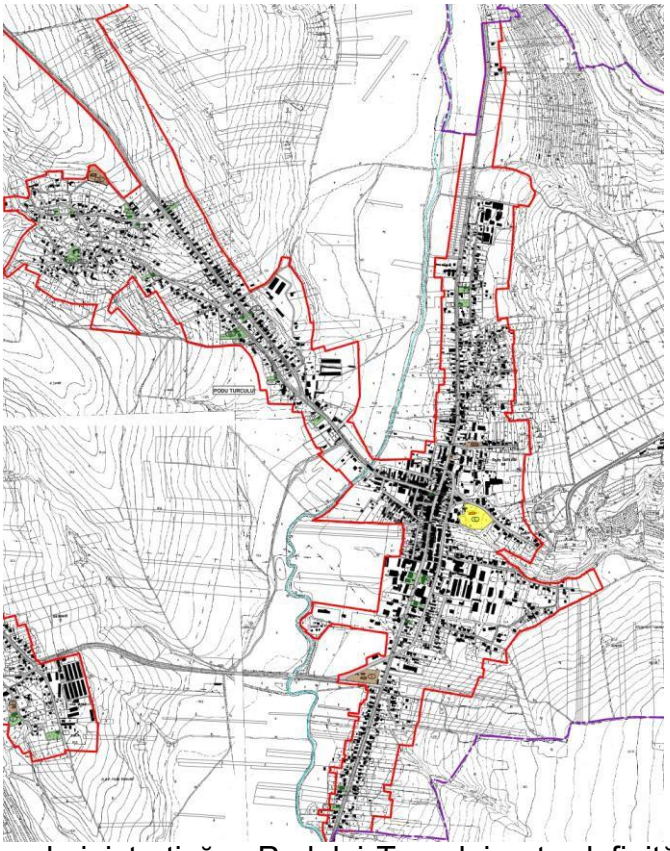
Tramele sunt, majoritatea de tip linear, cu mici abateri caraterizate prin ulițe scurte ce nasc din drumul mare, doar la Căbești, Plopu și vatra veche a fostului sat Dănceni întâlnim o tramă ramificată, iar la Bălănești una inelară, toate fiind pliate organic pe teren.

În zonele plate se regăsesc adesea sistemele inelare de ulițe, caracteristice zonelor locuite de anumite ”spițe de neam”, cu gospodăriile spre ulița ce închide un inel (alungit), în timp ce mijlocul inelului rămâne ca teren agricol, utilizat inițial în comun (devălmășie).

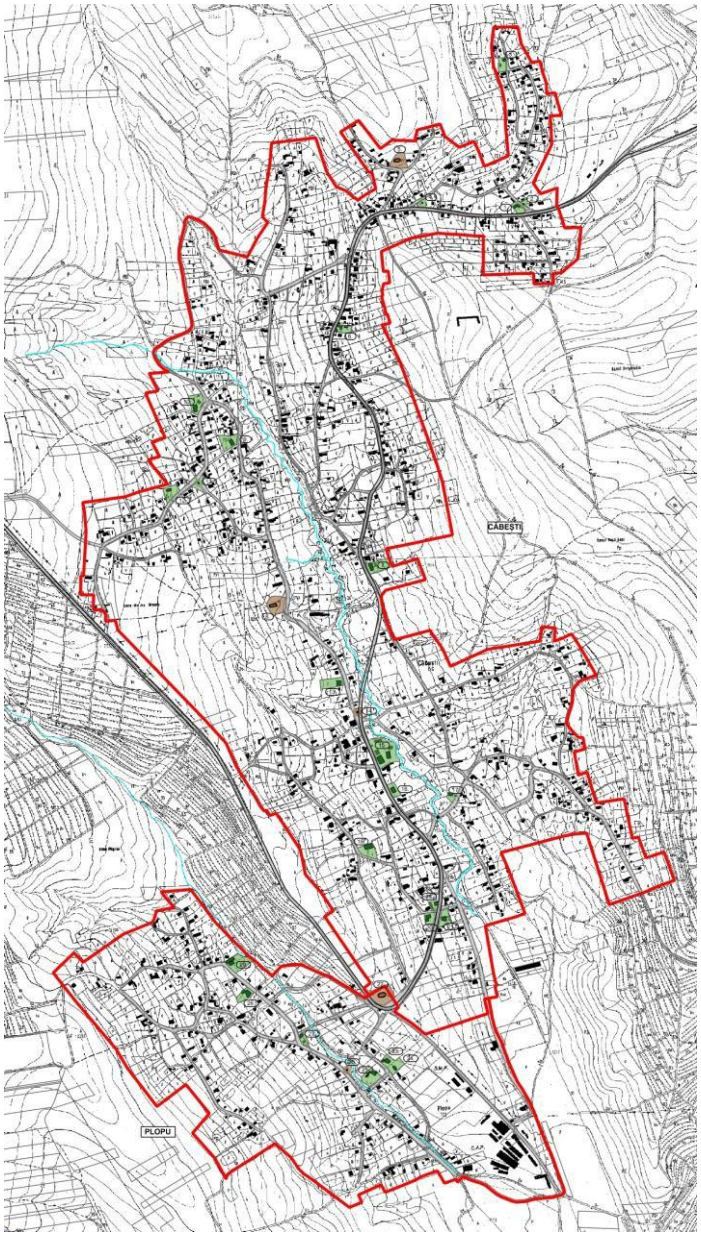
Parcelele sunt de dimensiuni și forme diferite și neregulate, generate, de asemenea, de configurația terenului, dar deschiderile către stradă sunt, în general mari.

Parcelarul din vetrele vechi ale satelor a rămas și el neschimbat, cu doar puține densificări rezultate din scindarea proprietăților prin moștenire. Lotizările noi, datorate împroprietăririlor la reformele administrative, se regăsesc la margini de vetre vechi și un sunt, în această zonă, foarte mari ca suprafețe.

Cele mai noi parcelări, din nordul satului Podu Turcului(în frontul vestic al DN241) sunt predefinite, regulate, dense cu dimensiuni mici, de timp urban, cu destinația de curți construcții.



Trama stradală și parcelarul din satul Podul Turcului- dispus majoritar liniar, în lungul drumului mare, DJ241, cu o densitate mai mare în zona centrală, zona de formare a târgului, unde strada principală se intersectează cu o altă axă majoră,DJ206A, ce pleacă spre vest, conexiunea dintre ele realizându-se treptat prin mai multe ulițe. Ulterior, în ceea ce privește trama majoră, axele importante, se alătură și DN11A, ce vine dinspre vest, din satul Bălănești, dublează o bucată bună în jumătatea sudică drumul județean 241 și după parcela bisericii Sf.Ilie o cotește spre est. În capătul extrem vestic, există nucleul fostului sat Dănceni, definit de o vatră tip ghem, cu tramă organică, ce se conectează treptat cu satul mare, Podu Turcului prin mobilarea atât a drumului județean 206A, cât și a segmentului considerabil din str. Dănceni. Centrul satului, fosta zonă de târg, actuala zonă administrativă a Podului Turcului este definită pe de-o parte de un țesut dens alcătuit din casele- prăvălie ale foștilor negustori târgovești, dispuse în mod înșiruit în lungul străzii(perete în perete) , iar pe de altă parte de imobilele de locuințe colective, dispuse pe mai multe niveluri și de clădirile administrative mari, ce s-au conturat cu precădere în a doua jumătate a sec. XX.



Gruparea satelor Căbești(care a înglobat la un moment dat și satul Sighica) și Plopu, ce alcătuiesc împreună una dintre cele mai mari suprafețe compacte locuite de pe întreaga unitate administrativ teritorială, sunt definite de o tramă organică, pliată pe văile și colinele arealului. Element ordonator al Căbeștiului pare să fi fost valea Căbești, ce a împărțit vatra în două pe lungime, abia mai târziu apărând ca axă majoră ce traversează satul, drumul național 11A. Sinuozitatea străzilor ce se pliază pe teren, dau naștere multor inele plasate pe locuri mai plate, în jurul căruia se formau de principiu gospodăriile unui neam, având în zona centrală terenurile agricole, aceste inele fiind conectate între ele printr-o mulțime de ulițe conectoare, dispuse în toate direcțiile.

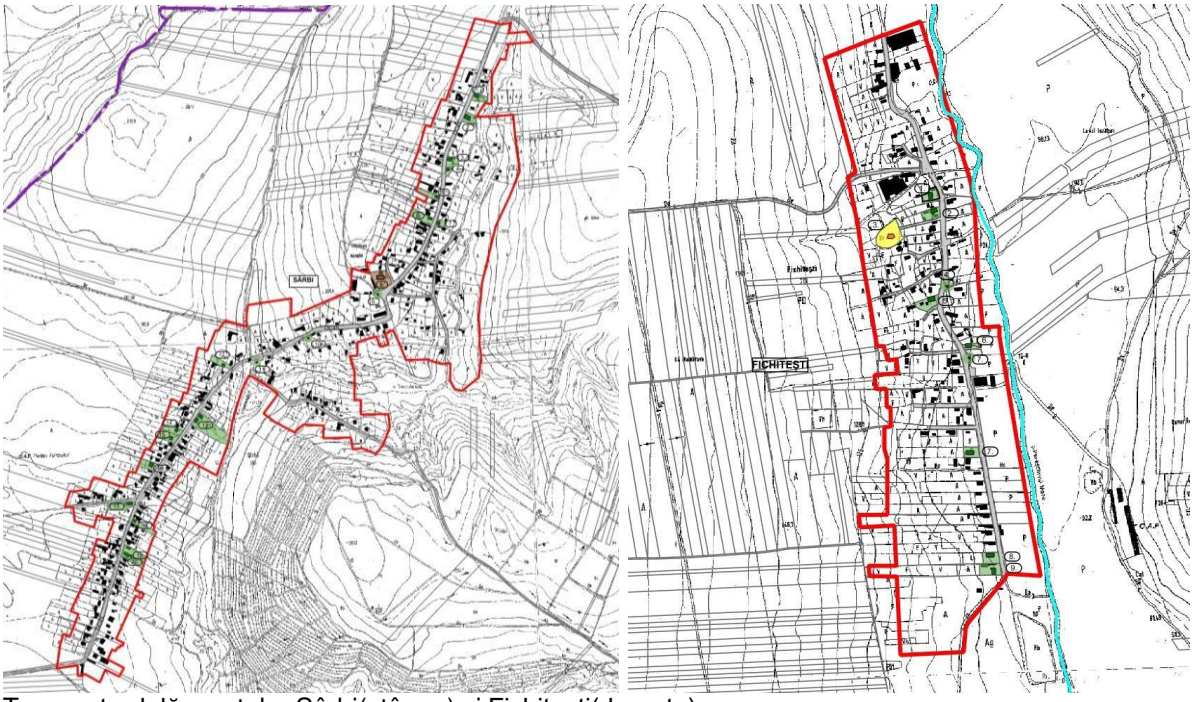
Axa de compoziție a celor două sate menționate diferă, Căbeștiul fiind orientat majoritar nord- sud, pe când satul Podul Turcului urmează o direcție est- vest. Ca element de hotar între cele două se distinge biserica ‘’Sf. Nicolae’’ din Plopu, îmbrățișată de curba amplă făcută de drumul mare, DN11A.

În categoria satelor liniare, dispuse majoritar în lungul unui drum comunal(din care pleacă spre o direcție sau alta ulițe scurte tip fundătură), localități de mici dimensiuni se încadrează Fichiteștiul, Sârbii, Giurgioana și Hanța. Satul Fichitești are ca element ordonator valea Pereschivul Mare în lungul căruia s-a format. Ca element particular al tramei stradale se evidențiază suita de ulițe-fundătură ce pornesc, pe distanțe mici, din frontul vestic al drumului mare. În capătul primei ulițe de acest gen din nordul satului se află și biserica de lemn ‘’Sf. Gheorghe’’, clasată ca monument istoric.

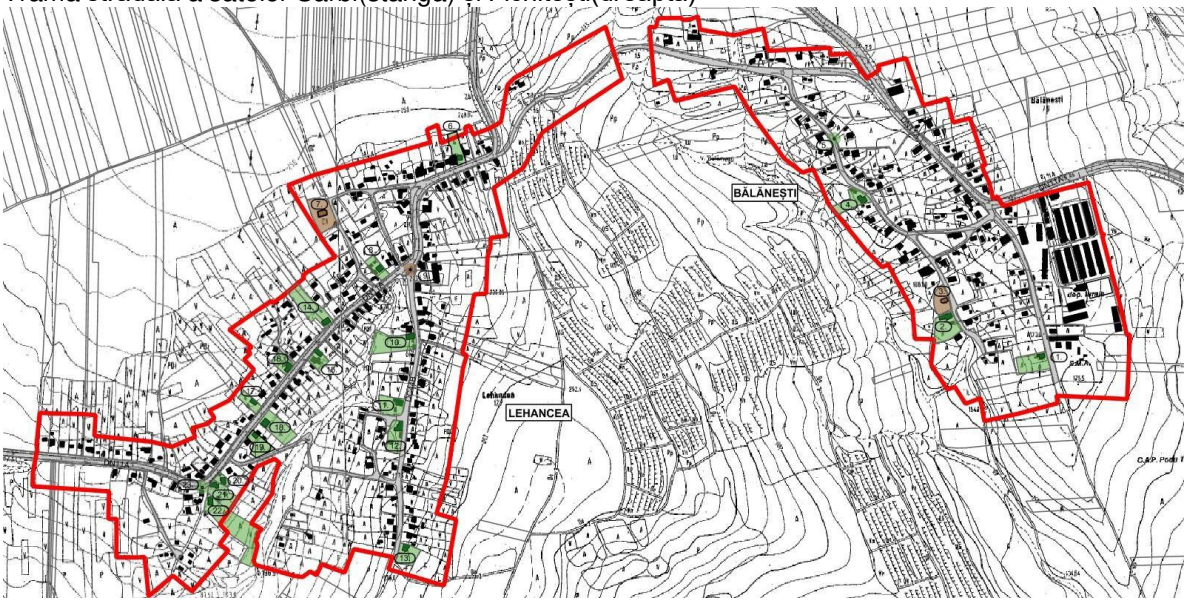
Satul Răcușana, aflat în categoria satelor de mici dimensiuni, este conformat ca o vatră de tip ghem, trama stradală formând un inel neregulat central, la care sunt conectate bretele pe trei laturi.

Satele Bălănești și Lehancea ar putea intra în categoria localităților dezvoltate de tip liniar- tentacular, fiind definite în principal de segmentul de drum național ce le traversează , dar și de o a doua axă, comparativ egală ca lungime cu drumul mare.

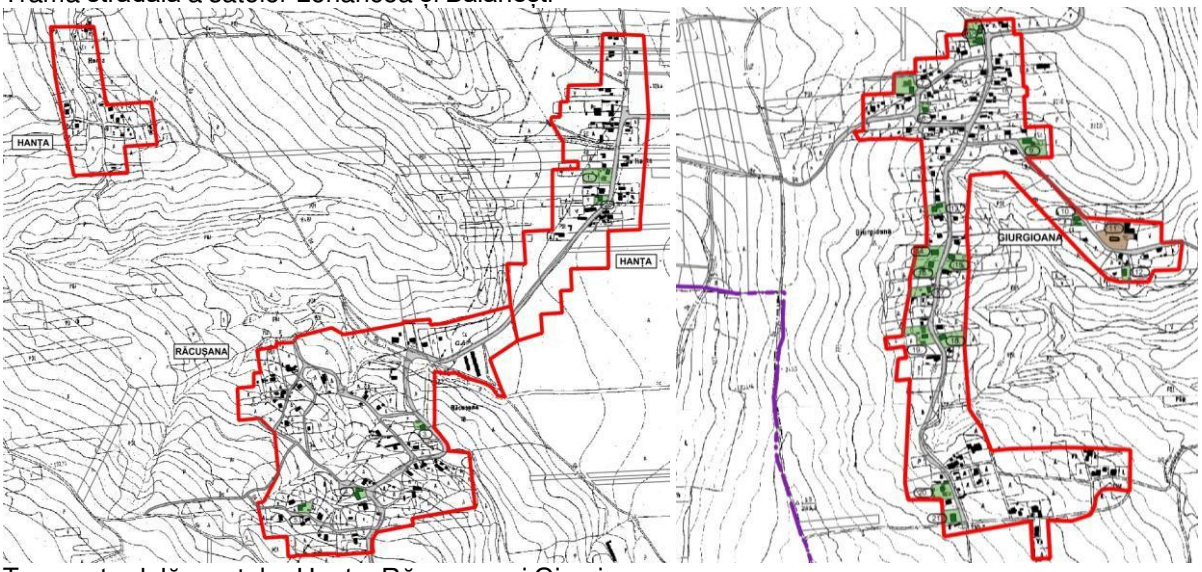
Bisericile satelor participă la ordonarea vetrelor în majoritatea satelor, fiind dispuse central în cadrul localității, sau la marginea lor, capete de perspectivă, ocupând locul cel mai înalt. Excepție face biserica satului Giurgioana care este aparte de axul major al satului, fiind conectată la vatră printr-o uliță îngustă.



Trama stradală a satelor Sârbi(stânga) și Fichitești(dreapta)



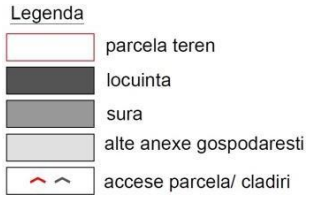
Trama stradală a satelor Lehancea și Bălănești



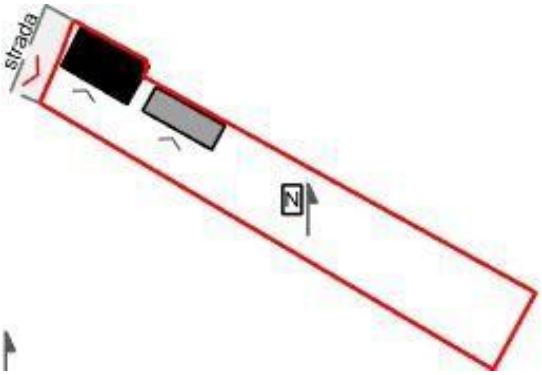
Trama stradală a satelor Hanța, Răcușana și Giurgioana

- În urma studiului de teren și a unei analize aprofundate a ridicării topografice existente, s-au extras din localitățile comunei Podu Turcului câteva tipologii de gospodării diferite, fiecare având caracter repetitiv într-un procent variat în cadrul satului. Se menționează că parcelele analizate au fost extrase majoritar din nucleele vechi al satelor (vetrele de sat existente pe harta planului director de tragere 1892 1898, una dintre cele mai vechi hărți supuse analizei în cadrul studiului istoric).

Tipologii de gospodării- comuna Podu Turcului



Tipul 1. de gospodărie



Unul dintre cele mai des întâlnite cazuri în localitățile comunei Podu Turcului, este tipologia gospodăriei înșiruite (ex. gospodăria aflată în satul Sârbi, pe DC45, nr.116, cartată la nr. 18, pe pl. 3.5.): toate construcțiile din incintă se succed pe o singură latură (de obicei pe cea nordică, pe străzile unde gospodăriile sunt orientate nord- sud, pentru a profita de lumina directă a soarelui).

Acest tip de mobilare este specific în general loturilor înguste, permițând astfel vizibilitatea și accesul pe toată lungimea parcelei și uneori, amenajarea grădinii de legume este realizată paralel cu frontul construit. Pentru eficientizarea maximă a spațiului, pe lângă ordonarea lor pe o singură parte, construcțiile sunt dispuse și cu latura scurtă perpendiculară pe stradă. Locuința, așezată în prim plan, urmărește o retragere de min. 1 m de la limita de proprietate la drum, spațiul îngust rezultat fiind alocat pentru întreținerea casei, sau în cazul retragerilor mai mari, amenajat verde, cu flori și pomi fructiferi, spațiu care uneori se întoarce și pe latura lungă a casei, delimitând printr-un gard transparent și bolta de vie, *grădinița casei* de restul gospodăriei.

Accesul în locuință se face pe latura lungă dispusă cu orientare spre curtea din față, de cele mai multe ori prin intermediul pridvorului deschis, aflat pe două laturi, partea dinspre drum fiind mai îngustă. Latura de nord a locuinței este terminată în polată, acoperind de cele mai multe ori spațiile depozitare, reci.

Construcții cu regim de înălțime parter, folosind materiale catalogate ca specifice zonei, tablă plană fălțuită pentru învelitoare, tâmplării din lemn, pridvoare deschise (cu sau fără parmalâc), tencuieli de var albe/ocru- parcela este ocupată într-o proporție de cca. 12% cu un coeficient de utilizare de 0,12. Amprenta locuinței la sol se încadrează într-o formă dreptunghiulară cu dimensiuni de cca. 7x 12m.

Împrejmuirea la stradă,inițial transparentă, din ulucă de lemn cu o înălțime de cca. 1,5m, a fost în fost înlocuită cu una din tablă, improprie împrejmuirilor, păstrându-se doar stâlpii vechi din beton.

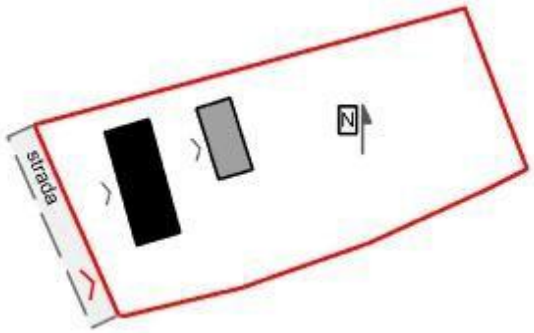
Tipul 2. de gospodărie



Caracteristică zonei de târg este tipologia gospodăriei înșiruite la spațiul public, sau ‘’perete în perete’’- sau casa-prăvălie. Locuințele ocupau toată deschiderea lotului la stradă, fiind așezate pe limita de proprietate. Casele aveau la spațiul public o cameră mare ce servea ca prăvălie, unde se intra direct din stradă. De aici se comunica cu celelalte odăi , trecând dintr-una într-alta, sau din prăvălie pornea un culoar îngust prin care se aproviziona marfă și din care se putea intra în fiecare dintre camere. La limita posterioară, lotul era delimitat de o altă uliță, către care exista și poarta de acces. În spatele casei se afla o curte mică, unde erau amplasate construcții anexe și acareturi.

Construcții cu regim de înălțime parter, care răspundeau necesității de locuit , dar și pentru desfășurarea comerțului, ocupația specifică târgoveților, acestea se încadrau în tipul care făcea trecerea de la arhitectura rurală la cea urbană. Parcela este ocupată în proporție 40-50%, amprenta locuinței la sol încadrându-se într-o formă dreptunghiulară cu dimensiuni de cca. 6x20m.

Tipul 3. de gospodărie



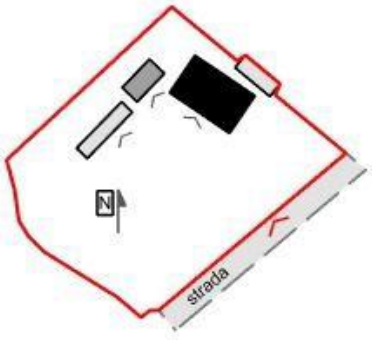
Un alt treilea tip ca răspândire în ceea ce privește mobilarea parcelei este tipul gospodăriei cu locuința și grajdul vitelor- șura dispuse paralel. Poziția locuinței în raport cu strada se găsește în mai multe feluri, predominant aceasta fiind orientată cu accesul, fațada principală- lungă către stradă- astfel formându-se două curți distincte pe proprietate, curtea curată a casei și curtea ogrăzii. Față de un alt exemplu existent, în care locuința este dispusă cu fațada principală și accesul orientat către șură cu care formează un dialog și crează un singur spațiu între ele, o singură curte(caz în care vizibilitatea către spatele lotului nu este obturată, sau doar parțial obturată în unele cazuri de existența altor acareturi), în cazul predominant casa întoarce spatele anexei gospodărești, ascunzând prin poziția ei, toată zona ‘’de serviciu’’ a curții.

Retragerea de la limita de proprietate a construcțiilor este și ea variabilă în funcție de poziția/ deschiderea lotului în raport cu strada: pe un lot puțin adânc, dar cu deschidere mare la drum construcțiile vor fi retrase cu cca. 3m, dar pe loturile adânci, locuințele, în special, ajung și la retrageri de 10m sau mai mult, fiind precedate de grădini cu flori, pomi fructiferi, spațiu verde.

Procentul de ocupare al terenului este de cca. 10% cu un coeficient de utilizare de 0,1, toate construcțiile fiind dispuse pe un singur nivel.

În exemplul ales(ex. gospodăria aflată în satul Căbești, pe DN11A,nr.129, cartată la nr.7, pe pl. 3.4.) toată fațada principală a locuinței, orientată către spațiul public, este precedată de un pridvor de lemn bogat ornamentat la parmalâc și la partea superioară a stâlpilor, cu elemente traforate. Împrejmuirea la drum este realizată din ulucă de lemn, protejată de o streașină discretă în două ape din tablă fălțuită, înălțimea gardului nefiind mai mare de 1,5m, permițând astfel vizibilitatea curții din față a casei.

Tipul 4. de gospodărie



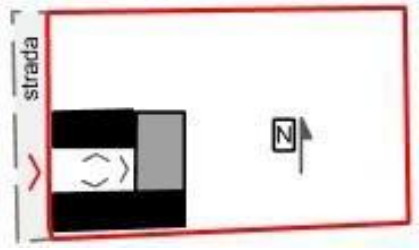
Cazuri des întâlnite în satele comunei Podu Turcului sunt și de tipul gospodăriei cu casa poziționată cu fațada scurtă perpendiculară pe stradă, retrasă cu cca. 3-8m de la limita de proprietate la drum, ce formează împreună cu grajdul vitelor- șura și alte acareturi o așezare de forma literei L, creând astfel curtea din față. Șura, dispusă cu

fațada lungă paralelă cu strada, obturează vizibilitatea către spatele proprietății unde sunt de obicei alte acareturi subordonate ca importanță celor două construcții și grădina cu legume. Accesul în locuință se face pe latura lungă dispusă cu orientare spre curtea din față, de cele mai multe ori prin intermediul unui pridvor. Sunt gospodării în care între locuință și șură se interpune o anexă- bucătăria de vară, cuptorul, magazia- ce face legătura la nivelul frontului construit între cele două construcții principale.

Parcela este ocupată într-o proporție de cca. 8%, cu un coeficient de utilizare de 0,08, construcțiile fiind dispuse doar pe parter.

În exemplul ales(gospodăria aflată în satul Plopu, nr.17, cartată la nr.25, pe pl. 3.4.), locuința este înconjurată de prispă fără parmalâc pe două laturi- lungă și spre stradă, accesul fiind marcat și de un foișor, iar pe latura nord-vestică are dispus celarul, acoperit în polată. Toate construcțiile sunt acoperite cu tablă fălțuită. Împrejmuirea la drum este realizată din ulucă de lemn, cu o grijă mai mare estetică asupra porților de acces , înălțimea gardului nefiind mai mare de 1,5m, permițând astfel vizibilitatea în interiorul proprietății.

Tipul 5. de gospodărie

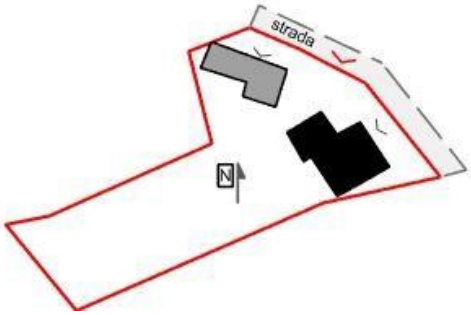


Din tipul patru de mobilare a gospodăriei, așezarea de forma literei L, a evoluat cel de-al cincilea, mobilarea de forma literei U. Asta s-a produs în timp în cadrul parcelelor când, apare o a doua familie în ogradă(unul dintre copii se căsătorește), iar spațiul casei bătrânești este insuficient. Se construiește astfel, cea de-a doua locuință, vis a vis de cea veche, închizând astfel curtea din față a casei, împreună cu șura dispusă cu latura lungă paralelă spațiului public.

Construcții cu regim de înălțime parter, folosind materiale catalogate ca specifice zonei, tablă fălțuită pentru învelitoare, tâmplării din lemn, pridvoare deschise (cu sau fără parmalâc), tencuieli de var albe/bleo- parcela este ocupată într-o proporție de cca. 14%, cu un coeficient de utilizare de 0,14. Șura, legată prin materialitatea învelitorii, dar și prin existența foișorului de acces la fânar, cu casa, are zona centrală alocată adăpostirii carului/ căruței.

În exemplul ales(gospodăria aflată în satul Podu Turcului, pe str. Tudor Vladimirescu, nr.240, cartată la nr.13, pe pl. 3.1.), împrejmuirea la stradă, inițial realizată din ulucă de lemn, nu mai înaltă de 1,5m, ce permitea vizibilitatea în incintă este în prezent înlocuită de una plină din tablă, improprie împrejmuirii.

Tipul 6. de gospodărie



Într-un al 6- lea tip de amplasare al construcțiilor în gospodărie identificat în satul Bălănești, casa și șura sunt poziționate echivalent, formând împreună un ecran ce separă lotul pe lungime în două.

Ambele construcții sunt poziționate cu fațada principală, lungă ,la stradă. Retragerea de la stradă a celor două clădiri este cca.5-6m, terenul fiind utilizat ca suprafață verde. Curtea din spate este dedicată animalelor și livezii. Procentul de ocupare al terenului este unul mic de cca. 14% cu un coeficient de utilizare de 0,14, toate construcțiile fiind dispuse pe un singur nivel.

II.10. Evoluţia fondului construit, tipologie şi caracteristici

Construirea primelor locuințe și întemeierea celor dintâi gospodării în Podu Turcului a urmat o cale aparte, deosebit de ceea ce se întâmpla în satul Dămăcușa, pe moșia căruia s-a înființat. Și din punct de vedere etnografic a fost o situație specială care nu se compară cu cea a satelor moldovenești din zona Colinele Tutovei.

În *Învoiala săvârșită la 1842, februarie 6, între proprietatea moșiei Podu Turcului cu neguțătorii pentru deschidere de târg*, Sunt consemnate condițiile în care târgoveții își vor construi case. Inițial, fiecare negustor care dorea să-și facă construcții de case și prăvălii în ulița târgului, trebuia să se învoiască cu proprietarii moșiei(membrii familiei de boieri Iamandi), așa cum au făcut și primii negustori stabiliți aici. La început exista o singură uliță, având case de o parte și de alta pentru negustori, folosind ca legătură drumul ce lega satele din nordul ținutului Tecuci cu cele din sud. Lățimea lotului la stradă era de un stânjen, iar lungimea de până la 14 stânjeni, fundul parcelei fiind delimitat de altă uliță. Pentru această parcelă negustorul plătea chirie anuală(bezmen).

Învoiala de la 1842 se referea și la modul cum vor trebui să fie construite casele negustorilor și iluminate: ‘’binalele ce se vor face să fie bune și acoperite cu scânduri sau draniță și pe rânduială, ogeagurile scoase afară pentru foc, nu mai puțin și fănarurile trebuincioase și fanaragii.’’

Se mai făceau precizări și în legătură cu vânzarea construcțiilor de către negustori, aceștia fiind datori să anunțe stăpânul moșiei care avea drept de preemțiune. Cumpărătorul străin era obligat să plătească chirie anuală.

Pe lotul descris, de 1/14 stânjeni, negustorii și târgoveții aveau voie să-l împrejmuiască, construind pe el construcțiile și acareturile necesare activității de comerț. De regulă, lățimea la strada principală era ocupată de construcția casei sau a binalei, în spatele acesteia aflându-se o mică curte unde erau amplasate construcții anexe și acareturi, iar în fundul ei, poarta de acces.

Undeva, aproape de biserica Sf. Ilie, se afla hanul sau *rateșul.* Acesta avea înfățișarea unei case mari și joase, cu pereții din bârne groase, cu ferestre mici, zăvorâte cu zăbrele groase și înflorate de fier. Accesul în interiorul hanului se făcea prin uși mari, din lemn masiv. Curtea rateșului era împrejmuită cu garduri puternice și înalte din nuiele groase împletite, protejate deasupra de spini tari de imaș. În incintă se aflau construcții anexe ale hanului- beciuri, căsoaie, șuri pentru care și grajduri pentru cai. Pe dinafară, rateșul era păzit de 12 câini răi în lanțuri, iar în incintă alți 10-12 câini de casă.

Binalele negustorilor și târgoveților erau la început de mici proporții , asemănătoare unor dughene, folosind la adăpostirea mărfurilor aduse spre vânzare și ca loc de desfacere a acestora. Dat fiind faptul că besmănarii trebuiau să construiască binala sau casa pe lățimea unui stânjen, aceștia au adoptat tipul de casă ‘’perete în perete’’, cu scurgerea într-o singură apă. Casele aveau la stradă o cameră mare ce servea ca prăvălie , unde se intra direct din stradă. De aici se comunica cu celelalte odăi, trecând dintr-una într-alta. În alte situații, din prăvălie pornea un culoar îngust prin care se aproviziona cu marfă și din care, prin câte o ușă de acces, se putea intra în fiecare dintre camere. Așa a apărut în Podu Turcului tipul de casă –prăvălie, care răspundea necesității de locuit, dar și pentru desfășurarea comerțului, ocupația specifică a târgoveților. Aceste gospodării cu case și anexe erau tipice pentru negustorii români și evrei, fiind dispuse în afară de ulița principală, drumul mare, pe str. farmacia lui Pleșu spre Dânceni și pe cea de la Podu Pescăriei, fierăria lui Grosu, Palatul Administrativ, spre piață.

Arhitectura târgului se poate încadra în tipul care făcea trecerea de la cea rurală la cea urbană. Încă nu se crease un anumit stil în arhitectura acestor târguri și nici în modul de organizare a interiorului, dat fiind faptul că localnicii erau de etnii diferite(români, evrei, țigani).



Case- prăvălie de pe str. Principală din satul Podu Turcului

Cel de-al doilea tip de gospodării și locuințe erau amplasate la periferia târgului, în Ocol și cele ale clăcașilor din Dămăcușa. Aceste gospodării aveau un spațiu mai larg, ceea ce le permitea o altă dispunere a casei de locuit și construcțiilor anexă, în cadrul curții. În secolul al XIX-lea, casele clăcașilor și ale țiganilor erau majoritatea monocelulare, pe furci, cu pereții din vălătuci, având învelitorile acoperișului din stuf sau din paie. Stuful de găsea din abundență în bălțile din imediata apropiere a Zeletinului, iar paiele de la boier. Treptat au apărut și casele bicelulare, cu odaie și tindă. La aceste locuințe, tinda prelua o parte din atribuțiile casei cu o odaie, adăpostind cuptorul cu vatră și prichici. De la începutul sec. XX, dar mai cu seamă în perioada interbelică, au apărut casele cu două încăperi, tindă centrală, iar unele și cu cerdac.

După ce pădurile Saca și Bodeasa nu mai ofereau lemnul necesar construcțiilor din bârne groase, localnicii au ridicat casele din vălătuci, făcuți din lut amestecat cu paie și apă. Construcțiile îngropate la sol erau beciul și zămnicul, cu pereții din pământ sau căptușiți cu bârne. Aici se păstrau pe timp de iarnă proviziile de legume, murături și vin.

Despre curțile boierești care au aparținut familiilor de boieri Constandachi(sec. XVIII), Iamandi(sec.XIX) și Gheorghiade(sec.XIX și XX) nu s-au păstrat informații, documentele de arhivă amintindu-le doar pe unele dintre ele. Casele acestor boieri purtau numele de conace și se încadrau în tipul arhitecturii moldovenești, pentru construcția lor aducându-se arhitecți, meșteri pricepuți în dulgherie, zidărie, pietrărie, tinichigerie și în realizarea decorurilor de stucatură. Aveau mai multe camere(saloane, dormitoare, băi, bucătărie, cameră de oaspeți), cu pereții din cărămidă, acoperite cu învelitoare din șindrilă, iar mai târziu tablă.Aveau subsoluri cu pivnițe, uneori demisoluri, parter cu înălțime mare a camerelor, cu scări ce urcau într-un cerdac deschis.

Casele și gospodăriile din restul satelor din comuna Podu Turcului au păstrat, în mare măsură, caracteristicile definite pe parcursul secolului al XIX-lea, cu rădăcini ceva mai vechi, în special la nivelul locuințelor.

Cel mai des întâlnit tip de locuință este cel cu trei încăperi: sală centrală și două camere distribuite dreapta stânga, cu prispă pe toată fațada de sud, din care se face și accesul în casă. La capătul dinspre curte, sub o polată mai poate exista o încăpere anexă: celar sau bucătărie de vară.

Funcție de zona de amplasare și de mărimea parcelei, casa are latura scurtă la stradă sau latura lungă (la parcelele late), dar majoritară este orientarea sud a acestei fațade principale.

Arhitectura este simplă, cu acoperiș în patru ape, la origine acoperit cu șindrilă, acum schimbat în țiglă, tablă sau azbociment, cu prispa sau cerdac cu sau fără parmalâc, din lemn, la fel ca stâlpii ce susțin streașina. Fațadele sunt zugrăvite alb și decorul este minimal, distribuit la elementele de lemn: cioplituri la stâlpi, trafor la streașină și parmalâc.



Casă din satul Căbești(sus), casă din Lehancea(jos)





Casă din satul Podu Turcului, cartier Dănceni

Exemplarele mai târzii, de început de secol XX, au o tâmplărie mai prețioasă, cu ornamente de tip ancadrament, tot din lemn, iar lemnăria este vopsită în gri, verde sau albastru.



Mai rare sunt exemplele de case cu foișor, terminat cu un fronton decorat cu trafor, precum și cele de influență ardelenească, fără prispă/cerdac, cu volum compact și frust. Tendința celei de a doua jumătăți de secol XX a fost aceea de a colora și decora fațadele cu modele realizate din tencuială, dar cromatica este discretă, pastelată.



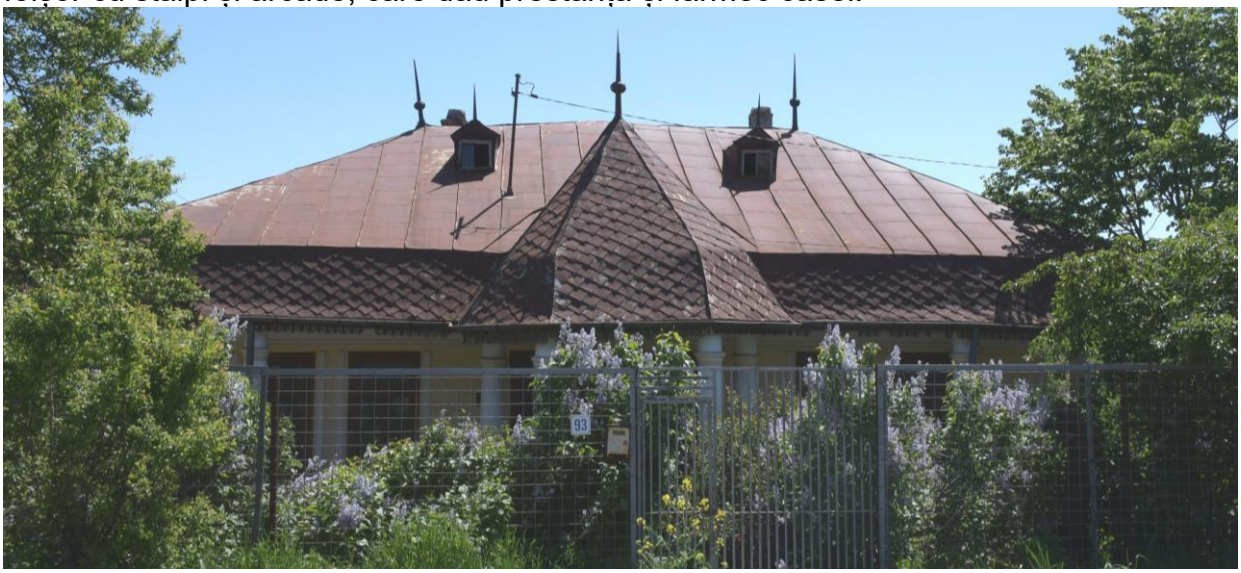
Casă din satul Sârbi

Există și modele de locuință cu prispă îngustă, fără a fi delimitată de stâlpi sau parmalâc, protejată de o streașină mai largă. Exemple îndrăznețe, prelungesc șarpanta în zona centrală a fațadei principale, marcând intrarea asemenei unui foișor.



Casă din satul Lehancea

Există și exemplare de case cu influență urbană, la care, păstrând proporțiile echilibrate și volumele discrete ale caselor țărănești, se adaugă elemente de accent: foișor cu stâlpi și arcade, care dau prestanță și farmec casei.



Casă din satul Lehancea

Casele mai noi păstrează planimetria celor tradiționale, dar înlocuiesc materialul de construcție: stâlpii prispei sunt din cărămidă, învelitorile de țiglă sau tablă, iar prispele încep să fie delimitate de parapet zidit.



Casă din satul Plopu



Casă din satul Giurgioana

Spitalul vechi din Podu Turcului este singura construcție de la sfârșitul sec. al XIX-lea care a supraviețuit vicisitudinilor vremurilor care s-au abătut asupra târgului. De asemenea, spitalul reprezintă un unicat și datorită faptului că este singura clădire cu etaj care s-a mai păstrat, făcând parte din acea arhitectură vernaculară, atât de rar întâlnită pe atunci în mediul rural. Construcția impunătoare a spitalului făcea notă distonantă cu școala primară de vis a vis, care era mult prea joasă pentru a crea un echilibru volumetric.

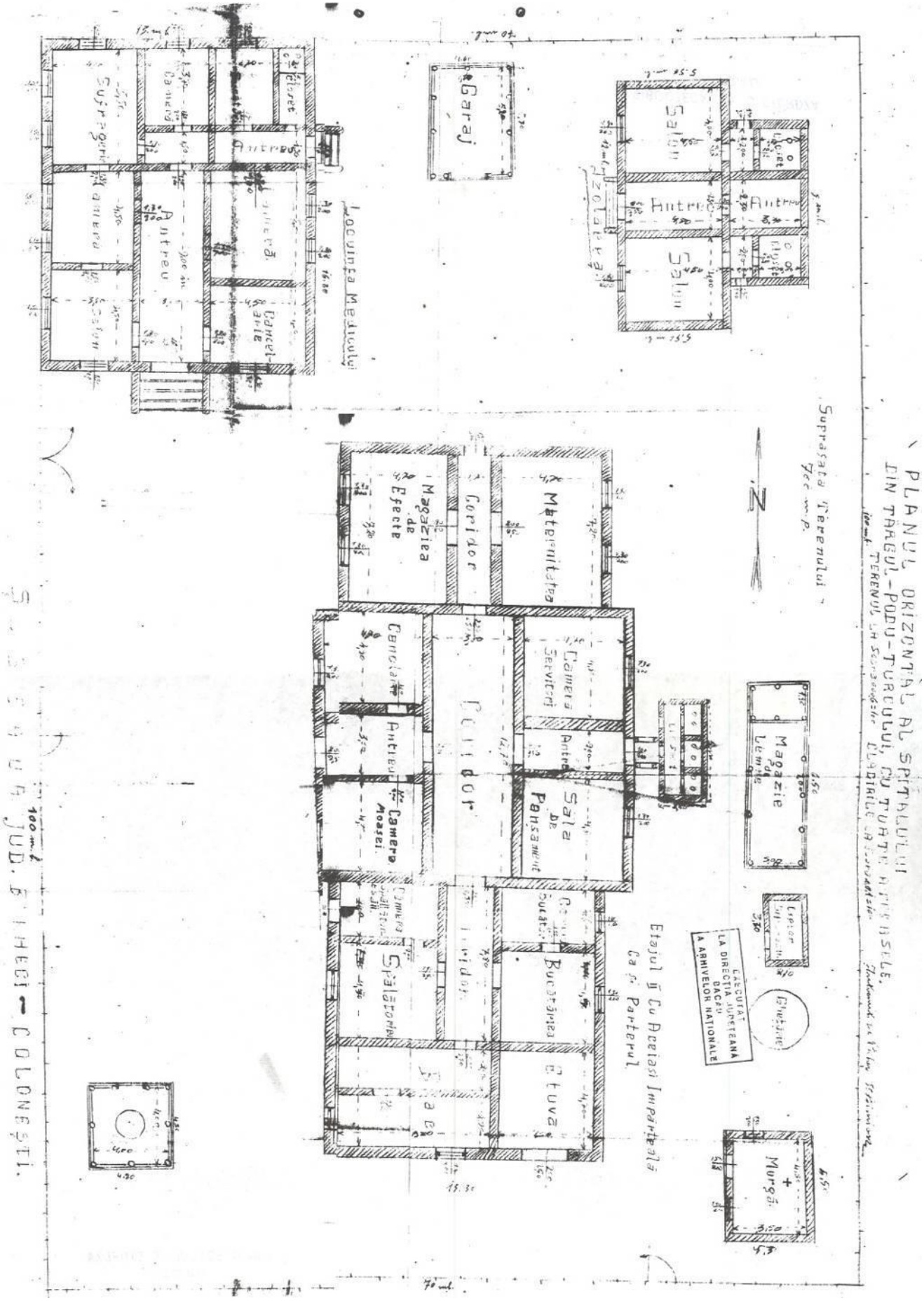
La sfârșitul sec. al XIX-lea se consemna că ‘’în târg se află un spital făcut de dl.Vasile Teodoru care se întreține de județ’’.Construit din piatră și cărămidă, cu un schelet de lemn la etaj și un acoperiș în șarpantă cu învelitoare din tablă, avea un planșeu din lemn între etajul 1 și parter, iar pereții din stuf erau acoperiți cu tencuială.

Într- o curte de cca. 700mp(conf. plan 1936) er dispusă clădirea mare a spitalului, cu parter și etaj, împreună cu alte construcții anexe: izolarea, magazia de lemne, cuptor deparazitare, morgă, garaj, fântână și locuința medicului.

În prezent, construindu-se un spital nou, modern și mult mai spațios, clădirea spitalului vechi a fost reparată capital, schimbându-i-se destinația și transformată în Judecătoria Podu Turcului.



Fig. 27. Spitalul Podu Turcului. 1883, Foto 1939


PLANUL ORIZONTAL AL SPITALULUI
Garaj
Salon
Antreu
Salon
Locuința Medicului
Suprafața Terenului
Mat. m.p.
N
Magazia de Efecte
Coridor
Cameră Servitori
Sala de Pansamente
Cameră Mașini
Spălătorie
Bucătăria
Etuva
Etajul II cu Același Imparțial
Ca și Parterul
Magazie Lemne
Latrine
Closet
Closet
Closet

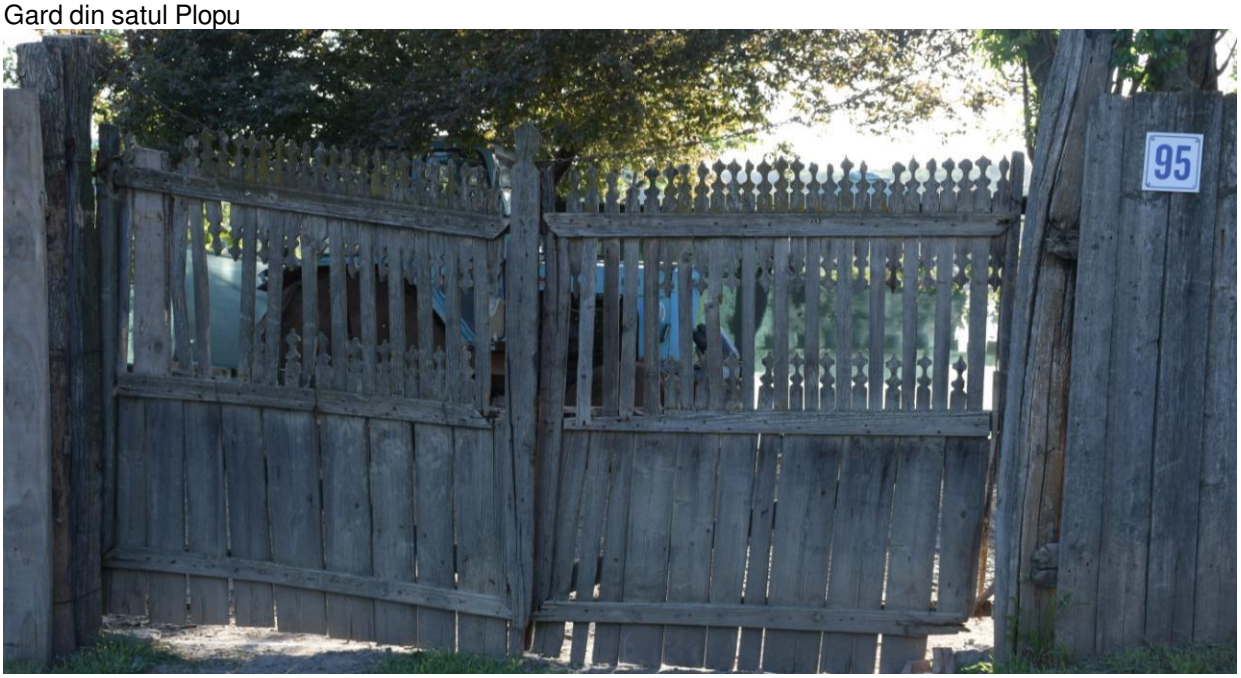


Judecătoria, clădirea vechiului spital, modernizată- în prezent

Elemente importante în aspectul satelor, gardurile și porțile vechi sculptate/ traforate minuțios în lemn sunt o marcă a localităților. Unele gospodării au deasupra porților mari(carosabile) pătulașele de porumbei(întoarse spre curte(ce au și rol funcțional, dar și de marcare a intrării și de protecție a ei totodată.



Gard din satul Plopu



Gard din satul Căbești



Porți de acces în satul Sârbi(sus) / Gard din satul Plopu(jos)



De o mare importanță pentru păstrarea identității satelor sunt gospodăriile, aranjate în careu, cu corpurile de clădiri unite sau foarte apropiate, în care casa este flancată de magazii, bucătăria de vară, atelier și șură, grajduri și fânare, toate așezate cu rost și înfrumusețate cu traforuri, pentru a da un aspect unitar curții.

Magaziile mari de cereale și fânarele sunt, adesea așezate în frontul dinspre stradă, mărimea lor fiind o ”carte de vizită” pentru vrednicia gospodarilor.







Magazii de cereale în satul Giurgioana



Magazie de cereale în satul Sârbi

Patrimoniul minor

Pe întreg teritoriul comunei Podu Turcului există, ca parte importantă a peisajului zonei sud- estice băcăuane, troițe/cruci de lemn și piatră și fântâni stradale ce trebuie inventariate, conservate și eventual restaurate prin grija Consilului local / primărieiRacova și cu îndrumarea de specialitate a D.J.C. Bacău.

Mărturie a timpurilor trecute, când sursa de apă era majoritar comună, aflată pe terenul public, stau fântânile cu ciutură sau roată, încă prezente în satele comunei Podu Turcului.




Troițe din lemn din satele Căbești și Fichitești




Troiță din lemn din satul Căbești și cruce din piatră din satul Podu Turcului- cartier Dănceni



Fântână cu ciutură din satul Fichitești



Fântână cu roată din satul Sârbi

II.11. Operaţiuni urbanistice importante

- **7 octombrie 1827**- voievodul Principatului Moldovei, Ioan Sandu Sturza, semna un hrisov domnesc prin care aprobă înființarea unui târg pe moșia Dămăcușa de pe valea Zeletinului, ținutul Tecuci.
- **începutul sec. XIX**- dr. Vasile Teodor înființează spitalul din Podu Turcului.
- Extinderile masive ale satelor(cu precădere satul Podu Turcului) din a doua jumătate a secolului XX, în urma împroprietăririlor postbelice.

II.12. Concluzii referitoare la vechimea construcţiilor şi amenajărilor urbane şi la evoluţia localităţii

Satele comunei Podu Turcului sunt sate vechi, cu bogată istorie și tradiție de viețuire pe acest loc. Situate pe colinele Tutovei în imediată legătură cu Valea Siretului, nu foarte departe de granița dintre Moldova și Ardeal, satele au avut, pe de o parte,

șansa unui permanent progres economic și a unei bunăstări generate de bogăția locului și de schimburile comerciale intense, pe de altă parte au fost în ”bătaia” tuturor luptelor importante purtate de-a lungul timpului.

Din punct de vedere urbanistic, geografia locului nu a permis mari transformări ale vetrelor de sat, ele având o formă oarecum constantă în evoluția lor. Peiasajul a suferit transformări prin defrișările masive din secolul al XVII-lea și al XVIII-lea, care a lăsat loc pe pantele dealurilor pentru suprafețe importante de vii și livezi.

Din punct de vedere arhitectural, satele comunei păstrează câteva biserici, monumente istorice și o așezare de tip târg de valoare pentru istoria întregului ținut al Moldovei. De asemenea, la nivelul satelor există multă arhitectură tradițională valoroasă, cu caracteristici specifice locului și care dau personalitate și mărturie despre evoluția acestora.În unele localități aceasta poate forma nuclee coerente, posibil de protejat printr-un regulament specific.

În comuna Podu Turcului au fost ridicate și monumente dedicate eroilor din Războiul de Independență, primul și al doilea Război Mondial.

Toate aceste valori patrimoniale au fost cartate în planșele studiului istoric al PUG din anul 2025.

- III. IDENTIFICAREA VALORILOR DE PATRIMONIU CONSTRUIT

III.1. Identificarea construcţiilor valoroase

Lista Monumentelor istorice din 2015 are pentru comuna Podu Turcului un număr de trei poziții din care un sit arheologic de importanță zonală și două monumente de importanță zonală: biserica ‘’Sfântul Ilie’’ din Podu Turcului și biserica de lemn ‘’Sfântul Gheorghe’’ din satul Fichitești.

- 25- BC-I-m-B-00713-Așezare‘’Râpa Bujorii’’, la marginea de N a satului Căbești
- 222 - BC-II-m-B-00833 – Biserica de lemn ”Sf. Gheorghe” din Fichitești(1813)
- 275 – BC-II-m-B-00876 - biserica „SF. ILIE” din Podu Turcului(1834)

Pentru descrierea amănunțită a acestora se vor vedea fișele monumentelor istorice atașate studiului.

Și celelalte biserici aflate pe raza comunei, majoritatea ridicate în prima jumătate a secolului XX, au o valoare aparte, atât arhitecturală, exprimând un model tipic de locaș de cult din zona de sud-est a Bacăului, la limita cu județele Vaslui și Vrancea, dar și memorială, ele fiind reconstruite pe altare vechi existente pe aceste meleaguri încă din sec. XVI.

Biserica **‘’Sf. Voievozi’’** din Giurgioana a fost refăcută în anul 1865 de către Costache Ghica, pe locul altei biserici mai vechi ce exista înainte de 1809, ctitorie necunoscută. Locașul de cult, format din pridvor, naos, altar și veșmântar, a fost construită din cărămidă pe temelie de piatră, în formă de cruce. Pentru aceste obiectiv se propune clasarea în Lista Monumentelor Istorice, ca monument de categorie B – de importanță zonală și locală.

În afară de aceste lăcașuri de cult, fie ele clasate sau nu, satele mai păstrează numeroase exemple de case și gospodării cu arhitectură tradițională valoroasă, clădiri de instituții: școli, spital, judecătorie, dar și un numeros patrimoniu minor (fântâni, troițe) care alcătuiesc ansambluri cu valoare arhitecturală/ istorică și ambientală ce merită protejate, pentru că sunt definitorii pentru așezările comunei.

Pe planșele 3.1.-3.6. aceste construcții au fost cartate pentru a putea fi în atenția autorităților locale, atât pentru conservare și restaurare, cât și pentru a servi de model construcțiilor noi.

Sat Podu Turcului				
Nr. Crt.	Construcție	Stradă	Număr	Observații
1.	Clădire cu valoare arhitecturală	T.Vladimirescu	7	

2.	Clădire cu valoare arhitecturală	T.Vladimirescu	13	
3.	Biserica ‘’Învierea Domnului’’	DN11A	-	
4.	Clădire cu valoare arhitecturală	T.Vladimirescu	82	
5.	Clădire cu valoare arhitecturală	T.Vladimirescu	92	
6.	Clădire cu valoare arhitecturală	T.Vladimirescu	-	
7.	Clădire cu valoare arhitecturală	T.Vladimirescu	93	
8.	Clădire cu valoare arhitecturală	T.Vladimirescu	96	
9.	Biserica ortodoxă ‘’Sf. Ilie’’	DN11A	-	BC-II-m-B-00876
10.	Clădire cu valoare arhitecturală	T.Vladimirescu	189	ZCP1
11.	Monumentul Eroilor	DJ241	-	
12.	Biserica Adventistă	Sorana Țopa	117	
13.	Clădire cu valoare arhitecturală	T.Vladimirescu	240	
14.	Clădire cu valoare arhitecturală	T.Vladimirescu	244	
15.	Clădire cu valoare arhitecturală	N. Bălcescu	39	
16.	Clădire cu valoare arhitecturală	Dănceni	9	
17.	Clădire cu valoare arhitecturală	Dănceni	25	
18.	Clădire cu valoare arhitecturală	Dănceni	27	
19.	Clădire cu valoare arhitecturală	N. Bălcescu	61	
20.	Clădire cu valoare arhitecturală	N. Bălcescu	80	
21.	Clădire cu valoare arhitecturală	Dănceni	69	
22.	Clădire cu valoare arhitecturală	Dănceni	30	
23.	Clădire cu valoare arhitecturală	Dănceni	32	
24.	Adăpătoare cu val. arhitecturală	-	-	
25.	Clădire cu valoare arhitecturală	Dănceni	137	
26.	Biserica ‘’Sf. Neculai’’	Dănceni	-	
27.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	171	
Sat Hanța				
1.	Clădire cu valoare arhitecturală	DC44A	-	
2.	Clădire cu valoare arhitecturală	DC44A	12	
Sat Răcușana				
3.	Clădire cu valoare arhitecturală	DC44A	3	
4.	Clădire cu valoare arhitecturală	DC44A	6	
5.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	9	
Sat Giurgioana				
6.	Clădire cu valoare arhitecturală	DC44A	1	
7.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	5	
8.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	13	
9.	Gospodărie cu valoare arhitecturală	-	62	
10.	Gospodărie cu valoare arhitecturală	-	55	ZCP3
11.	Biserica ortodoxă ‘’Sf. Arhangheli’’	-	-	Prop.clasare, cat.B
12.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	56	ZCP3
13.	Gospodărie cu valoare arhitecturală	-	24	
14.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	27	
15.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	51	

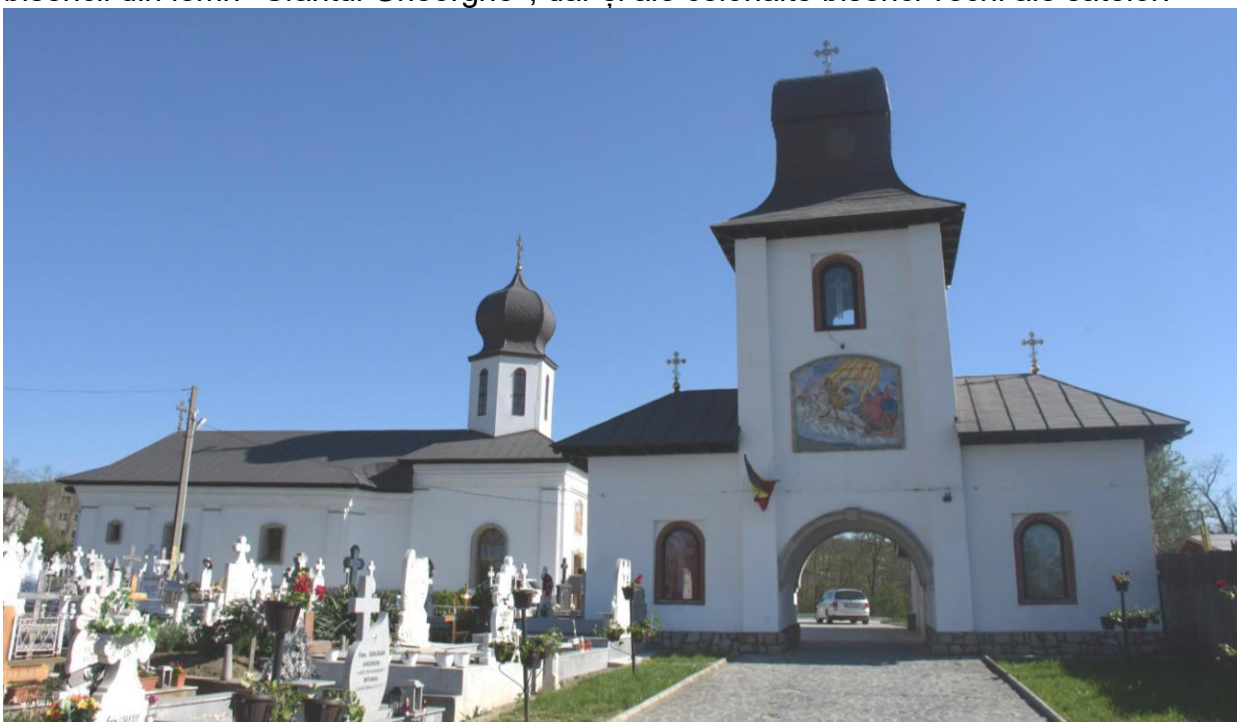
16.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	28	
17.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	29	
18.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	-	
19.	Anexă cu valoare arhitecturală	-	-	
20.	Gospodărie cu valoare arhitecturală	-	35	
21.	Gospodărie cu valoare arhitecturală	-	37	
Sat Bălănești				
1.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	78	
2.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	58	
3.	Biserica ortodoxă ''Sf. Arhangheli''	-	-	
4.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	45	
5.	Troiță cu adăpătoare	-	-	
Sat Lehancea				
6.	Clădire cu valoare arhitecturală	DN11A	45	
7.	Biserica ortodoxă ''Sf. Arhangheli''	-	-	
8.	Clădire cu valoare arhitecturală	DN11A	23	
9.	Monumentul eroilor și fântână	DN11A	-	
10.	Clădire cu valoare arhitecturală	DC44B	108	
11.	Clădire cu valoare arhitecturală	DC44B	112	
12.	Clădire cu valoare arhitecturală	DC44B	116	
13.	Clădire cu valoare arhitecturală	DC44B	-	
14.	Clădire cu valoare arhitecturală	DN11A	33	ZCP4
15.	Clădire cu valoare arhitecturală	DN11A	102	ZCP4
16.	Clădire cu valoare arhitecturală	DN11A	-	ZCP4
17.	Clădire cu valoare arhitecturală	DN11A	50	ZCP4
18.	Clădire cu valoare arhitecturală	DN11A	93	ZCP4
19.	Clădire cu valoare arhitecturală	DN11A	90	ZCP4
20.	Clădire cu valoare arhitecturală	DN11A	96	ZCP4
21.	Clădire cu valoare arhitecturală	DN11A	98	ZCP4
22.	Clădire cu valoare arhitecturală	DN11A	84	ZCP4
23.	Fântână cu val.arhitecturală	DN11A	-	ZCP4
Sat Căbești				
1.	Clădire cu valoare arhitecturală	DN11A	-	
2.	Troiță din lemn	-	-	
3.	Anexe cu valoare arhitecturală	-	-	
4.	Grupare fântâni cu cumpănă	-	-	
5.	Biserica ''Sf. Voievozi''-Sighica	-	-	
6.	Clădire cu valoare arhitecturală	DN11A	160	
7.	Clădire cu valoare arhitecturală	DN11A	129	
8.	Biserica ''Intrarea în biserica a MD''	-	-	
9.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	302	
10.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	252	
11.	Grupare fântâni cu cumpănă	-	-	
12.	Gospodărie cu valoare arhitecturală	-	252	
13.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	318	

14.	Troiță din lemn	-	-	
15.	Clădire cu valoare arhitecturală	DN11A	124	
16.	Clădire cu valoare arhitecturală	DN11A	122	
17.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	108	
18.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	353	
19.	Clădire cu valoare arhitecturală	DN11A	377	
20.	Clădire cu valoare arhitecturală	DN11A	378	
21.	Clădire cu valoare arhitecturală	DN11A	5	
Sat Plopu				
22.	Biserica ortodoxă ''Sf. Nicolae''	-	-	
23.	Gospodărie cu valoare arhitecturală	-	14	
24.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	13	
25.	Gospodărie cu valoare arhitecturală	-	17	
26.	Troiță din lemn și fântână	-	-	
27.	Gospodărie cu valoare arhitecturală	-	20	
28.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	97	
29.	Gospodărie cu valoare arhitecturală	-	32	
Sat Sârbi				
1.	Clădire cu valoare arhitecturală	DC45	210	
2.	Clădire cu valoare arhitecturală	DC45	209	
3.	Clădire cu valoare arhitecturală	DC45	203	
4.	Clădire cu valoare arhitecturală	DC45	202	
5.	Clădire cu valoare arhitecturală	DC45	14	
6.	Anexe cu valoare arhitecturală	DC45	-	
7.	Clădire cu valoare arhitecturală	DC45	198	
8.	Biserica ortodoxă ''Sf. Nicolae''	DC45	-	
9.	Troiță/ cișmea/ adăpătoare	DC45	-	
10.	Fântână cu adăpătoare	DC45	-	
11.	Fântână cu ciutură și adăpătoare	DC45	-	
12.	Gospodărie cu valoare arhitecturală	DC45	47	
13.	Clădire cu valoare arhitecturală	DC45	129	
14.	Clădire cu valoare arhitecturală	DC45	58	
15.	Clădire cu valoare arhitecturală	DC45	60	
16.	Clădire cu valoare arhitecturală	DC45	67	
17.	Clădire cu valoare arhitecturală	DC45	-	
18.	Clădire cu valoare arhitecturală	DC45	116	
19.	Clădire cu valoare arhitecturală	DC45	110	
20.	Clădire cu valoare arhitecturală	DC45	109	
Sat Fichitești				
1.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	-	ZCP2
2.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	-	ZCP2
3.	Biserica de lemn''Sf. Gheorghe''	-	-	BC-II-m-B-00833
4.	Ansamblu troiță/fântână	-	-	ZCP2
5.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	50	ZCP2

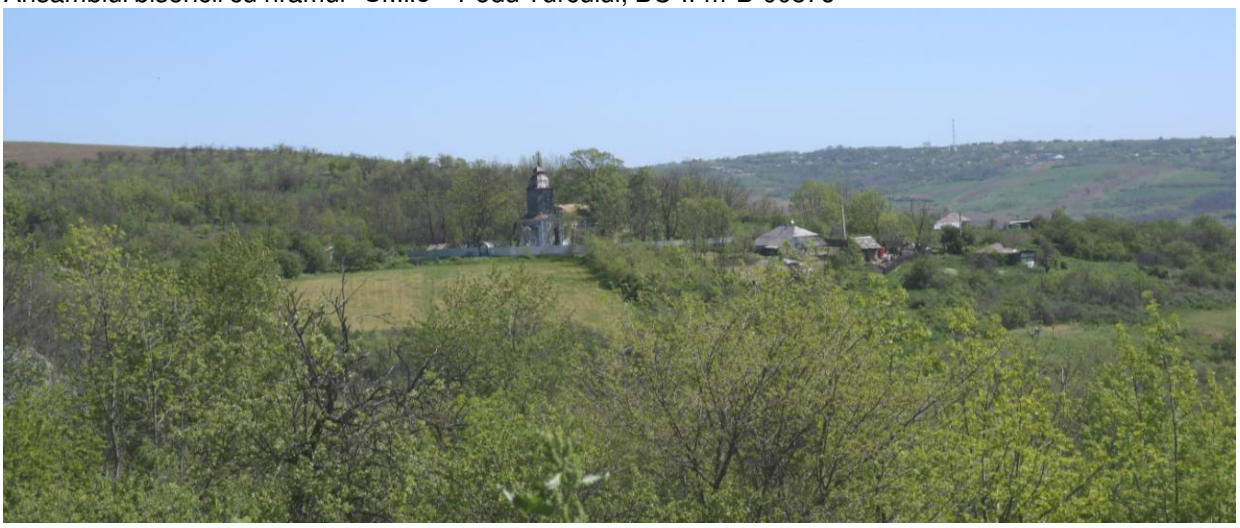
6.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	56	
7.	Fântână cu ciutură și adăpătoare	-	-	
8.	Anexă cu valoare arhitecturală	-	-	
9.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	88	
10.	Clădire cu valoare arhitecturală	-	89	

III.2. Identificarea amenajărilor valoroase

- Amenajările valoroase fac, în general, parte din zonele de protecție ale monumentelor istorice și se referă la: curțile și cimitirele bisericii ‘’Sfântul Ilie’’ și a bisericii din lemn ‘’Sfântul Gheorghe’’, dar și ale celorlalte biserici vechi ale satelor.



Ansamblul bisericii cu hramul ‘’Sf.Ilie’’- Podu Turcului, BC-II-m-B-00876



Ansamblul bisericii cu hramul ‘’Sf.Voievozi’’- Giurgioana

- Alte amenajări ce îmbogățesc identitatea locului sunt grupările de fântâni cu ciutură ridicate la intersecții de ulițe, în locuri strategice, aflate la îndemâna călătorului, sau a vitelor însetate. De cele mai multe ori acestea sunt însoțite de adăpătoare pentru animale, jgheaburi din piatră sau metal și de o troiță prin care se sfințește locul.



Grupare de trei fântâni cu ciutură din satul Căbești, cartier Sighica



Grupare de fântână cu ciutură și troiță din satul Fichitești

III.3. Identificarea spaţiilor şi perspectivelor valoroase

- Perspectivele asupra satelor, de pe drumurile de coamă de deal sau din văi sunt deosebit de frumoase. Înconjurate de păduri, satele sunt scăldate în verdele vegetației abundente, creând imagini frumoase.



Perspectivă asupra satului Căbești din curtea bisericii ''Intrarea în biserică a Maicii Domnului''



Perspectivă asupra satului Podu Turcului- cartier Dănceni din curtea bisericii ''Sf. Nicolae''

Perspectivele din lungul ulițelor asupra vastelor culturi agricole, cu precădere rapița cultivată intens în ultimii ani, sunt peisaje specifice satelor românești și imagini valoroase care le definesc.



Perspectivă asupra satului Podu Turcului din capătul străzii Sorana Țopa



Perspectivă asupra satului Podu Turcului din satul Giurgioana



Perspectivă asupra zonei deluroase din proximitatea satului Sârbi- în depărtare m-ții Vrancei

III.4. Concluzii referitoare la elementele care necesită protecţie şi la natura acestora

- Pentru toate monumentele clasate au fost definite zone de protecție, care includ un areal ce trebuie conservat pentru punerea în valoare a monumentelor respective.
- Toate monumentele clasate necesită studii de specialitate în vederea restaurării și conservării acestora.
- Se propune spre clasare biserica **''Sfinții Voievozi''** din satul Giurgioana, ca monument de interes zonal, **categoria B**.
- Zonele care au o mare densitate de case și gosopdării tradiționale, cu valoare arhitecturală și istorică și care suprapun vetre vechi ale satelor, cu trama stradală și parcelarul bine conservate, au fost declarate zone construite protejate și vor fi tratate ca UTR separat cu reguli distincte care să asigure protecția valorilor declarate.
- Casele și gospodăriile considerate valoroase, izolate între clădiri considerate fără valoare, au fost cartate și vor fi în atenția comunei, pentru a fi prezervate. Ele pot constitui modele de referință pentru construcțiile noi.
- În general, se recomandă păstrarea tipului de arhitectură specific localităților comunei (prezentat și în acest studiu) și încurajarea reparării caselor cu materiale și tehnici tradiționale, permițându-se modernizarea la interior, dar fără denaturarea imaginii exterioare a caselor.
- În ceea ce priveşte traseele uliţelor, modernizarea acestora se va face, probabil pe vechile trasee, pentru că ele asigură accesul la locuinţele oamenilor, iar posibilităţile de creere a unor drumuri noi sunt oarecum limitate de condiţiile de relief. Trebuie păstrate gardurile și porțile tradiționale, ele constituind o ”marcă” a locului.
- Perspectivele frumoase din zonele de coame de deal sunt de exploatat, prin crearea unor locuri de popas pe drumurile ce leagă satele între ele.
- Intervențiile necesare asupra albiilor apelor: cu precădere Zeletinul și Pereschivul Mare, se vor face cu luarea în considerare a valorii peisagistice și cu conservarea vegetației specifice.

- IV. DEFINIREA ŞI DELIMITAREA ZONELOR ISTORICE DE REFERINȚĂ
  - Definirea zonelor istorice de referință – notă metodică

1.a. – descrierea metodei de definire a zonelor istorice de referință

1.b. – criterii de definire/delimitare a zonelor istorice de referință

1.c. – delimitarea zonelor istorice de referință
1.d. - piese scrise și desenate explicative
2. Zonele istorice de referință din teritoriul administrativ
2.a. listarea zonelor istorice de referință, după caracteristicile acestora
2.b. schema cu evidențierea zonelor istorice de referință (limite, tipuri)

Au fost definite, ca zone istorice de referință, în principal porțiunile din intravilanul actualei comune, care și-au păstrat caracteristicile definite în cursul secolului al XIX—lea (perioada de stabilizare a vetrelor satelor), unele din acestea perpetuând trăsături ale satelor din perioada medievală. În aceste trăsături se includ: trama stradală, parcelarul și modul de folosire al cestuia, inclusiv mobilarea parcelelelor.

Un alt criteriu de definire a ZIR-urilor a fost cel al densității unui fond construit valoros, păstrat fără modificări majore sau, măcar, a unor exemplare de gospodării și locuințe care să fie păstrate în condiții bune de conservare și cât mai aproape de valoarea arhitecturală și funcțională originală.

Reperate ca zone istorice de referință, au fost și zonele împădurite ce existau pe raza actualei comune în sec.XX, culturile de pomi fructiferi cât și cele de viță- de- vie începând cu a doua jum. sec. XX.

Au fost definite 21 zone istorice de referință, astfel:

ZIR 1 – vatra din a doua jum. secol XIX a fostului sat Dămăcușa (inclus în Podu Turcului)

- Vechime: începuturile acestui sat pare să fi fost în anii 1772-1773, când Dămăcușa avea un număr de 25 de curți ‘’cu oameni’’, adică locuințe, fiind în stăpânirea jicnicerului Ștefan Kostandaki.

- Întindere, poziționare: zona istorică de referință se întinde majoritar în lungul unui segment de cca. 600m drumului județean 241, la nord de târgușorul Podu Turcului(la nord de primărie), incluzând și rețeaua de uliță dezvoltate pe deal, din frontul estic al DJ-ului, denumite toate str. Sorana Țopa. Delimitarea se face pe limite cadastrale, conf. planșa 2.3.

Funcțiune dominantă, funcțiuni auxiliare importante: locuire individuală, comerț.

-Tramă stradală: : este dominată de un ax format dintr-un segment din DJ241 și uliță- fundătură ce pleacă spre est, pe deal.

-Parcelar: parcelar relativ echivalent, cu loturi dispuse cu latura scurtă perpendicular pe stradă și dezvoltate în profunzime- în frontul vestic al drumului județean- zona de curți- construcții fiind urmată de zonă arabilă. În frontul estic, parcelarul este mai înghesuit, definit de loturi mici, rezervate în general funcției de curți construcții, acesta fiind dublat sau chiar triplat de loturi deservite de ulițele perpendiculare pe drumul mare. În timp ce fondul construit păstrează un aliniament la strada mare, mobilarea parcelelor fiind predominant înșiruită, pe deal locuințele au o dispunere aleatorie, determinată majoritar și de diversitatea formei loturilor.

-Fond construit: dominante sunt clădirile din primele decenii secol XX, cu regim de înălțime parter, cu arhitectură populară specifică zonei sud- estice băcăuane, din zona colinară a Tutovei. Restul sunt clădiri noi sau existente dar radical modificate (extinse, etajate) în ultimele 3-4 decenii.

-Monumente: acest ZIR nu cuprinde nici un monument istoric clasat.

-Gradul de protecție și elementele obligatoriu de protejat: grad de protecție mediu pentru: trama stradală și aspectul general (peisaj rural) caracteristic localității: trama stradală se va păstra fără modificări de traseu sau prospect; parcelarul va avea interdicție de divizare; comasarea parcelelor este permisă până la limita refacerii unor parcele preexistente; se va păstra dominanta funcțională de locuire individuală. Se va

păstra POT-ul mediu al zonei= 30%(raportat la curți construcții) și regimul de înălțime maxim P,P+M; se va păstra caracterul architectural al zonei, tipologia acoperișurilor cu 4 ape, volumetrii compacte dar cu accente de tip foișor, turn, decroșări în volume compacte.

ZIR 2 – vatra din a doua jum. secol XIX a satului Podu Turcului

- Vechime: Prima atestare documentară legată de comuna **Podu Turcului** este din 7 octombrie 1827, când voievodul Principatului Moldovei, Ioan Sandu Sturza semna un hrisov domnesc prin care aprobă înființarea unui târg pe moșia Dămăcușa de pe valea Zeletinului, ținutul T ecuci, moșie ce aparținea boierului Mihai Iamandi.

- Întindere, poziționare: zona istorică de referință se întinde majoritar în lungul drumului județean 241 și a str. Nicolae Bălcescu ce se intersectează cu drumul mare în zona centrală a satului. Tramei majore se adaugă două bretele ce conectează cele două axe principale, pornind din extremele frontului vestic al drumului mare, iar spre est, vatra veche cuprindea un segment din actualul drum național11A, ce deservea biserica târgului, fiind conectat cu drumul județean printr-un segment din str. Teiului. Delimitarea se face pe limite cadastrale, conf. planșa 2.3.

Funcțiune dominantă, funcțiuni auxiliare importante: locuire individuală, locuire colectivă, o biserică, primărie, bancă, judecătorie, comerț.

-Tramă stradală: : este dominată de un ax format dintr-un segment din DJ241, respectiv de un segment din str. Nicolae Bălcescu, segment din DN11A și străzi conectoare între acestea- str. Teiului, str. Ștefan Zeletin, etc.

-Parcelar: parcelarul este dominat de loturi înguste, dispuse cu latura scurtă la strada mare, mobilate de tip înșiruit- majoritatea construcțiilor având spațiul dinspre stradă dedicat comerțului. Un segment de cca. 200m din frontul estic al drumului județean a fost mobilat cu 5 bare de locuințe colective cu regim de înălțime P+3, legându-se cu țesutul vechi, de locuințe individuale, doar prin deschiderea parterelor ocupate de comerț.

-Fond construit: dominante sunt clădirile din primele decenii secol XX, cu regim de înălțime parter, cu arhitectură populară specifică zonei sud- estice băcăuane, din zona colinară a Tutovei. Restul sunt clădiri noi sau existente dar radical modificate (extinse, etajate) în ultimele 3-4 decenii.

-Monumente: Peste zona istorică de referință- **ZIR2** se suprapune zona construită protejată/ de protecție pentru biserica ‘’Sf. Ilie’’, respectiv pentru clădiri cu valoare arhitecturală/ istorică **ZCP1**.

-Gradul de protecție și elementele obligatoriu de protejat: grad de protecție mediu pentru: trama stradală și aspectul general (peisaj rural) caracteristic localității: trama stradală se va păstra fără modificări de traseu sau prospect; parcelarul va avea interdicție de divizare; comasarea parcelelor este permisă până la limita refacerii unor parcele preexistente; se va păstra dominanta funcțională de locuire individuală/ tipologie înșiruită. Se va păstra POT-ul mediu al zonei= 50%(raportat la curți construcții) și regimul de înălțime maxim P,P+M; se va păstra caracterul architectural al zonei, tipologia acoperișurilor cu 4 ape, volumetrii compacte dar cu accente de tip foișor, turn, decroșări în volume compacte.

ZIR 3 – vatra din a doua jum. secol XIX a fostului sat Dănceni

- Vechime: exista la sfârșitul sec. XVIII, menționându-se că la Recensământul din 1774 era cătun înglobat în satul Dămăcușa , dat fiind numărul

crescut al populației Dămăcușei, de la 25 de case în 1772-1773, la 45 de case în 1774, numai după un an , toate fiind trecute la recensământul din acest an ca făcând parte din satul Slobozia Dămăcușa. În Condica Liuzilor din 1803 cătunul Dănceni e menționat ca sat de sine stătător.

- Întindere, poziționare: zona istorică de referință cuprinde zona extrem nord-vestică a satului actual Podu Turcului, vatra tip- ghem, aflată la sud-vest de drumul județean206A, conectat la acesta prin două bretele numite str. Dănceni. Vatra este definită de biserica Sf. Neculai, aflată pe deal, la limita de nord a fostului sat. Delimitarea se face pe limite cadastrale, conf. planșa 2.3.

Funcțiune dominantă, funcțiuni auxiliare importante: locuire individuală, o biserică, comerț.

-Tramă stradală: tramă stradală organică, formată din ulițe înguste, pliate pe pantele terenului, evidențiidu-se un inel central conectat la drumul mare(DJ206A) prin două străzi(str. Dănceni), inel din care pleacă ulițe tip- fundătură în general spre nord și sud.

-Parcelar: parcelar determinat de trama stradală organică, neregulat, format din loturi variate ca formă și dimensiune. Majoritatea loturilor sunt mici, destinate zonei de curți construcții, casele fiind așezate cât mai aproape de stradă, unde locul este plat, dispuse de obicei cu latura lungă paralelă spațiului public.

-Fond construit: dominante sunt clădirile din primele decenii secol XX, cu regim de înălțime parter, cu arhitectură populară specifică zonei sud- estice băcăuane, din zona colinară a Tutovei. Restul sunt clădiri noi sau existente dar radical modificate (extinse, etajate) în ultimele 3-4 decenii.

-Monumente: acest ZIR nu cuprinde nici un monument istoric clasat.

-Gradul de protecție și elementele obligatoriu de protejat: grad de protecție mediu pentru: trama stradală și aspectul general (peisaj rural) caracteristic localității: trama stradală se va păstra fără modificări de traseu sau prospect; parcelarul va avea interdicție de divizare; comasarea parcelelor este permisă până la limita refacerii unor parcele preexistente; se va păstra dominanta funcțională de locuire individuală. Se va păstra POT-ul mediu al zonei= 30%(raportat la curți construcții) și regimul de înălțime maxim P,P+M; se va păstra caracterul architectural al zonei, tipologia acoperișurilor cu 4 ape, volumetrii compacte dar cu accente de tip foișor, turn, decroșări în volume compacte.

ZIR 4 – vatra din a doua jum. secol XIX a satului Bălănești

- Vechime: Menționarea satului **Bălănești** ca moșie datează din anul 1863, când aceasta făcea parte din județul Tecuci și a fost cumpărată de către către egumenul Germano de la Teodor Cantacuzino, în schimbul moșiei Goșmani.
- Întindere, poziționare: zona istorică de referință ZIR4, vatra satului Bălănești, cuprinde majoritatea vetrei actuale, exceptând platforma agroindustrială dezvoltată în a doua jumătate a secolului XX, în partea de est a localității. Delimitarea se face pe limite cadastrale, conf. planșa 2.3.

Funcțiune dominantă, funcțiuni auxiliare importante: locuire individuală, o biserică, comerț.

-Tramă stradală: un ax principal orientat nord- vest/ sud- est, de cca 600m, din drumul național 11A și o bretea paralelă la acesta, pe latura de sud-vest, conectată în două puncte la drumul mare.

-Parcelar: parcele relativ echivalente, determinate și de liniaritatea străzii, dispuse cu latura scurtă perpendiculară pe drum și dezvoltate în profunzime(loturile din

extremele vetrei). Zona de curți construcții este prelungită de teren arabil cultivat majoritar cu viță de vie. Modul de mobilare al parcelei alternează, fiind uzitată atât tipologia înșiruită- toate construcțiile succezându-se în lungul unei laturi laterale, cât și dispunerea locuinței paralelă la spațiul public, iar anexele gospodărești- șurele, lipsind din majoritatea gospodăriilor.

-Fond construit: dominante sunt clădirile din primele decenii secol XX, cu regim de înălțime parter, cu arhitectură populară specifică zonei sud- estice băcăuane, din zona colinară a Tutovei. Restul sunt clădiri noi sau existente dar radical modificate (extinse, etajate) în ultimele 3-4 decenii.

-Monumente: acest ZIR nu cuprinde nici un monument istoric clasat.

-Gradul de protecție și elementele obligatoriu de protejat: grad de protecție mediu pentru: trama stradală și aspectul general (peisaj rural) caracteristic localității: trama stradală se va păstra fără modificări de traseu sau prospect; parcelarul va avea interdicție de divizare; comasarea parcelelor este permisă până la limita refacerii unor parcele preexistente; se va păstra dominanta funcțională de locuire individuală. Se va păstra POT-ul mediu al zonei= 30%(raportat la curți construcții) și regimul de înălțime maxim P,P+M; se va păstra caracterul architectural al zonei, tipologia acoperișurilor cu 4 ape, volumetrii compacte dar cu accente de tip foișor, turn, decroșări în volume compacte.

ZIR 5 – vatra din a doua jum. secol XIX satului Lehancea

- Vechime: satul **Lehancea** este menționat în documente încă din anul 1531, iar prin încadrarea lui în regiunea deluroasă a Colinelor Zeletinului, s-a făcut remarcat prin activitățile agricole, cu accent pe viticultură și cultivarea pomilor fructiferi.

- Întindere, poziționare: zona istorică de referință ZIR5 include toată vatra actuală a satului(fapt de subliniază slaba extindere în timp a localității). La capătul nordic, nucleul este dominat de biserica ‘’Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil’’. Delimitarea se face pe limite cadastrale, conf. planșa 2.3.

Funcțiune dominantă, funcțiuni auxiliare importante: locuire individuală, o biserică, grădiniță, comerț.

-Tramă stradală: satul este străbătut pe o distanță de cca. 1,4km de drumul național 11A, ce formează 4 curbe majore în lungul satului și un segment consistent din drumul comunal 44B, ce naște din frontul sudic al DN-ului și pornește către sud. Celor două axe majore li se adaugă ulițe scurte, conectoare sau tip fundătură.

-Parcelar: prin distanțarea celor două axe majore stradale- DN11A respectiv DC44B, parcelarul a putut să se dezvolte majoritar ordonat, unitar, mobilând ambele fronturi ale drumurilor, loturile fiind dispuse cu precădere cu latura scurtă către spațiul public. Cele mai multe dintre parcele sunt divizate în zona de curți construcții și zona de arabil ce se dezvoltă în prelungirea primeia. Locuințele sunt așezate de cele mai multe orin cu fațada principală, lungă, orientată către drum, nefiind exceptat nici modul de mobilare(mai ales în cazul loturilor înguste) înșiruit, cu toate construcțiile dispuse în lungul uneia din limitele laterale.

-Fond construit: dominante sunt clădirile din primele decenii secol XX, cu regim de înălțime parter, cu arhitectură populară specifică zonei sud- estice băcăuane, din

zona colinară a Tutovei. Restul sunt clădiri noi sau existente dar radical modificate (extinse, etajate) în ultimele 3-4 decenii.

-Monumente: Peste o parte din zona istorică de referință- **ZIR5** se suprapune zona construită protejată **ZCP4** pentru construcții cu valoare arhitecturală/ istorică.

-Gradul de protecție și elementele obligatoriu de protejat: grad de protecție mediu pentru: trama stradală și aspectul general (peisaj rural) caracteristic localității: trama stradală se va păstra fără modificări de traseu sau prospect; parcelarul va avea interdicție de divizare; comasarea parcelelor este permisă până la limita refacerii unor parcele preexistente; se va păstra dominanta funcțională de locuire individuală. Se va păstra POT-ul mediu al zonei= 30%(raportat la curți construcții) și regimul de înălțime maxim P,P+M; se va păstra caracterul architectural al zonei, tipologia acoperișurilor cu 4 ape, volumetrii compacte dar cu accente de tip foișor, turn, decroșări în volume compacte.

ZIR 6 – vatra din a doua jum. secol XIX satului Sârbi

- Vechime: prezent ca sat pe harta planului director de tragere 1891, datează probabil din sec. XVIII ca și satul Dănceni.

- Întindere, poziționare: zona istorică de referință ZIR6, vatra de început a satului Sârbi, se întinde liniar, în jumătatea nordică a drumului comunal 45, având ca element ordonator, central, biserica ‘’Sfântul Nicolae’’. Delimitarea se face pe limite cadastrale, conf. planșa 2.3.

Funcțiune dominantă, funcțiuni auxiliare importante: locuire individuală, biserică, școală.

-Tramă stradală: un segment din drumul comunal 45 de cca. 1km dispus nord-sud.

-Parcelar: loturi unitare în jumătatea de nord, dispuse cu latura scurtă la stradă , dezvoltate în profunzime și parcele mai mari, fond construit rarefiat în jumătatea sudică. Din punct de vedere al mobilării, locuințele sunt dispuse cu latura lungă paralelă spațiului public, acareturile subordonându-i-se în planul secund al curții.

-Fond construit: dominante sunt clădirile din primele decenii secol XX, cu regim de înălțime parter, cu arhitectură populară specifică zonei sud- estice băcăuane, din zona colinară a Tutovei. Restul sunt clădiri noi sau existente dar radical modificate (extinse, etajate) în ultimele 3-4 decenii.

-Monumente: acest ZIR nu cuprinde nici un monument istoric clasat.

-Gradul de protecție și elementele obligatoriu de protejat: grad de protecție mediu pentru: trama stradală și aspectul general (peisaj rural) caracteristic localității: trama stradală se va păstra fără modificări de traseu sau prospect; parcelarul va avea interdicție de divizare; comasarea parcelelor este permisă până la limita refacerii unor parcele preexistente; se va păstra dominanta funcțională de locuire individuală. Se va păstra POT-ul mediu al zonei= 25%(raportat la curți construcții) și regimul de înălțime maxim P,P+M; se va păstra caracterul architectural al zonei, tipologia acoperișurilor cu 4 ape, volumetrii compacte dar cu accente de tip foișor, turn, decroșări în volume compacte.

ZIR 7 – vatra din a doua jum. secol XIX satului Hanța

- Vechime: prezent ca sat pe harta planului director de tragere 1891, datează probabil din sec. XVIII ca și satele Dănceni și Sârbi.

- Întindere, poziționare: în prezent, satul Hanța este divizat în două trupuri mici, la distanță mare unul de celălalt. Conform hărților istorice, primul nuceul al satului este cel vestic, cuprinzând cca. 8 gospodării izolate, raportându-ne la rețeaua stradală. Delimitarea se face pe limite cadastrale, conf. planșa 2.3.

Funcțiune dominantă, funcțiuni auxiliare importante: locuire individuală.

-Tramă stradală: un segment de stradă neasfaltată, conectată printr-un drum de câmp la nucleul nou al satului, respectiv la DC44A.

-Parcelar: grupare de 5-8 parcele izolate deservite de singura uliță ce traversa satul. Loturile cu dimensiuni reduse (sub 1000mp), limitate la sud de un pâlc de pădure și în rest de teren agricol.

-Fond construit: dominante sunt clădirile din primele decenii secol XX, cu regim de înălțime parter, cu arhitectură populară specifică zonei sud- estice băcăuane, din zona colinară a Tutovei. Restul sunt clădiri noi sau existente dar radical modificate (extinse, etajate) în ultimele 3-4 decenii.

-Monumente: acest ZIR nu cuprinde nici un monument istoric clasat.

-Gradul de protecție și elementele obligatoriu de protejat: grad de protecție mediu pentru: trama stradală și aspectul general (peisaj rural) caracteristic localității: trama stradală se va păstra fără modificări de traseu sau prospect; în situația repopulării satului, parcelarul va avea interdicție de divizare; comasarea parcelelor este permisă până la limita refacerii unor parcele preexistente; se va păstra dominanta funcțională de locuire individuală. Se va păstra POT-ul mediu al zonei= 25%(raportat la curți construcții) și regimul de înălțime maxim P,P+M; se va păstra caracterul architectural al zonei, tipologia acoperișurilor cu 4 ape, volumetrii compacte dar cu accente de tip foișor, turn, decroșări în volume compacte.

ZIR 8 – vatra din a doua jum. secol XIX satului Răcușana

- Vechime: prezent ca sat pe harta planului director de tragere 1891(posibil să fie alcătuit în aceeași vreme cu satul vecin,Giurgioana, anume în sec.XVI).

- Întindere, poziționare: zona istorică de referință ZIR8 cuprinde nucleul de tranziție între satele Hanța și Giurgioana. Majoritatea vetrei este tranzitată de DC44A,din care se dezvoltă spre vest trei ulițe. Delimitarea se face pe limite cadastrale, conf. planșa 2.3.

Funcțiune dominantă, funcțiuni auxiliare importante: locuire individuală.

-Tramă stradală: tramă tentaculară formată dintr-un segment de DC44A, dispus meandrat nord- sud și trei ulițe ce pornesc din acesta către vest.

-Parcelar: parcelar definit de loturi mici, diverse ca geometrie, cu fond construit rarefiat, satul fiind cu tendință de pustiire în ultimii ani, vegetația cuprinzând atât parcele, cât și trama stradală

-Fond construit: dominante sunt clădirile din primele decenii secol XX, cu regim de înălțime parter, cu arhitectură populară specifică zonei sud- estice băcăuane, din zona colinară a Tutovei. Restul sunt clădiri noi sau existente dar radical modificate (extinse, etajate) în ultimele 3-4 decenii.

-Monumente: acest ZIR nu cuprinde nici un monument istoric clasat.

-Gradul de protecție și elementele obligatoriu de protejat: grad de protecție mediu pentru: trama stradală și aspectul general (peisaj rural) caracteristic localității: trama stradală se va păstra fără modificări de traseu sau prospect; parcelarul va avea interdicție de divizare; comasarea parcelelor este permisă până la limita refacerii unor parcele preexistente; se va păstra dominanta funcțională de locuire individuală. Se va păstra POT-ul mediu al zonei= 30%(raportat la curți construcții) și regimul de înălțime maxim P,P+M; se va păstra caracterul architectural al zonei, tipologia acoperișurilor cu 4 ape, volumetrii compacte dar cu accente de tip foișor, turn, decroșări în volume compacte.

ZIR 9 – vatra din a doua jum. secol XIX a satului Giurgioana

- Vechime: cu denumirea de Giurgești sau Jurjești, apare atestat pentr „u prima dată într-un document din 18 martie 1531, din cancelaria lui Petru Rareș.
- Întindere, poziționare: aflat în extrema sudică a comunei, vatra satului se întinde majoritar liniar în lungul drumului comunal DC44A, la capătul nordic având o uliță- bretea spre vest, iar spre est se află ulița bisericii, în capătul căreia se află locașul de cult,alături de 3-4 gospodării. Delimitarea se face pe limite cadastrale, conf. planșa 2.3.

Funcțiune dominantă, funcțiuni auxiliare importante: locuire individuală, comerț, biserică.

-Tramă stradală:cca. 700m segment din DC44A dispus N-S, o uliță- bretea spre vest, născută din drumul mare și o alta, liniară ce pleacă spre est din frontul estic al drumului comunal.

-Parcelar: parcelar mixt, cu loturi mai generoase în frontul vestic drumului comunal și loturi înghesuite în ochiul format din drumul principal și ulița- bretea. Unghiul format între ulița mare și ulița bisericii este majoritar nemobilat din cauza căderii terenului, pantele împădurite.

-Fond construit: dominante sunt clădirile din primele decenii secol XX, cu regim de înălțime parter, cu arhitectură populară specifică zonei sud- estice băcăuane, din zona colinară a Tutovei. Restul sunt clădiri noi sau existente dar radical modificate (extinse, etajate) în ultimele 3-4 decenii.

-Monumente: Peste o parte din zona istorică de referință- **ZIR9** se suprapune zona construită protejată/ de protecție **ZCP3** a bisericii propuse spre clasare, monument istoric de interes zonal.

-Gradul de protecție și elementele obligatoriu de protejat: grad de protecție mediu pentru: trama stradală și aspectul general (peisaj rural) caracteristic localității: trama stradală se va păstra fără modificări de traseu sau prospect; parcelarul va avea interdicție de divizare; comasarea parcelelor este permisă până la limita refacerii unor parcele preexistente; se va păstra dominanta funcțională de locuire individuală. Se va păstra POT-ul mediu al zonei= 30%(raportat la curți construcții) și regimul de înălțime maxim P,P+M; se va păstra caracterul architectural al zonei, tipologia acoperișurilor cu 4 ape, volumetrii compacte dar cu accente de tip foișor, turn, decroșări în volume compacte.

ZIR 10 – vatra din a doua jum. secol XIX a satului Plopu

- Vechime: Așezarea satului **Plopu**, face parte din categoria celor târzii, de la sfârșitul secolului al XVIII-lea.

- Întindere, poziționare: satul din a doua jum. a sec.XIX se întindea pe directia nord-vest/ sud-est având la limita nordică drumul mare, azi DN11A, drum care separă vatra de biserica localității.

Funcțiune dominantă, funcțiuni auxiliare importante: locuire individuală, comerț, o biserică, platformă agroindustrială.

-Tramă stradală: tramă organică determinată și de firul de apă ce străbate vatra de la NV la SE, având o spină majoră- str. Plopu, un drum comunal 44, ce meandrează prin vatră, conectând- o totodată cu drumul mare, DN11A și o serie de câteva ulițe-conectoare.

-Parcelar: parcelar variat, determinat în funcție de poziția în cadrul vetrei/ tramei, loturile din interiorul inelelelor stradale fiind limitate ca suprafață, pe când cele de la extremitățile nucleului fiind mai generoase, zona de curți construcții fiind continuată cu teren arabil. Casele din centrul satului sunt dispuse majoritar cu fațada lungă paralelă spațiului public, iar spre periferii, apar și gospodării cu tipologie înșiruită, toate piesele succezându-se pe o singură latură a lotului.

-Fond construit: dominante sunt clădirile din primele decenii secol XX, cu regim de înălțime parter, cu arhitectură populară specifică zonei sud- estice băcăuane, din zona colinară a Tutovei. Restul sunt clădiri noi sau existente dar radical modificate (extinse, etajate) în ultimele 3-4 decenii.

-Monumente: acest ZIR nu cuprinde nici un monument istoric clasat.

-Gradul de protecție și elementele obligatoriu de protejat: grad de protecție mediu pentru: trama stradală și aspectul general (peisaj rural) caracteristic localității: trama stradală se va păstra fără modificări de traseu sau prospect; parcelarul va avea interdicție de divizare; comasarea parcelelor este permisă până la limita refacerii unor parcele preexistente; se va păstra dominanta funcțională de locuire individuală. Se va păstra POT-ul mediu al zonei= 30%(raportat la curți construcții) și regimul de înălțime maxim P,P+M; se va păstra caracterul architectural al zonei, tipologia acoperișurilor cu 4 ape, volumetrii compacte dar cu accente de tip foișor, turn, decroșări în volume compacte.

ZIR 11 – vatra din a doua jum. secol XIX a satului Căbești

- Vechime: Cel mai vechi document de atestare referitor la satul și moșia Căbești, păstrat până în prezent, este un ispisoc din 25 august 1641, emis de Vasile Vodă Lupu.

- Întindere, poziționare: satul din a doua jum. a sec.XIX era unul dintre cele mai întinse ca suprafață de pe intreg teritoriul comunei de astăzi. Vatra lui se întindea de la nord la sud în lungul văii Căbești, de-o parte și de alta a acesteia, fiind limitat la sud de satul Plopu, iar la nord de fostul sat Seghica. Delimitarea se face pe limite cadastrale, conf. planșa 2.3.

Funcțiune dominantă, funcțiuni auxiliare importante: locuire individuală, comerț, o biserică, școală.

-Tramă stradală: tramă organică, având două axe majore de-un mal și altul al văii și ulițe ce urcă și coboară pe terenul deluros, formând noi nuclee areolare din care divid alte ulițe, formând un țesut stradal asemănător unei pânze de păianjen.

-Parcelar: nuclee de loturi mixte ca suprafață și geometrie, concentrate cu precădere în jurul inelelor stradale și mai rarefiate în lungul văii- parcelele au zona plată de la stradă dedicată funcției de curți construcții, iar în prelungirea acesteia

urmează zonele arabile, cultivate majoritar cu viță de vie. Tipologia de mobilare a lotului variază existând multe exemplare de gospodării cu locuința în prim plan, cu fațada lungă paralelă spațiului public, dar și loturi mai înguste unde a fost necesară mobilarea de tip înșiruit, în lungul uneia dintre limitele laterale.

-Fond construit: dominante sunt clădirile din primele decenii secol XX, cu regim de înălțime parter, cu arhitectură populară specifică zonei sud- estice băcăuane, din zona colinară a Tutovei. Restul sunt clădiri noi sau existente dar radical modificate (extinse, etajate) în ultimele 3-4 decenii.

-Monumente: acest ZIR nu cuprinde nici un monument istoric clasat.

-Gradul de protecție și elementele obligatoriu de protejat: grad de protecție mediu pentru: trama stradală și aspectul general (peisaj rural) caracteristic localității: trama stradală se va păstra fără modificări de traseu sau prospect; parcelarul va avea interdicție de divizare; comasarea parcelelor este permisă până la limita refacerii unor parcele preexistente; se va păstra dominanta funcțională de locuire individuală. Se va păstra POT-ul mediu al zonei= 30%(raportat la curți construcții) și regimul de înălțime maxim P,P+M; se va păstra caracterul architectural al zonei, tipologia acoperișurilor cu 4 ape, volumetrii compacte dar cu accente de tip foișor, turn, decroșări în volume compacte.

ZIR 12 – vatra din a doua jum. secol XIX a fostului sat Sighica

- Vechime: prezent ca sat pe harta planului director de tragere 1891(posibil să fie alcătuit în aceeași vreme cu satul vecin,Căbești, anume în sec.XVII).
- Întindere, poziționare: satul din a doua jum. a sec.XIX ocupa zona nord- estică a actualului sat Căbești, dezvoltat cu precădere în frontul nordic al actualului drum național 11A, având ca element central biserica ‘’Sf. Voievozi’’. Delimitarea se face pe limite cadastrale, conf. planșa 2.3.

Funcțiune dominantă, funcțiuni auxiliare importante: locuire individuală, comerț, o biserică.

-Tramă stradală: segment din actualul drum național DN11A , din care pleacă spre nord două ulițe ce se divid la rândul lor pe zona de deal.

-Parcelar: se disting trei nuclee majore construite- intersecția dintre drumul mare și ulița ce urcă spre biserică, cu loturi mici, înghesuite, cu fond construit predominant, intersecția din jurul bisericii unde loturile din frontul sudic sunt mai lungi, cu funcțiuni de curți construcții și arabil, iar cele din frontul nordic sunt rarefiate și amplasate sub deal și nucleul estic, definit de un inel central, cu densitate mai mare construită,dar și parcele agricole ce alternează cu locuitul.

-Fond construit: dominante sunt clădirile din primele decenii secol XX, cu regim de înălțime parter, cu arhitectură populară specifică zonei sud- estice băcăuane, din zona colinară a Tutovei. Restul sunt clădiri noi sau existente dar radical modificate (extinse, etajate) în ultimele 3-4 decenii.

-Monumente: acest ZIR nu cuprinde nici un monument istoric clasat.

-Gradul de protecție și elementele obligatoriu de protejat: grad de protecție mediu pentru: trama stradală și aspectul general (peisaj rural) caracteristic localității: trama stradală se va păstra fără modificări de traseu sau prospect; parcelarul va avea interdicție de divizare; comasarea parcelelor este permisă până la limita refacerii unor parcele preexistente; se va păstra dominanta funcțională de locuire individuală. Se va păstra POT-ul mediu al zonei= 30%(raportat la curți construcții) și regimul de înălțime maxim P,P+M; se va păstra caracterul architectural al zonei, tipologia acoperișurilor cu

4 ape, volumetrii compacte dar cu accente de tip foișor, turn, decroșări în volume compacte.

ZIR 13 – vatra din a doua jum. secol XIX a satului Fichitești

- Vechime: Atestarea documentară a satului Fichitești este contemporană cu cea a Căbeștilor. În secolul al XVII-lea, documentele de cancelarie amintesc numeroși oameni din Fichitești ca martori în actele de vânzare- cumpărare a diverselor proprietăți din ținutul Tutovei.

- Întindere, poziționare: aflat în extrema estică a comunei, vatra satului se întinde majoritar liniar în lungul văii Pereschivul Mare,mai precis cca. 600 din segmentul drumului ce dublează valea, conectat la drumul național în nord. Delimitarea se face pe limite cadastrale, conf. planșa 2.3.

Funcțiune dominantă, funcțiuni auxiliare importante: locuire individuală, comerț, biserică.

-Tramă stradală:cca. 600m segment din drumul ce dublează valea Pereschivului, ce este conectat în nord la DN11A și ulițe fundătură ce pleacă din acesta, spre vest.

-Parcelar: parcele relativ de mici dimensiuni, având în vedere că cele din frontul estic al drumului mare sunt limitate în profunzime de valea Pereschivului, iar cele din frontul vestic sunt limitate de loturile cu deschidere la ulițele fundătură. Tipul de mobilare dominant este cel înșiruit, cu locuințele dispuse cu latura mică spre stradă, iar celelalte acareturi sucesive în spatele casei.

-Fond construit: dominante sunt clădirile din primele decenii secol XX, cu regim de înălțime parter, cu arhitectură populară specifică zonei sud- estice băcăuane, din zona colinară a Tutovei. Restul sunt clădiri noi sau existente dar radical modificate (extinse, etajate) în ultimele 3-4 decenii.

-Monumente: Peste o parte din zona istorică de referință- **ZIR12** se suprapune zona construită protejată/ de protecție **ZCP2** a bisericii de lemn Sfântul ''Gheorghe'', monument istoric de interes zonal.

-Gradul de protecție și elementele obligatoriu de protejat: grad de protecție mediu pentru: trama stradală și aspectul general (peisaj rural) caracteristic localității: trama stradală se va păstra fără modificări de traseu sau prospect; parcelarul va avea interdicție de divizare; comasarea parcelelor este permisă până la limita refacerii unor parcele preexistente; se va păstra dominanta funcțională de locuire individuală. Se va păstra POT-ul mediu al zonei= 30%(raportat la curți construcții) și regimul de înălțime maxim P,P+M; se va păstra caracterul architectural al zonei, tipologia acoperișurilor cu
4 ape, volumetrii compacte dar cu accente de tip foișor, turn, decroșări în volume compacte.

ZIR 14 – extinderi ale zonei locuite din a doua jum.sec. XX

- Vechime: au apărut ca extinderi ale vetrelor satelor în forma lor de până la mijlocul secolului XX, după împroprietăririle realizate în urma reformelor post celor două războaie mondiale. Deja în a doua jum. a dec.XX, comuna avea forma actuală a componenței și denumirii satelor.

- Întindere, poziționare: Zona istorică 14 se distribuie, fiind caracteristică fiecărui sat al comunei în proporție mai mică sau mai mare:- în satul Podu Turcului, extinderea din a doua jum. sec.XX, apare cu precădere la strada mare, DJ241, în extremele de nord și sud- cu preponderență în partea de sud unde sunt construite scoala, spitalul, căminul cultural,etc. Apar extinderi ale satului(ce înglobează deja și Dămăcușa), în zona de est, prin ptrlungiri ale ulițelor deja existente, sau străzi noi, predefinite. Satul Dănceni este și el alipit satului de reședință, apărând extinderi masive în lungul drumul ce le leagă, anume DJ206A, dar și pe breteaua Dănceni.

- în satul Sârbi, extinderea din a doua jum.de sec.XX apare în capătul sudic, în lungul drumului comunal 45, pe o distanță de aproape un km.

- în cele două sate apropiate, Lehancea și Bălănești, extinderile au fost minore: în Bălănești apare platforma agroindustrială din zona de est a satului, iar la Lehancea, la capătul vestic , în lungul DN11A, vatra se extinde cu cca.11 loturi, așezate cu precădere în frontul nordic al drumului.

- în a doua jumătate a sec.XX, apare nucleul estic al satului Hanța- vatra cea nouă, la drumul mare, DC44A, satul Răcușana se extinde cu cca.8 gospodării croite pe limita de vest a vetrei, iar Giurgioana, se îmbogățește cu 8 gospodării la limita de nord a vetrei, și alte cca.15 loturi construite în sud, delimitate de vatra veche.

- satul Plopu se extinde către sud prin intermediul a 3 uliți noi construite, dar și prin platforma agroindustrială din capătul sud-estic al localității.

- în satul Căbești, ce între timp înglobează și satul Sighica, noi loturi apar în extrema sudică în lungul străzilor deja existente, dar mai cu seamă în fosta vatră a Sighicăi, mobilând fronturile drumului național 11A, din care pleacă spre sud și o stradă nouă.

- satul Fichitești se extinde spre sud, în lungul străzii mari ce merge în lungul văii Pereschivul Mare, mobilând cu precădere frontul vestic al drumului.

Delimitarea se face pe limite cadastrale, conf. planșa 2.3.

-Funcțiune dominantă, funcțiuni auxiliare importante: locuire individuală, instituții(în zona de centru a satului de reședință- Podu Turcului).

-Tramă stradală: multe dintre extinderi s-au realizat în lungul arterelor majore existente(DN11A, DJ206A, DC45, DC44A), sau a unor străzi noi, predefinite, dezvoltate din cele existente.

-Parcelar: predomină parcelele cu deschidere mică la stradă, generoase în profunzime, zonele de curți- construcții fiind urmate de zonă arabilă, dar și loturi mici, înghesuite, cu precădere la inflexiunile tramei stradale, zonele de intersecție.

-Fond construit: dominante sunt clădirile din a doua jumătate a secolului XX, cu regim de înălțime parter, cu arhitectură populară specifică zonei sud- estice băcăuane, din zona colinară a Tutovei. Restul sunt clădiri noi sau existente dar radical modificate (extinse, etajate) în ultimele 3-4 decenii.

-Monumente: Peste părți din zona istorică de referință- **ZIR14** se suprapune, în proporție mică, zona construită protejată/ de protecție **ZCP1**.

-Gradul de protecție și elementele obligatoriu de protejat: grad de protecție mediu pentru: trama stradală și aspectul general(peisaj rural) characteristic satului: trama stradală se va păstra fără modificări de traseu sau prospect; parcelarul va avea interdicție de divizare; comasarea parcelelor este permisă până la limita refacerii unor parcele preexistente; se va păstra dominanta funcțională de locuire individuală. Se va păstra POT-ul mediu al zonei= 30%(raportat la curți construcții) și regimul de înălțime maxim P,P+1; se va păstra caracterul architectural al zonei, tipologia acoperișurilor cu 4 ape, volumetrii compacte cu pridvor de acces, sau cu accente de tip foișor, decroșări în volume compacte.

ZIR 15 – extinderi ale zonei locuite post 1990

- Vechime: s-au definit ca zonă istorică de referință 15 toate extinderile zonei locuite post 1990.

- Întindere, poziționare: Extinderile au apărut, majoritar, în zona satului de reședință, Podu Turcului, completând vatra existentă până la începutul anilor ’90, unind totodată la nivel construit vetrele satelor Podu Turcului și a fostului sat Dănceni.

Au existat extinderi, de asemenea și-n celelalte sate, fără un impact major asupra intravilanului, apărând, în principal, ca de altfel toate extinderile succesive, completând ca un puzzle, golurile fondului construit în cadrul tramelor existente.

Delimitarea se face pe limite cadastrale, conf. planșa 2.3.

-Funcțiune dominantă, funcțiuni auxiliare importante: locuire individuală, o biserică, industrie.

-Tramă stradală: multe dintre extinderi s-au realizat în lungul arterelor majore existente, sau a unor străzi, predefinite, dezvoltate din cele existente .

-Parcelar: predomină parcelarul de tip urban(în Podu Turcului) cu loturi mici, destinate funcției de curți constucții(locuirea devine urbană, fără creșterea vitelor/ cultivarea pământului), loturi cuprinse în insule definite de o tramă stradală densă, regulată, prestabilită.

-Fond construit: clădiri construite post 1990, cu regim de înălțime parter cu accente de P+1- inspirate multe dintre ele deja din arhitectura externă, migrația către locuri de muncă din afară, a făcut ca locuitorii întorși cu bani să-și ridice construcții în spiritul celor văzute în occident- volume ample, iz mediteranean, culori stridente, etc.

-Monumente: acest ZIR nu cuprinde nici un monument istoric clasat.

-Gradul de protecție și elementele obligatoriu de protejat: grad de protecție mediu pentru: trama stradală și aspectul general (peisaj rural) caracteristic satului: trama stradală se va păstra fără modificări de traseu sau prospect; parcelarul va avea interdicție de divizare; comasarea parcelelor este permisă până la limita refacerii unor parcele preexistente; se va păstra dominanta funcțională de locuire individuală. Se va păstra POT-ul mediu al zonei= 30%(raportat la curți construcții) și regimul de înălțime maxim P,P+1; Caracterul arhitectural al zonei este complet modificat față de etapele anterioare de dezvoltare; casele au o arhitectură ”modernizată”, gospodăriile sunt, mai curând cu aspect urban (în care nu se mai practică agricultura) și, implicit, modul de mobilare al parcelelor este diferit. Se recomandă, pentru viitoarele inserții sau remodelări ale clădirilor existente, renunțare ala modele arhitecturale străine locului, revenirea la tipologiile vechi, reinterpretate în sensul unei locuiri cu calități contemporane.

ZIR16- platforme agroindustriale

- Vechime: s-a definit ca zonă istorică de referință 16 toate platformele agroindustriale dezvoltate pe raza comunei între anii 1949- 1962 (procesul de colectivizare).

- Întindere, poziționare: platformele agroindustriale au existat în trei din satele comunei: - în satul Bălănești, fostul C.A.P. s-a dezvoltat în frontul sudic al DN11A, în capătul sud- estic al satului. După anii ’90 platforma s-a privatizat, continuând ca fermă agrozootehnică.

- în satul Podu Turcului, fosta platformă zootehnică C.A.P. dezvoltată în articulația DJ206A- str. Nicolae Bălcescu și str. Dănceni, la marginea de sud a fostului sat Dănceni, a fost privatizată după anii ’90 și păstrată ca fermă agrozootehnică privată.

-cea de-a treia platformă zootehnică a C.A.P. ului de pe raza comunei a fost înființată la marginea de sud- est a satului Plopu. Refuncționalizarea a existat în cazul ei, după anii ’90 o parte din construcții au fost păstrate și refuncționalizate în fermă agro-zootehnică privată.

Delimitarea extinderilor enumerate s-a realizat conf. planșa 2.3.

-Funcțiune dominantă, funcțiuni auxiliare importante: platformă agrozootehnică/ complex turistic.

-Tramă stradală: toate platformele agroindustriale au acces din străzi majore ale tramei stradale.

-Parcelar: parcelele destinate cooperativelor agricole se păstrează ample, nefiind divizate.

-Fond construit: construcțiile păstrate din fostele platforme agroindustriale sunt anexe gospodărești- grajduri ample, tip bară, din zidării și acoperișuri în șarpantă din tablă/ azbociment.

-Monumente: acest ZIR nu cuprinde nici un monument istoric clasat.

-Gradul de protecție și elementele obligatoriu de protejat: în prezent, două dintre fostele platforme agrozootehnice, din Podu Turcului și Bălănești sunt funcționale(având dimensiuni ceva mai reduse). Ele pot coexista zonelor locuite ale satelor cu condiția încadrării/ respectării normelor DSP/DSV. Cea de-a treia platormă, din Plopu, se poate revitaliza pentru a evita crearea altora noi, această revitalizare realizându-se în măsura respectării normelor DSP/DSV.

Zonă istorică de referință ZIR 17- culturile viței de vie de pe teritoriul comunei Podu Turcului din a doua jum. sec. XX

- Vechime: s-a definit ca zonă istorică de referință 17 suma tuturor parcelelor cu viță de vie de pe teritoriul comunei Podu Turcului din a doua jum. sec.XX.

- Întindere, poziționare: cu precădere zona arabilă din intravilanul și din jurul acestuia al tuturor satelor, dar și zone de extravilan ample dintre satele Podu Turcului și Căbești, zona de sud- est a satelor Căbești și Plopu, zona de sud- est a satului Sârbi, etc. Cea mai mare întindere din cultura viței de vie se ridică la 513 hectare.
Delimitarea zonelor cu viță de vie s-a realizat conf. planșa 2.3.
-Funcțiune dominantă, funcțiuni auxiliare importante: culturi viță de vie .
-Tramă stradală:-.
-Parcelar: -.
-Fond construit:-.
-Monumente: acest ZIR nu cuprinde nici un monument istoric clasat.

-Gradul de protecție și elementele obligatoriu de protejat: - având în vedere faptul că în prezent, aceste terenuri nu mai sunt în totalitate destinate viilor, ci au fost transformate în terenuri cultivate cu cereale sau nelucrate, se recomandă ca, în situația în care, politica agrară a comunei sau a locuitorilor va prevedea înființarea unor noi plantații de viță de vie, acestea să se planteze pe vechile zone destinate acestor culturi, folosindu-se soiurile autohtone.

ZIR 18 – zonele de livezi cu pomi fructiferi din proximitatea satelor din a doua jum. sec. XX

- Vechime: s-a definit ca zonă istorică de referință 18 suma tuturor parcelelor de livezi cu pomi fructiferi de pe raza comunei Podu Turcului de la sf.sec. XIX- înc. sec.XX.

- Întindere, poziționare: pentru a doua jum. sec. XX existau cca. 7 parcele de livezi variate ca dimensiune în proximitatea satelor. Cumulau cca. 108 ha. cultivate cu pomi fructiferi(cea mai mare la sud de satul Plopu- cca. 57ha.) , majoritatea cu măr, dar și păr și prun.

Delimitarea zonelor cu livezi s-a realizat conf. planșa 2.3.

-Funcțiune dominantă, funcțiuni auxiliare importante: livezi cu pomi fructiferi.

-Tramă stradală:-.

-Parcelar: -.

-Fond construit:-.

-Monumente: acest ZIR nu cuprinde nici un monument istoric clasat.

-Gradul de protecție și elementele obligatoriu de protejat: grad de protecție mediu pentru: păstrarea livezilor cu specii/soiuri autohtone și aspectul general (peisaj rural) caracteristic proximității satelor;

ZIR 19 – zonele de pășune de pe teritoriul comunei Ștefan cel Mare din a doua jum.sec.XX

- Vechime: s-a definit ca zonă istorică de referință 19 suma tuturor arealelor alocate pășunilor de pe raza comunei Podu Turcului din a doua jum. sec.XX.

- Întindere, poziționare: suprafețele alocate fâneței,ce cumulează peste 1000 ha., se află răspândite pe toată unitatea administrativă a comunei, cu precădere în zona de est .

Delimitarea zonelor de pășune s-a realizat conf. planșa 2.3.

-Funcțiune dominantă, funcțiuni auxiliare importante: pășune .

-Tramă stradală:-.

-Parcelar: -.

-Fond construit:-.

-Monumente: acest ZIR nu cuprinde nici un monument istoric clasat.

-Gradul de protecție și elementele obligatoriu de protejat: grad de protecție mediu pentru: păstrarea pășunilor cu speciile autohtone și aspectul general (peisaj rural) caracteristic proximității satelor.

ZIR20- zonele împădurite din a doua jum. a Sec. XX

- Vechime: s-a definit ca zonă istorică de referință 20 toate zonele împădurite de pe raza unității administrative existente în a doua jumătate a sec. XX. Majoritatea pădurilor comunei Podu Turcului se păstrează și astăzi, un procent mic fiind însă defrișat și transformat în zonă agricolă.

- Întindere, poziționare: Suprafețele împădurite de pe raza comunei cumulează cca. 500ha, fiind distribuite în areale mai mici sau mai mari, cu precădere în preajma fiecărei localități.

Una dintre cele mai mari suprafețe este ocupată de pădurea Bodeasa, din proximitatea satului Podu Turcului, urmată fiind de pădurea Nicorița din sudul satului Lehancea și pădurea Cucului din partea de sud-est a satului Sîrbi.

Delimitarea zonelor împădurite s-a realizat conf. planșa 2.3.

-Funcțiune dominantă, funcțiuni auxiliare importante: pădure.

-Tramă stradală: -.

-Parcelar: -.

-Fond construit: -.

-Monumente: acest ZIR nu cuprinde nici un monument istoric clasat.

-Gradul de protecție și elementele obligatoriu de protejat: grad de protecție mediu pentru: păstrarea fondului forestier cu speciile autohtone și aspectul general (peisaj rural) caracteristic proximității satelor;

Zonă istorică de referință ZIR 21 – teren agricol dezvoltat în urma defrișărilor masive începute în sec. XIX

- Vechime: s-a definit ca zonă istorică de referință 21 suma tuturor terenurilor agricole din a doua jum. sec.XX, dezvoltate pe teritoriul comunei Podu Turcului în urma defrișărilor masive începute în sec. XIX și în lunca pârâului Zeletin.

- Întindere, poziționare: majoritatea suprafeței comunei Podu Turcului este ocupată de teren agricol, atât în extravilan cât și în intravilan. Din totalul de 34km pătrați ocupați de unitatea administrativă, cca.60% este ocupat de teren agricol.

Delimitarea zonelor de teren agricol s-a realizat conf. planșa 2.3.

-Funcţiune dominantă, funcțiuni auxiliare importante: teren agricol.

-Tramă stradală:-.

-Parcelar: parcele variate cuprinse între 2500mp- 100ha.

-Fond construit:-.

-Monumente: acest ZIR nu cuprinde nici un monument istoric clasat.

-Gradul de protecție și elementele obligatoriu de protejat: grad de protecție mediu pentru: păstrarea raportului teren agricol- construit ;

- V. DEFINIREA ŞI DELIMITAREA ZONELOR CONSTRUITE PROTEJATE

V.1. Sinteza dezvoltării urbanistice a teritoriului administrativ
(vezi planşele 2.1, 2.2)

V.2. Identificarea valorilor de patrimoniu construit
(vezi planşele 3.1 - 3.7)

V.3. Definirea zonelor construite protejate

Studiul istoric general este desfăşurat pe întregul teritoriu intravilan al comunei pe care se presupune situarea zonelor construite protejate;

Studiul urbanistic general, specific planurilor urbanistice zonale (conform conţinutului-cadru şi al metodologiei de elaborare a documentaţiilor de urbanism), dar aplicat (în lipsa unor prevederi legale și a unei metodologii specifice) și la planurile urbanistice generale, are ca principal scop determinarea relaţiei zonelor protejate cu întregul organism urban;[28]

Zona de protecţie, constituită ca un teren format din parcele cadastrale situate în jurul monumentului, asigură perceperea nealterată a acestuia. În zona de protecţie se instituie servituţile de utilitate publică şi reglementările de construire pentru:

- păstrarea şi ameliorarea cadrului natural al monumentului prin înlăturarea sau diminuarea factorilor poluanţi de orice natură;

- păstrarea şi ameliorarea cadrului arhitectural-urbanistic al monumentului prin aprobarea şi supravegherea construirii;

- păstrarea şi valorificarea potenţialului arheologic.[29]

Conform art. 1 alin (2) din Legea nr. 5/2000, acestea se definesc după cum urmează:"Zone naturale sau construite, delimitate geografic şi/sau topografic, care cuprind valori de patrimoniu natural şi/sau cultural şi sunt declarate ca atare pentru atingerea obiectivelor specifice de conservare a valorilor de patrimoniu."Tipurile de zone protejate derivă din natura şi gruparea valorilor conţinute, din specificul şi din încadrarea juridică a acestora:

* determinate de un monument istoric/monument al naturii şi zona de protecţie aferentă;

* determinate de un ansamblu istoric sau sit istoric/arie naturală sau sit natural şi zona de protecţie aferentă;

* determinate de o sumă de elemente care necesită protecţie şi se constituie într-o suprafaţă protejată (centre şi zone istorice urbane sau rurale, căi de comunicaţie, alte amenajări valoroase/rezervaţii naturale).

Zonele construite protejate reprezintă zone din teritoriul administrativ al oraşelor şi comunelor în care construcţiile, cadrul natural şi activităţile umane prezintă calităţi (istorice) a căror protejare reprezintă un interes public. Aceste zone se definesc şi se delimitează prin studii istorice, arhitecturale, urbanistice, peisagistice, etc. şi prin planuri urbanistice ale zonelor construite protejate, integratoare ale acestora. Ele se

[28] Art. 21- Reglementarea tehnică din 20 octombrie 2003 pentru Metodologia de elaborare și conținutul cadru al documentațiilor de urbanism pentru zone construite protejate

[29] Art. 15 - Reglementarea tehnică din 20 octombrie 2003 pentru Metodologia de elaborare și conținutul cadru al documentațiilor de urbanism pentru zone construite protejate

instituie prin hotărâri ale Consiliilor locale şi se protejează prin acţiunea acestora şi a celorlalţi protectori legali.[30]

Pe teritoriul zonelor protejate se cumulează în principal efectele Legii nr. 50/1991privind autorizarea executării construcţiilor şi unele măsuri pentru realizarea locuinţelor cu completările şi modificările ulterioare, ale Legii nr. 422/2001 privind protecţia monumentelor istorice, cu completările şi modificările ulterioare şi ale Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului şi urbanismul, cu completările şi modificările ulterioare (ex. Legea nr. 242/2009 privind aprobarea OG nr. 27/2008 pentru modificarea şi completarea Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului şi urbanismului).

Definirea Zonelor protejate se înscrie în procesul de introducere în practica urbanistică a documentaţiilor de urbanism specifice unor areale a căror protecţie şi valorificare susţin însăşi coerenţa aşezărilor cărora le aparţin. Întocmirea documentaţiilor respectă Metodologia şi conţinutul-cadru de elaborare a documentaţiilor de urbanism pentru zone construite protejate (PUZ-CP) aprobată conform Ordinului Ministrului transporturilor, construcţiilor şi turismului nr. 562/2003. În acest sens s-a avut în vedere o temeinică fundamentare a documentaţiilor prin:

- Analiza evoluţiei istorice a zonelor;
- Analiza morfologică a ţesutului urban, respectiv a compoziţiei urbane;
- Cercetarea condiţiilor geotehnice ale terenurilor;
- Cercetarea potenţialelor sarcini arheologice;
- Documentare asupra naturii şi gravităţii deteriorărilor suferite în timp de substanţa construită şi de spaţiile libere;
- Cercetarea din punct de vedere arhitectural-stilistic, dar şi tehnic (expertizare, după caz) a substanţei construite;
- Analiza complexă a monumentelor istorice clasate.

După aprobarea reglementarilor aferente P U G – comuna Podu Turcului, jud. Bacău, gestionarea zonelor protejate presupune:

- supravegherea generală a zonei protejate de către serviciul de urbanism al primăriei;
- verificarea conformităţii oricărui proiect pentru autorizare de construire cu prescripţiile Regulamentului de către persoane competente (specialişti);
- corelarea dispoziţiilor generale cu prescripţiile legale privind competenţele legale de avizare.

V.3. Zone construite protejate din teritoriul administrativ

Prescripţiile prezentului regulament, odată adoptate urmează să se aplice în teritoriul delimitat ca zonă protejată cu valoare istorică. Limitele zonelor protejate se află figurate în documentele grafice care însoţesc regulamentul.

Elemente de gestiune şi reglementare

Listare după gradul şi tipul de protecţie

Zonele de protecţie ale monumentelor istorice care se suprapun și cu alte valori de patrimoniu (clădiri cu valoare istorică/ arhitecturală, situri arheologice) se vor instituí ca **Zone Construite Protejate.**

Poziții în Lista monumentelor Istorice 2015 pentru comuna Podu Turcului

- 25- BC-I-m-B-00713-Așezare''Râpa Bujorii'', la marginea de N a satului Căbești
- 222 - BC-II-m-B-00833 – Biserica de lemn ”Sf. Gheorghe” din Fichitești(1813)
- 275 – BC-II-m-B-00876 - biserica „SF. ILIE” din Podu Turcului(1834)

Stabilirea zonei de protecție/ zonelor construite protejate

[30] Art. 17, Reglementarea tehnică din 20 octombrie 2003

ZCP1 (zona construită protejată/ de protecție pentru Biserica ‘’Sfântul Ilie’’) sat Podu Turcului

Modul de delimitare : zona construită protejată/ de protecție va afecta loturile din jurul lăcașului de cult, loturi cu deschidere la DN11A, dar și parcelele din lungul unui segment consistent din DJ206A(zona de început de târg a satului).Spre sud zona se întinde până la str. Grigoraș, spre vest până la limita posterioară a loturior din frontul vestic al DJ206A, la nord până la intersecția str. Teiului cu DJ206A, iar spre vest până peste două loturi distanță de lotul bisericii. Delimitarea se face pe limite cadastrale, conf. planșa 3.1.

ZCP2 (zona construită protejată/ de protecție pentru Biserica de lemn ‘’Sfântul Gheorghe’’) sat Fichitești

Modul de delimitare : zona construită protejată va afecta loturile din proximitatea bisericii, anume până la limita intravilanului spre est, spre valea Pereschivului, până la limita posterioară a loturilor agricole aflate la vest de lăcașul de cult, până la ulița din nord ce pleacă spre Căbești și spre sud până la a treia uliță- fundătură depărtare de biserică. Delimitarea se face pe limite cadastrale, conf. planșa 3.6.

ZCP3 (zona construită protejată/ de protecție pentru Biserica‘’Sfinții Voievozi’’- propusă spre clasare, cat. B) sat Giurgioana

Modul de delimitare : zona construită protejată va afecta loturile din proximitatea bisericii, anume tot nucleul construit din jurul lăcașului de cult. Delimitarea se face pe limite cadastrale, conf. planșa 3.2.

ZCP4 (zona construită protejată pentru construcții cu valoare architectural-istorică) sat Lehancea

Modul de delimitare : zona construită protejată va afecta loturile din ambele fronturi ale drumului național 11A, pe un segment de cca.500m. Delimitarea se face pe limite cadastrale, conf. planșa 3.3.

OBLIGATIVITĂȚI PENTRU REGULAMENTUL DE URBANISM AFERENT PUG – zonele construite protejate/ de protecţie a monumentelor istorice

Atitudinea generală referitoare la monument şi parcela lui: păstrarea POT şi CUT existent - se vor accepta doar reparaţiile şi lucrările de consolidare, restaurare, întreţinere a clădirii şi spaţiilor existente în cadrul incintei monumentelor istorice.

Atitudinea generală ZCP: conservare - se vor limita la maxim construcţiile noi şi se vor încuraja reparaţiile şi lucrările de consolidare, restaurare, întreţinere a clădirilor şi spaţiilor existente.

- Introducerea unor funcţiuni noi se va face, cu precădere, prin re-funcţionalizarea clădirilor existente.
- Se va încuraja repararea caselor cu tehnici și materiale tradiționale, fiind permisă modernizarea interiorului, în sensul adaptării la condiții de confort contemporane, dar fără modificarea volumetriei sau aspectului exterior.
- **Condiţionare la autorizare:** se va face supravegherea arheologică(la biserică), aviz D.J.C. Bacău;

Pentru zona construită protejată ZCP1:

Funcţiuni admise: locuire(unifamilială) şi anexe ale locuinţei, instituții, comerț, servicii- unități mici cu deservire locală, mici activităţi

meşteşugăreşti, turism rural, circulaţie carosabila si pietonala, reţele edilitare, lucrări de amenajare a albiilor apelor din zonă, spații plantate cu rol de agrement, decorative și de protecție;

- **Funcţiuni interzise:** servicii- unități mari, activităţi industriale si de depozitare, orice activitate poluanta de tip industrial si agricol, locuire colectivă(blocuri)- cu excepția celor déjà existente, construcţii provizorii de tip chioşc;

- Regim maxim de înălţime : P, P+1(cu etaj retras de la stradă), h cornişă maxim 6,00 m, h maxim coamă 8,00 m.

- Amprente la sol ale construcțiilor cuprinse în/ sau apropiate de raportul: 14/28m, 9/22m, 7/15m, predominant la construcțiile existente în zcp ; se recomandă volumetria caracteristică zonei- construcții de tip înșiruit, cu spațiu comercial/ de servicii deschis la stradă, raportul plin-gol specific(a se vedea și repertoriul de modele din prezentul studiu).

- POT maxim : 50% ; CUT = 1 ; Nr. niv. = 2

- Se interzice modificarea compoziţiei urbanistice existente, prin evitarea comasărilor de loturi sau subdivizării, croirea de străzi noi sau spaţii de parcare ample. Pe aceste zone se protejează și trama stradală, specifică și conturată istoric;

- Acoperisurile : in patru ape, pantă medie (25-30 grade);

- Invelitoare: țigle ceramice, tablă plană fălțuită (nuanțe de gri mat); se interzice utilizarea tablei amprentate și a culorilor netradiționale la învelitori: albastru, verde, roșu aprins.

-Este permisă utilizarea tâmplăriei din lemn sau lemn stratificat, fiind acceptată și cea din PVC cu aspect de lemn(culori brunuri)- interzicându-se folosirea tâmplăriei din PVC alb;

- Se interzice utilizarea culorilor stridente; se vor folosi nuanţe pastelate, calde, deschise; de preferat zugrăvirea faţadelor în alb.

- Se va păstra modul tradițional de mobilare a parcelei (cu clădiri așezate pe limita de proprietate la stradă, majoritatea de tip înșiruit, pentru a menține imaginea originală de târg a localității).

- Acolo unde ele există, împrejmuirile vor fi semitransparente, cu h aprox. 1,50 m, din ulucă de lemn sau metal(uluci verticale); se interzic împrejmuiri din plastic, zidării pline, table compacte sau vopsirea în culori atipice.

- Se vor păstra, restaura și lua drept modele pentru realizări noi, toate ornamentele de stucatură de pe fațadele clădirilor existente.

- Organizarea și amenajare curții se va face după exemplele existente, se vor păstra curțile înierbate, cu pietruire în zona intrării.

- În zona de protecție ale bisericii, mobilarea parcelelor va avea grijă să păstreze canalul vizual spre aceasta, din toate punctele zonei de protecţie.

- Se recomandă păstrarea imaginii unitare a volumelor de locuințe colective ce sunt incluse în ZCP1 , din punct de vedere cromatic,(de preferat păstrarea tipului actual de tencuială alb murdar/ gri crem și al accentelor de cărămidă aparentă), al tâmplăriei, al învelitorii (terasă sau șarpantă învelită cu tablă plană fălțuită în nuanțe de gri/ țiglă ceramică), al închiderii balcoanelor, al spațiilor publice vitrate de la parter.

Pentru zona construită protejată/ de protecţie ZCP2:

Funcţiuni admise: locuire(unifamilială) şi anexe ale locuinţei, comerţ, servicii- unități mici cu deservire locală, mici activităţi meşteşugăreşti, turism rural, circulaţie carosabila si pietonala, reţele edilitare, lucrări de amenajare a albiilor apelor din zonă, spații plantate cu rol de agrement, decorative și de protecție;

Funcţiuni interzise: servicii- unități mari, activităţi industriale si de depozitare, orice activitate poluanta de tip industrial si agricol, locuire colectivă(blocuri)- cu excepția celor déjà existente, construcţii provizorii de tip chioşc;
Condiţionare la autorizare: supraveghere de sarcina arheologică, aviz D.J.C. Bacău;

- Regim maxim de înălţime : Parter, h cornişă maxim 3,00 m, h maxim coamă 5,00 m.
- Amprente la sol ale construcțiilor cuprinse în/ sau apropiate de raportul: 8/16m, 8/13m, 7/12m, predominant la construcțiile existente în zcp ; se recomandă volumetria caracteristică zonei- cerdacul/ foișorul din lemn, liber sau închis cu geamlâc de lemn, sau de zid cu arcatură și colonadă, raportul plin-gol specific(a se vedea și repertoriul de modele din prezentul studiu).
- POT maxim : 25% ; CUT = 0,25 ; Nr. niv. = 1

- Se interzice modificarea compoziţiei urbanistice existente, prin evitarea comasărilor de loturi sau subdivizării, croirea de străzi noi sau spaţii de parcare ample. Pe aceste zone se protejează și trama stradală, specifică și conturată istoric;
- Acoperisurile : in patru ape, pantă medie (25-30 grade);
- Invelitoare: țigle ceramice, tablă plană fălțuită (nuanțe de gri mat); se interzice utilizarea tablei amprentate și a culorilor netradiționale la învelitori: albastru, verde, roșu aprins.
-Este permisă utilizarea tâmplăriei din lemn sau lemn stratificat, fiind acceptată și cea din PVC cu aspect de lemn(culori brunuri)- interzicându-se folosirea tâmplăriei din PVC alb;
- Se interzice utilizarea culorilor stridente; se vor folosi nuanţe pastelate, calde, deschise; de preferat zugrăvirea faţadelor în alb.
- Se va păstra modul tradițional de mobilare a parcelei (cu așezare rarefiată, organică pe teren , fără comasare a corpurilor de clădiri).
- Împrejmuirile vor fi semitransparente, cu h aprox. 1,50 m, din ulucă de lemn sau metal(uluci verticale); se interzic împrejmuiri din plastic, zidării pline, table compacte sau vopsirea în culori atipice.
- Se vor păstra, restaura și lua drept modele pentru realizări noi, toate elementele decorative, în general elemente traforate din lemn la pridvoare
- Vor fi protejate/ restaurate toate elementele de patrimoniu minor- fântâni, troițe, cruci de piatră
- Se va păstra caracterul eminamente verde al zonei.
- Organizarea și amenajare curții se va face după exemplele existente, se vor păstra curțile înierbate, cu pietruire în zona intrării.
- În zona de protecție ale bisericii, mobilarea parcelelor va avea grijă să păstreze canalul vizual spre aceasta, din toate punctele zonei de protecţie.

Pentru zona construită protejată/ de protecție ZCP3:

Funcţiuni admise: locuire(unifamilială) şi anexe ale locuinţei, mici activităţi meşteşugăreşti, turism rural, circulaţie carosabila si pietonala, reţele edilitare, spații plantate cu rol de agrement, decorative și de protecție;
Funcţiuni interzise: servicii- unități mari,comerț, activităţi industriale si de depozitare, orice activitate poluanta de tip industrial si agricol, locuire colectivă(blocuri)- cu excepția celor déjà existente, construcţii provizorii de tip chioşc;
Condiţionare la autorizare: supraveghere de sarcina arheologică, aviz D.J.C. Bacău;

- Regim maxim de înălţime : Parter, h cornişă maxim 3,00 m, h maxim coamă 5,00 m.
- Amprente la sol ale construcțiilor cuprinse în/ sau apropiate de raportul: 8/15m, 9/13m, 7/12m, predominant la construcțiile existente în zcp ; se recomandă volumetria caracteristică zonei- cerdacul/ foișorul din lemn, liber sau închis cu geamlâc de lemn, sau de zid cu arcatură și colonadă, raportul plin-gol specific(a se vedea și repertoriul de modele din prezentul studiu).
- POT maxim : 25% ; CUT = 0,25 ; Nr. niv. = 1
- Se interzice modificarea compoziţiei urbanistice existente, prin evitarea comasărilor de loturi sau subdivizării, croirea de străzi noi sau spaţii de parcare ample. Pe aceste zone se protejează și trama stradală, specifică și conturată istoric;
- Acoperisurile : in patru ape, pantă medie (25-30 grade);
- Invelitoare: țigle ceramice, tablă plană fălțuită (nuanțe de gri mat); se interzice utilizarea tablei amprentate și a culorilor netradiționale la învelitori: albastru, verde, roșu aprins.
- Este permisă utilizarea tâmplăriei din lemn sau lemn stratificat, fiind acceptată și cea din PVC cu aspect de lemn(culori brunuri)- interzicându-se folosirea tâmplăriei din PVC alb;
- Se interzice utilizarea culorilor stridente; se vor folosi nuanţe pastelate, calde, deschise; de preferat zugrăvirea faţadelor în alb.
- Se va păstra modul tradițional de mobilare a parcelei (cu așezare rarefiată, organică pe teren , fără comasare a corpurilor de clădiri).
- Împrejmuirile vor fi semitransparente, cu h aprox. 1,50 m, din ulucă de lemn sau metal(uluci verticale); se interzic împrejmuiri din plastic, zidării pline, table compacte sau vopsirea în culori atipice.
- Se vor păstra, restaura și lua drept modele pentru realizări noi, toate elementele decorative, în general elemente traforate din lemn la pridvoare
- Se va păstra caracterul eminamente verde al zonei.
- Organizarea și amenajare curții se va face după exemplele existente, se vor păstra curțile înierbate, cu pietruire în zona intrării.
- În zona de protecție ale bisericii, mobilarea parcelelor va avea grijă să păstreze canalul vizual spre aceasta, din toate punctele zonei de protecţie.
-

Pentru zona construită protejată/ de protecție ZCP4:

Funcţiuni admise: locuire(unifamilială) şi anexe ale locuinţei, comerţ, servicii- unități mici cu deservire locală, mici activităţi meşteşugăreşti, turism rural, circulaţie carosabila si pietonala, reţele edilitare, lucrări de amenajare a albiilor apelor din zonă, spații plantate cu rol de agrement, decorative și de protecție;

Funcţiuni interzise: servicii- unități mari, activităţi industriale si de depozitare, orice activitate poluanta de tip industrial si agricol, locuire colectivă(blocuri)- cu excepția celor déjà existente, construcţii provizorii de tip chioşc;

- Regim maxim de înălţime : Parter, h cornişă maxim 3,00 m, h maxim coamă 5,00 m.
- Amprente la sol ale construcțiilor cuprinse în/ sau apropiate de raportul: 12/15m, 8/13m, 9/17m, predominant la construcțiile existente în zcp ; se recomandă volumetria caracteristică zonei- cerdacul/ foișorul din lemn, liber sau închis cu geamlâc de lemn, sau de zid cu arcatură și colonadă, raportul plin-gol specific(a se vedea și repertoriul de modele din prezentul studiu).
- POT maxim : 25% ; CUT = 0,25 ; Nr. niv. = 1

- Se interzice modificarea compoziţiei urbanistice existente, prin evitarea comasărilor de loturi sau subdivizării, croirea de străzi noi sau spaţii de parcare ample. Pe aceste zone se protejează și trama stradală, specifică și conturată istoric;
- Acoperisurile : in patru ape, pantă medie (25-30 grade);
- Invelitoare: țigle ceramice, tablă plană fălțuită (nuanțe de gri mat); se interzice utilizarea tablei amprentate și a culorilor netradiționale la învelitori: albastru, verde, roșu aprins.
- Este permisă utilizarea tâmplăriei din lemn sau lemn stratificat, fiind acceptată și cea din PVC cu aspect de lemn(culori brunuri)- interzicându-se folosirea tâmplăriei din PVC alb;
- Se interzice utilizarea culorilor stridente; se vor folosi nuanţe pastelate, calde, deschise; de preferat zugrăvirea faţadelor în alb.
- Se va păstra modul tradițional de mobilare a parcelei (cu așezare rarefiată, organică pe teren , fără comasare a corpurilor de clădiri).
- Împrejmuirile vor fi semitransparente, cu h aprox. 1,50 m, din ulucă de lemn sau metal(uluci verticale); se interzic împrejmuiri din plastic, zidării pline, table compacte sau vopsirea în culori atipice.
- Se vor păstra, restaura și lua drept modele pentru realizări noi, toate elementele decorative, în general elemente traforate din lemn la pridvoare
- Vor fi protejate/ restaurate toate elementele de patrimoniu minor- fântâni, troițe, cruci de piatră
- Se va păstra caracterul eminamente verde al zonei.
- Organizarea și amenajare curții se va face după exemplele existente, se vor păstra curțile înierbate, cu pietruire în zona intrării.
- În zona de protecție ale bisericii, mobilarea parcelelor va avea grijă să păstreze canalul vizual spre aceasta, din toate punctele zonei de protecţie.

<u>În toate zonele construite protejate/ zonele de protecție stabilite se vor respecta următoarele reguli:</u>

- **Reguli privind clădirile existente**

Restaurarea sau transformarea vizează, atât realizarea amenajărilor necesare satisfacerii condiţiilor normale de funcționare, cât şi consolidarea, punerea în valoare a construcţiilor existente, ameliorarea aspectului lor şi restituirea echilibrului alterat prin modificări ca: supraînălţări, demolări, străpungeri, blocări de goluri, rupturi sau alterări ale componentelor existente.

Cererile de autorizaţie pentru orice modificare, chiar parţială a unei clădiri trebuie însoţite de un releveu al clădirii şi o prezentare a stării corespunzătoare datei de depunere a cererii. Documentaţia trebuie să fie întocmită conform legislaţiei în vigoare.

Dacă imobilul se găseşte de-a lungul unei străzi se vor preciza date privind profilul străzii, faţadele învecinate, desfăşurări ale ambelor fronturi stradale. Se vor adăuga la dosar fotografii şi/ sau fotomontaje cu situaţie existentă.

Clădirile cu valoare de monument sau ambientală trebuie să reprimească aspectul şi caracterul original prin suprimarea adăugirilor, mai puţin cele cu valoare istorică, arheologică sau arhitecturală intrinsecă. In acest ultim caz ele se vor restaura în acelaşi regim cu clădirea.

Se vor suprima reţele şi conducte parazite.

Clădirile care se conservă şi se restaurează trebuie păstrate ca volum general sau reduse la volumele originale cu excepţia cazului când se impun anumite modificări.

Orice modificare a înălţimii clădirilor care pot fi conservate, ameliorate sau înlocuite trebuie justificată prin desene, machete, fotomontaje sau oricare alt mijloc care permite reprezentarea inserţiei în sit, inclusiv raportul cu clădirile învecinate.

Construcţii noi

Înălţimea absolută se limitează la 5,00/8.00m (conf. condiționării fiecărei zp/zcp în parte), măsuraţi de la terenul natural la coama acoperişului.

In interiorul parcelelor se aplică aceleaşi reguli pentru clădirile alipite sau extinderile clădirilor existente. Clădirile noi vor respecta păstrarea aliniamentului posterior de lot.

In toate cazurile, propunerile se vor justifica prin desene, fotomontaje care să susţină inserţia în sit.

- **Toate casele și gospodăriile marcate în planșele 3.1, 3.2, 3.3., 3.4, 3.5 și 3.6 ca având arhiectură tradițională sau valoare arhitecturală/ istorică, vor fi propuse pentru protejare ca monumente de importanță locală, prin asumare de către Consiliul local a protejării lor.** Lucrările de reparații sau modernizări la aceste construcții și gospodării se vor face cu acordul D.J.C.Bacău, în baza unui releveu și a unui proiect de specialitate.

- In situatia construirii pe parcela fără demolarea vreunei constructii, autorizarea va fi conditionată de obţinerea avizului DJC Bacău.
- In situatia construirii ca urmare a demolarii vreunei constructii de pe parcela, la autorizare se va prezenta releveul si fisa istorica a clădirii ce se demoleaza intocmită de personal atestat si avizul DJC Bacău.

Pentru siturile arheologice clasate s-a realizat un studiu de specialitate de către specialiști atestați pe domeniul arheologie.
Delimitarea prin bornare a siturilor arheologice și suprafaţa exactă a zonelor de protecție s-a făcut cu specialiştii de la Muzeul Judeţean din Bacău.

Propuneri pentru RLU:

- **Functiuni admise :** culturi agricole care nu depăşesc adâncimea de săpare a pământului de 25 – 30 cm şi nu necesită deplasarea de utilaj greu; amenajări de semnalizare şi punere în valoare a monumentului/sitului; cercetarea arheologică.
- **Functiuni interzise:** activitati industriale si de depozitare, orice activitate de tip industrial si agricol de natură să aducă atingere, fie şi parţial sitului arheologic;
- **Interdictie temporara de construire** – până la descărcarea de sarcina arheologică.

Intocmit,
Arh. Petru Andrei Mihailescu
Specialist atestat RUR domeniul Studii de istorie urbană G_5
Specialist atestat MC cu atestat nr 833/26.07.2024, domeniul 2D





FIŞA ISTORICĂ A LOCALITĂŢII – COMUNA PODU TURCULUI, JUD. BACĂU

I. TERITORIUL ADMINISTRATIV

I.1. Forma actuală

Comuna Podu Turcului are în componenţa sa actuală zece sate: satul Podu Turcului – reşedinţă de comună, Bălănești, Căbești, Fichitești, Giurgioana, Hanța, Lehancea, Plopu, Răcușana și Sârbi din anul 1968 şi face parte din judeţul Bacău.

I.2. Situaţii anterioare formei actuale

La recensământul din anul **1774**, satul Slobozia Dămăcușa, situat în ocolul Zeletinului, ținutul Tecuciului, avea următoarea componență: toată suma caselor era de 45, fiind în totalitate locuite. Dintre acestea 35 erau consemnate cu ''scădere rufeturile'', fiind ''breslași''.

La sfârșitul secolului **al XIX-lea**, comuna era reședința plășii Zeletin a județului Tecuci și era formată din târgul Podu Turcului și satul Dămăcușa, cu o populație de 1973 de locuitori ce trăiau în 940 de case. În comună erau o biserică zidită în 1830 și o școală cu 103 elevi deschisă în 1868. La acea vreme, pe teritoriul actual al comunei mai funcționau și comunele Giorgioana (în aceeași plasă) și Căbești (în plasa Pereschivul a județului Tutova). Comuna Giorgioana era formată din satele Bălănești, Dânceni, Giurgioana, Hanța, Lehacea, Plăcinteni, Răcușana și Sârbi, având în total 2000 de locuitori. Aici existau trei biserici (la Lehacea, Giurgioana și Sârbi) și două școli mixte (una cu 48 de elevi deschisă în 1870 la Bălănești, și una cu 35 de elevi deschisă în 1891 la Sârbi). Comuna Căbești era compusă din satele Căbești, Sighea și Plopu, având în total 1532 de locuitori ce trăiau în 426 de case. Erau și aici trei biserici și o școală primară de băieți.

În anul **1887**, satul Fichitești făcea parte din plasa Pereschiv, județul Tutova, în a cărui componență intrau 45 de case cu 187 locuitori, dintre care 8 învățați cu carte. În 1912, satul avea să cunoască o mică creștere a numărului de locuitori, având la acea vreme 215, dintre care 117 bărbați și 98 femei. În anul 1930 satul făcea parte din plasa Vasile Pârvan, comuna Coroiești, jud. Tutova, iar în anul 1941, satul aparținea comunei Căbești și avea 241 locuitori. Numărul locuitorilor a scăzut simțitor ca urmare a colectivizării agriculturii și a industrializării forțate, ajungând la 194 locuitori. În prezent , satul aparținând comunei Podu Turcului, are un număr de 79 de locuitori.

În anul **1904** s-a înființat plasa Podu Turcului ce a durat până în anul 1950.Pe parcursul celor 50 de ani cât a fost reședință de plasă, aici au funcționat o serie de instituții subordonate județului Tecuci. Organele judecătoriei de ocol, jandarmeria, compania regimentului de infanterie, precum și celelalte instituții administrative ale plasei au dus la creșterea prestigiului târgului Podu Turcului și la prosperitatea lui economică.

Anuarul Socec din **1925** consemnează comuna Căbești în aceeași plasă, având aceeași alcătuire(Căbești, Plopu și Sighica) și 1739 de locuitori, o percepție fiscală și o bancă popular, o cooperativă agricolă și trei mori cu motor- mare proprietar de moșii era Ghelțu Panaite. Comuna Podu Turcului era reședința plășii Podu Turcului din județul Tecuci și avea aceeași compoziție și o populație de 2502 locuitori; comuna Giurgioana făcea și ea parte din plasa Podu Turcului și avea 1860 de locuitori în aceleași sate. Comuna Giurgioana a fost desființată în 1931, satele ei fiind arondate comunei Boghești, cu excepția satului Dânceni care a trecut la comuna Podu Turcului.

În **1950**, comuna Podu Turcului a fost arondată raionului Răchitoasa din regiunea Putna, apoi (după 1952) din regiunea Bârlad și (după 1956) din regiunea Bacău. Comuna Căbești a făcut în acea perioadă parte din raionul Bârlad al regiuni Bârlad și (după 1952) din regiunea Iași.

În **1968**, ambele comune au trecut la județul Bacău, iar comuna Căbești a fost desființată, satele ei trecând la comuna Podu Turcului, care a preluat și satele fostei comune Giurgioana; tot atunci, au fost desființate satele Sighea (comasat cu Căbești) și Dânceni (comasat cu Podu Turcului).

I.3. Localităţi contopite – satele Dămăcușa și Dănceni (comasate în satul Podu Turcului) și satul Sighica(comasat cu Căbeștiul).

I.4. Localităţi dispărute: Zeletinul de Jos;

I.5. Alte denumiri istorice în teritoriul administrativ:
Râpa Tăieturii, Broșteanca, Dealul Pornituri, Chersacanul, Valea Nedeii, Dealul Pietros, Dealul Viei, Demăcușa, Dealul Turcului, Dealul Cucului, Valea Zeletinului, Valea Nicușei, Dealul Dumbrăvii, Valea Ruseni, etc.

I.6. Fapte istorice în teritoriul administrativ și în județ

1457 – Ștefan cel Mare ajunge domn al Moldovei, la șase ani după uciderea tatălui său: Bogdan al II-lea, de către Petru Aron. El își reia în proprietate pământurile și așezările rămase de la bunicul și tatăl său. "Moșiile *Borzești și o parte din Negoiești, Onești, Costești, Pătrășcani și Rădeana se aflau în stăpânirea particulară a lui Ștefan Cel Mare*."[1]

1458 martie 13 – Ștefan cel Mare înoiește brașovenilor privilegiul comercial dat de Alexandru cel Bun, pentru exportul și importul a numeroase mărfuri ce foloseau ca traseu "*Drumul de Jos*", ce pleca din Brașov prin Bretcu – Pasul Oituz – Trotuș – Adjud. Curând după acest act, se va naște nevoia construirii podului de la Negoiești, care să faciliteze trecerea spre și dinspre Ardeal a rădvanelor cu mărfuri.

1529, 1542 – odată deschis și întărit cu un pod de piatră acest *Drum de jos*, el va fi folosit și pentru intervențiile armate ale lui Petru Rareș, care trece cu armata prin pasul Oituz spre Cetățile din Transilvania: Ciceul și Cetatea de Baltă.

1600 – Mihai Viteazul folosește *Drumul de Jos*, pentru a trece cu oștirea pe Trotuș și pe Siret, înaintând spre Bacău, pentru a surprinde pe Ieremia Movilă.

1717 – expediție de pradă a tătarilor, în ținuturile dintre Siret și Carpați, autorizată de Mihai Racoviță, domnul Moldovei, ca răsplată pentru un ajutor dat de tătari la alungarea armatei austriece din Moldova.

1738 – un puternic cutremur produce avarieri mari multor biserici din Moldova.

1770 – Moldova se afla antrenată în războiul împotriva Imperiului Otoman dus de către Imperiul Rus. Acesta din urmă folosea pe lângă resursele materiale rusești și pe cele din Moldova(alimente, cai , furaje) și pe așa –zișii volintiri(voluntar în armată).

1777 – un document dat la cancelaria lui Grigore al III-lea Ghica, amintește prima oară de cultura porumbului în Valea Trotușului și a Siretului. Porumbul va înlocui, în doar

[1] Verde Rozalia, Verde Teodor, Monografia ...pg. 12

câteva decenii, meiul, devenind aliment de bază în regiune și ocupând cea mai mare parte a terenurilor cultivate.

1788 – pe valea Trotușului s-au purtat lupte între armatele austriece și cele ale domnitorului muntean Nicolae Mavrogheni, în cadrul războiului ruso-austro-turc.

1803 – în Cronica Liuzilor (recensământul fiscal) sunt înregistrate în Moldova 1713 sate, din care 25 sunt domnești, 215 mănăstirești, 927 boierești și 548 de sate răzețești.

1827-1859 – în Colinele Tutovei au luat ființă o serie de târguri care reflectă dezvoltarea relațiilor capitaliste în mediul rural, precum liberalizarea și comerțul. La Podu Turcului, pe moșia Dămăcușa, se stabilesc zile de iarmaroc prin hrisovul domnesc din 7 octombrie 1827, fiind menționat ca târg în anul 1842.

1832 – începe aplicarea Regulamentului Organic în Moldova, având consecințe în adunarea și ordonarea vetrelor satelor.

Dintre cele 40 de târguri ale Moldovei câte existau în 1832, Podu Turcului ocupa al 37-lea, fiind urmat de Căiuți, Bucecea și Frumușica.

1833 – apar primele culturi de cartofi în Buciumi, Răcăuți, Cașin, Bogdana Onești, Rădeana.

1834- Casandra Iamandi, văduva postelnicului Mihai Iamandi, cerea noului domn al Moldovei, Mihail Sturdza(1834-1849), să i se reînnoiască adunările de iarmaroace de pe moșia Dămăcușa, ținutul Tecuci.

1838 – cutremur puternic, resimțit în toată Moldova

1864 august 14 – Alexandru Ioan Cuza promulgă Legea rurală, a cărei aplicare avea să aibă un impact major asupra dezvoltării ulterioare a satelor.

1881-1885 – se construiește linia de cale ferată Adjud – Târgu Ocna, podul de cale ferată și șoseaua peste Trouș (primul pod combinat: feroviar și rutier, din țară), după planurile lui Anghel Saligny.

1904 – are loc la Borzești comemorarea a 400 de ani de la moartea lui Ștefan cel Mare, pregătită de o vizită a lui Nicolae Iorga și la care a participat Spiru Haret, în calitate de ministru al instrucțiunii publice.

1907 – răscoala țărănească are ecouri în satele din valea Siretului.

1916 august 14 - declanșarea ostilităților din primul război mondial are, chiar din început, un impact major asupra zonei strategice a văii Trotușului. În ziua declarării războiului între România și Austro-Ungaria, erau deja cantonate pe Valea Trotușului mai multe divizii de infanterie și regimentul 17 artilerie, batalioane de milițiI și divizia 2 cavalerie, toate pregătite de luptă.

1916 septembrie 18 – octombrie 14 – prima bătălie de la Oituz – sosește în zonă divizia 15 infanterie condusă de generalul Eremia Grigorescu.

1916 octombrie 28 – noiembrie 2 – a doua bătălie de la Oituz, cu pierderi considerabile de ambele părți.

1917 primăvara – reorganizarea armatei române și discursul mobilizator al regelui Ferdinand refac capacitatea de luptă a românilor. În zona Trotușului sunt amenajate aerodromuri militare: la Onești, Borzești și Gârbovana (escadrila 6 observație).

1917 iulie 26 – august 9 – a treia bătălie de la Oituz, cu participarea Armatei a doua române, conduse de generalul Averescu.

Întâmplări dramatice survenite în cursul acestor lupte au fost sursa unor lucrări de marcă din literatura română: "Pădurea spânzuraților" (locul prinderii și executării lui Emil Rebreanu a fost pe Valea Trotușului, la Ghimeș), sau "Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război" (sublocotenentul Camil Petrescu a fost rănit și a căzut prizonier pe Dealul Ungureanu, la 26 iulie 1917).

1917 august 14 – sosesc la Buciumi, în mijlocul ostașilor regina Maria și generalul Averescu, iar la Onești vizitează răniții și soldații primul ministru Ionel Brătianu. La îndemnul reginei Maria, ia ființă la Onești, în fostele curți ale lui Alecu Aslan, un spital militar care va asigura îngrijirea răniților din luptele ce vor urma;

1917 august 28-30 – ultima mare bătălie a anului, la Cireșoaia, închide și seria luptelor purtate pe aceste locuri în primul război mondial.

1918 octombrie 28 – Regele Ferdinand dă proclamația de reluare a operațiunilor militare de partea Antantei.

1919 martie 5 – Decretul-lege de adoptare a calendarului gregorian (de stil nou).

1921 iulie 17 – Legea pentru definitivarea Reformei agrare în România, care va schimba radical structura proprietății prin dispariția marilor latifundii și divizarea acestora într-o multitudine de proprietăți mici (94,72 % erau, după aplicarea legii, proprietăți până la 10 ha).

1940 noiembrie – are loc puternicul cutremur resimțit în toată țara, provocând degradări mari bisericilor și clădirilor mai importante din întreaga regiune. În aceeași perioadă, începutul celui de-al doilea război aduce în zonă noi concentrări ale armatelor române, încartiruite în sediile de instituții publice și în casele localnicilor.

1945 – o nouă reformă agrară, divizează din nou terenurile agricole și creează noi lotizări pentru case, în aproape toate localitățile.

1946-47 – o secetă cumplită afectează Moldova și implicit satele de pe Valea Siretului, provocând dislocări de populație, în căutarea de hrană, către Muntenia și Ardeal.

1968 – Legea 12/1968 privind organizarea administrativă a teritoriului; comuna Podu Turcului capătă următoarea componență: reședința – satul Podu Turcului, sate aparținătoare: Bălănești, Căbești, Fichitești, Giurgioana, Hanța, Lehancea, Plopu, Răcușana și Sârbi.

II. LOCALITĂŢILE

II.1. Statutul administrativ actual –Comuna Podu Turcului este formată din zece sate aparţinătoare astfel: satul Podu Turcului – reşedinţă de comună de rang IV și satele de rang V- Bălănești, Căbești, Fichitești, Giurgioana, Hanța, Lehancea, Plopu, Răcușana și Sârbi.

II.2. Atestarea documentară

Dămăcușa – anii 1772-1773
Podu Turcului – 7 octombrie 1827
Dănceni – jumătatea sec. XVIII
Bălănești – 1863
Lehancea– 1531
Sârbi– jumătatea sec. XVIII

Hanța– jumătatea sec. XVIII
Răcușana– jumătatea sec. XVIII
Giurgioana– 15 martie 1531
Plopu– sfârșitul sec. XVIII
Căbești– 25 august 1641
Sighica– sec. XVII

II.3. Denumiri succesive ale localităţilor

Satul Podu Turcului s-a numit Slobozia Podu Turcului, Târgușorul Podu Turcului, Poliția/ Polițioara Podu Turcului.

II.4. Modul de formare al localităţilor

- Majoritatea satelor comunei sunt sate răzeşeşti formate prin acte de danie pentru întemeiere de sat, date de domnitorii Moldovei unor ostaşi ce s-au remarcat în lupte.
- La sfârșitul secolului al XVIII-lea, imediat după răscoala lui Horia, Cloșca și Crișan, numeroși locuitori din Transilvania au trecut munții și s-au stabilit în Moldova(în Transilvania condițiile de viață se înăspresc în timp ce în Moldova și Muntenia se desființa șerbia). Populația majoritară emigrată din Ardeal în Moldova era formată din iobagi români. Plecarea în Moldova oferea unele avantaje, constând în scutirea de biruri pe o durată de câțiva ani, împroprietărirea cu o mică suprafață de teren pe care noul venit putea să-și construiască o casă(pentru construcția căreia era scutit de plata lemnului).
- Populația târgului Podu Turcului era încă de la început multietnică, dat fiind specificul economic și comercial al acestuia. După românii majoritari, evreii ocupau locul al doilea, deținând o mare pondere în comerț, negoț, în mica industrie și meșteșuguri.
- Strămutarea evreilor din satele moldovenești în târguri și orașe a fost o consecință a politicii guvernului liberal I. Brătinanu. În primăvara anuui 1868, trecea prin parlament o lege discriminatorie, care interzicea evreilor să locuiască și să activeze în mediul rural. Așa se explică stabilirea masivă a evreilor în târgul de pe valea Zeletinului unde negoțul le mergea bine, iar practicarea afacerilor din negoț le creștea alișverișul.

II.5. Monumente istorice

Pe teritoriul comunei Podu Turcului există trei monumente istorice clasat în LMI 2015:

- 25- BC-I-m-B-00713-Așezare''Râpa Bujorii'', la marginea de N a satului Căbești
- 222 - BC-II-m-B-00833 – Biserica de lemn "Sf. Gheorghe" din Fichitești(1813)
- 275 – BC-II-m-B-00876 - biserica „SF. ILIE" din Podu Turcului(1834)

II.6. Situri arheologice declarate zone de interes prioritar

- Situl arheologic de la Căbești- Punct ''La Ruseni'' – la marginea de sud a satului, pe malul vestic al pârâului Căbești, între Dealul Dumbravii și Dealul Lader- s-a descoperit o cantitate important de fragmente ceramice și de chirpici ars ce atestă existența unei locuiri destul de intense în zonă din perioada epocii bronzului(cultura Monteoru și Noua).

- Situl arheologic de la Căbești- în partea de nord a satului, înspre satul Pudreni – la marginea de nord a satului, pe malul vestic al pârâului Pereschiv, între Valea Cociuba(la est), La Rotari(la sud- vest) și Zarea Cociuba(la vest)- s-a descoperit în această zonă o

cantitate important de fragmente ceramic și de chirpici ars ce atestă existența unei locuiri destul de intense în zonă din perioada epocii bronzului(cultura Nouae).

- Situl arheologic de la Căbești- est de sat- Dealul Pornituri – la marginea de est a satului, pe malul drept al pârâului Pereschiv, la sud de Dealul Pornituri și la nord de Valea Cociuba- s-a descoperit în această zonă o cantitate important de fragmente ceramic și de chirpici ars ce atestă existența unei locuiri destul de intense în zonă din perioada epocii bronzului puternic afectată de lucrările agricole(epoca fierului Hallstatt).

- Situl arheologic de la Căbești- Punct Milești – se află în partea de est a satului, pe malul drept al pârâului Pereschiv, în valea Cociuba- s-a descoperit în această zonă o cantitate important de fragmente ceramic și de chirpici ars ce atestă existența unei locuiri destul de intense în zonă din perioada epocii bronzului.

- Situl arheologic de la Căbești- Punct Milești I – se află în partea de est a satului, pe malul drept al pârâului Pereschiv, în valea Cociuba- s-a descoperit în această zonă o cantitate important de fragmente ceramic și de chirpici ars ce atestă existența unei locuiri destul de intense în zonă din perioada secolele II-III p.Chr.

- Situl arheologic de la Căbești- Ruseni– se află în partea de est a satului, pe malul drept al pârâului Pereschiv, la est se află Dealul Ruseni, la vest Valea Ruseni, la sud valea Nedeii, iar la nord drumul național 11A, la cca. 500m sud de acesta- s-a descoperit în această zonă o cantitate important de fragmente ceramic și de chirpici ars ce atestă existența unei locuiri destul de intense în zonă din perioada epocii bronzului.

- Situl arheologic de la Căbești- Valea Nedeii– se află între satele Fichitești, Plopu și Căbești fiind mărginit la nord de valea Ruseni, la nord- est de Valea Nedeii, iar la sud- vest de Dealul Bela- s-a descoperit în această zonă o cantitate important de fragmente ceramic și de chirpici ars ce atestă existența unei locuiri destul de intense în zonă din perioada epocii bronzului.

- Situl arheologic de la Fichitești- Dealul Pereschiv– se află la marginea de sud- est a satului, pe Dealul Pereschiv, între pârâul Pereschiv și pârâul Pereschivul Mic- s-a descoperit în această zonă o cantitate important de fragmente ceramic și de chirpici ars ce atestă existența unei locuiri destul de intense în zonă din perioada epocii bronzului.

- Situl arheologic de la Fichitești- Dealul Pereschiv- fosta vatră a satului– se află la marginea de sud- est a satului, pe Dealul Pereschiv, între pârâul Pereschiv și pârâul Pereschivul Mic- s-a descoperit în această zonă o cantitate important de fragmente ceramic și de chirpici ars ce atestă existența unei locuiri destul de intense în zonă din perioada medievală târzie.

- Situl arheologic de la Podu Turcului- Dealul Dămăcușa– se află la marginea de nord-est a satului, în punctul Dealul Dămăcușa, este mărginit la sud de valea Bisericii, la sud-vest de valea Dămăcușa, iar la nord de Valea Cojonca- s-a descoperit în această zonă o cantitate important de fragmente ceramic și de chirpici ars ce atestă existența unei locuiri destul de intense în zonă din perioada veacurilor al II-lea și al III-lea p.Chr.

II.7. Alte construcţii cu valoare istorică locală

Pe lângă monumentele istorice clasate, pe raza comunei se mai păstrează o serie de construcții ce au atât valoare arhitectural-ambientală, cât și valoare istorică. O parte sunt construcțiile vechiului târg, altă parte gospodării țărănești, cu

locuințe conformate în modul tradițional al satelor de pe colinele Tutovei, sau cu o arhitectură specifică zonei sud- estice băcăuane. Altele sunt case de tip "vilă" sau "Conac", datând din ultimele decenii ale sec. al XIX-lea sau începutul sec. XX, ce au aparținut fie unor proprietari de moșii, fie unor notabilități locale.

- Bisericile din a doua jumătate a sec. XIX, prima jumătate a sec. XX din satele comunei Podu Turcului
-Monumentul eroilor din Podu Turcului
-Monumentul cu înger al lui Vasile Theodoru, ridicat de Eliza Gheorghiadi în 1889

II.8. Denumiri istorice în localităţi
Vezi cap.II.3.

II.9. Fapte istorice notorii
Vezi cap. I.6.

II.10. Distrugeri ale localităţilor

Distrugeri parţiale ale teritoriului locuit al comunei s-au datorat în principal luptelor purtate în timpul războaielor ruso-austro-turce și în cele două războaie mondiale.

1940 noiembrie – are loc puternicul cutremur resimțit în toată țara, provocând degradări mari bisericilor și clădirilor mai importante din întreaga regiune.

II.11. Operaţiuni urbanistice de amploare

- **7 octombrie 1827**- voievodul Principatului Moldovei, Ioan Sandu Sturza, semna un hrisov domnesc prin care aprobă înființarea unui târg pe moșia Dămăcușa de pe valea Zeletinului, ținutul Tecuci.
- **începutul sec. XIX**- dr. Vasile Teodor înființează spitalul din Podu Turcului.
- Extinderile masive ale satelor(cu precădere satul Podu Turcului) din a doua jumătate a secolului XX, în urma împroprietăririlor postbelice.

II.12. Cartiere istorice şi părţi istorice ale localităţii
În general, localitățile înglobate în actualele sate au păstrat vechile denumiri, în calitate de cartiere (vezi pct. I.3).

Intocmit,
Arh. Petru Andrei Mihailescu
Specialist atestat RUR domeniul Studii de istorie urbană G_5
Specialist atestat MC cu atestat nr 833/26.07.2024, domeniul 2D

FIȘA ANALITICĂ MINIMALĂ nr. 1
de inventariere a ansamblurilor, monumentelor și siturilor istorice
Abreviere FMM

1. IDENTIFICARE

1.1.	Cod LMI	**BC-II-m-B-00876**
1.2.	Denumire oficială	**Biserica"Sfântul Ilie"**

2. LOCALIZARE ADMINISTRATIVĂ

2.1.	Stat	România
2.2.	Județ	Bacău - Bc
2.3.	Localitate	Sat Podu Turcului, com. Podu Turcului
2.4.	Cod poștal	607450
2.5.	Stradă	DN11A
2.6.	Localitate anterioară	

3. TIP DE PROPRIETATE

3.1.	Stat	
3.1.1.	Proprietate publică a statului	
3.1.2.	Proprietate privată a statului	
3.2.	Mixt	
3.3.	Privat	Parohia Podu Turcului

4. DATARE

4.1.	Epocă[5])	
4.1.1.	Datare început	
4.1.2.	Datare sfârșit	
4.2.	Datare prin perioade	
4.3.	Datare prin intervale de date	
4.4.	Datare precisă	1834

[5]) Dicționar de termeni, epoci.

5. ISTORIC. PERSOANE ȘI EVENIMENTE ASOCIATE ISTORIEI MONUMENTULUI

5.1.	Istoric	A fost construită între anii 1830- 1834, după cum se consemnează într-un anuar bisericesc, având ctitori fondatori familia de boieri Mihai și Casandra Iamandi, proprietarii târgului Podu Târgului și ai moșiei Dămăcușa unde ar fi existat o bisericuță de lemn care s-ar fi năruit și al cărui clopot, pe care este înscripționat anul 1813, a fost adus la noua biserică.
5.2.	Autor	
5.3.	Ctitor	familia de boieri Mihai și Casandra Iamandi

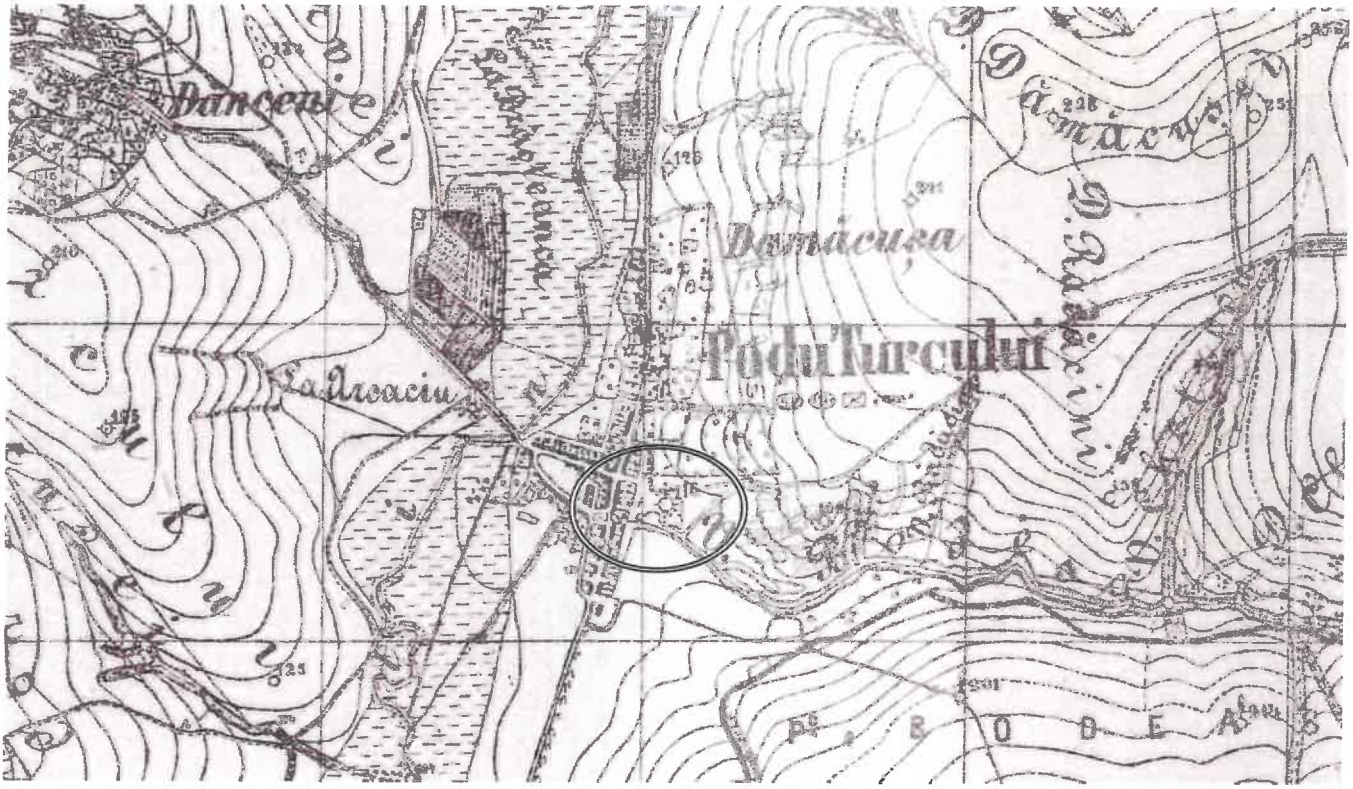
5.4.	Meșter	
5.5.	Pictor	pictorul Vasile Caraman, pictorii Ioan și Miluța Zărnescu
5.6.	Descriere	Lăcașul de cult a fost construit din cărămidă, așezat pe fundație din piatră de râu și este acoperit cu tablă galvanizată. Are o planimetrie atipică, în cruce, cu absidele laterale înglobate în dreptunghiul de bază și naosul extins spre exterior. Privită din exterior, are un aspect simplu, bine proporționat, împodobită cu o turlă hexagonală din lemn deasupra pronaosului, cu acoperișul sub forma unui bulb de ceapă cu baza retezată. Intrarea se face printr-un pridvor închis, pătrat, dar care inițial avea în față un pridvor deschis, de factură neoclasică, pe patru coloane canelate, cu capiteluri compozite, cu un fronton triunghiular la fațadă(conf. unei fotografii din 1939). Din porticul de la intrare(care nu mai este) se pătrundea în pridvorul închis, ambele încăperi fiind adăugate la o dată ulterioară construcției bisericii, modificări făcute cu ocazia reparațiilor din 1878 și 1905-1910, menționate în Anuarul Eparhiei Romanului din anul 1936. În 1939, conf. "Planului orizontal al Bisericii Sf. Ilie din Podu Turcului cu terenu și cimitiru din prejur" întocmit de picherul I.I.Simion, biserica avea ca anexe, clopotnița de la intrare, din lemn, locuința prazniculuișiomagazie care s-au năruit și au fost înlocuite cu o clopotniță de zid, construită în 1977 și o cameră praznicală și una mortuară cu anexe, construită în 1995. De-a lungul anilor, sfântul locaș a suferit numeroase reparații făcute din inițiativa preoților cu contribuția enoriașilor parohiei(conf. Pisaniei). Prima intervenție a avut loc în anul 1878 la care se pare că a contribuit mult și Vasile Theodor, mort în anul 1883, cel care a construit și Spitalul din Podu Turcului, al cărui monument funerar cu înger se află în partea dreaptă a bisericii, pe frontispiciul căruia scrie *"Spre recunoaștere eternă"*, monument ridicat prin grija Elizei Gheorghiadis. În anul 1909 s-a făcut consolidarea zidului cu centură de fier, iar în 1936 s-a pictat biserica în ulei și s-a turnat mozaicul pe jos. În 1957 s-a repictat sfântul locaș în tehnica fresco de către pictorul Vasile Caraman din București și s-a restaurat și catapeteasma din lemn sculptat, care datează din sec. al XIX-lea. Din cauza degradării și a cutremurului din 1977, s-au făcut lucrări de reparații exterioare, s-a restaurat pictura și s-a poleit catapeteasma de către pictorii Ioan și Miluța Zărnescu din Cașin, fiind resființită în noiembrie 1980. Din cauza faptului că biserica nu avea fundație din beton și o izolație corespunzătoare și a existenței pânzei freatice la suprafață, umiditatea și igrasia au continuat să se ridice în pereți, atât la interior cât și la exterior, degradând în mare parte stratul de zidărie și tencuială, pictura și obiectele de cult din interior. Din anul 2018, biserica a fost introdusă într-un amplu program de consolidare- restaurare. Pe lângă măsurile de întărire structurală, a fost retencuită integral la exterior, i s-a schimbat învelitoarea și inclusiv turla, al cărei volum a fost tencuit, soclul a fost îmbrăcat în piatră, s-au realizat noi ancadramante din piatră la golurile ferestrelor și ale ușilor, iar volumul

		pridvorului a fost integrat estetic/ decorativ cu cel al bisericii.

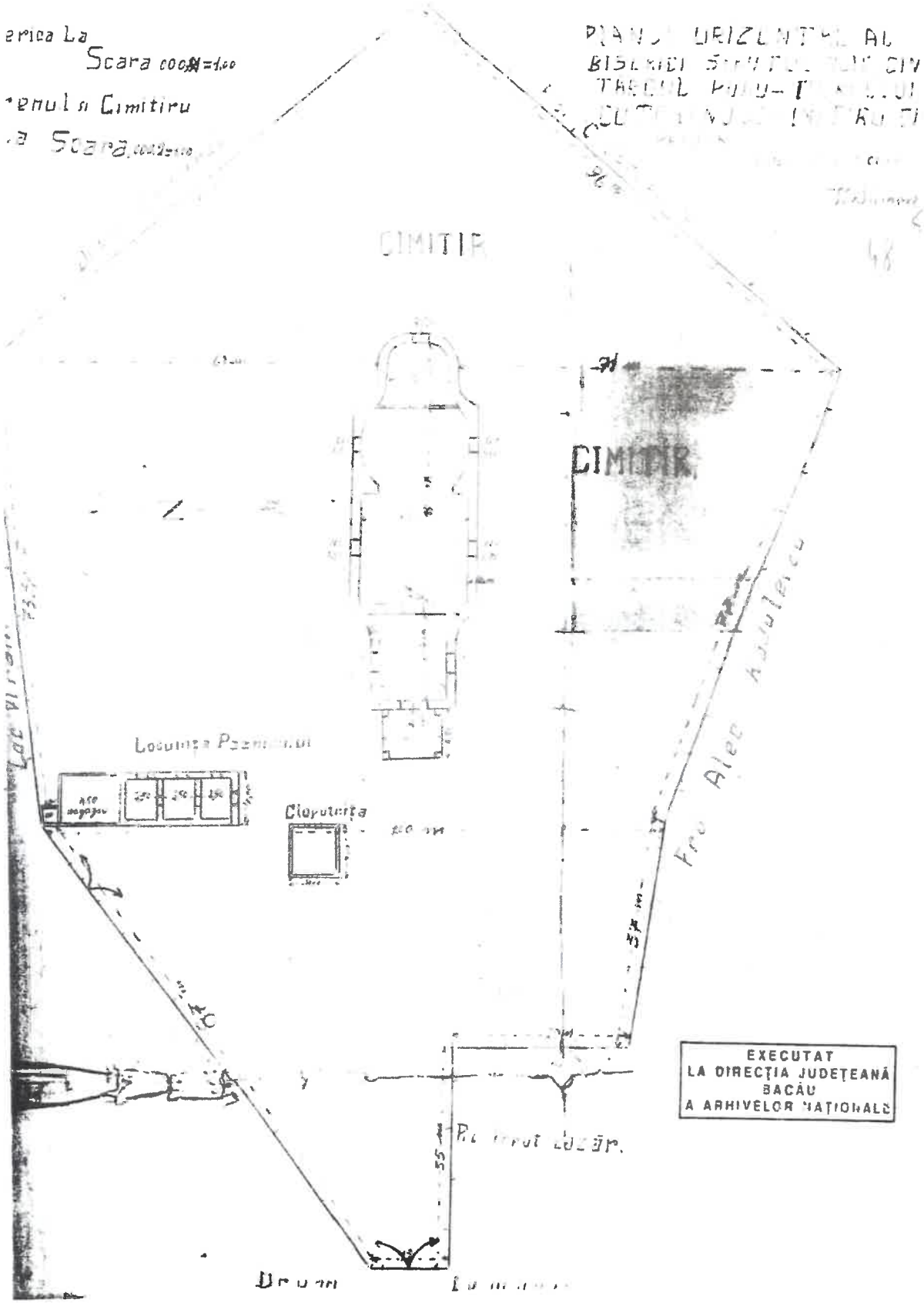
6. DOCUMENTARE		
6.1.	Fotografii	Vezi anexa
6.2.	Bibliografie	Prof. dr. Dorinel Ichim, prof.Florica Ichim, Târgul Podu Turcului (monografie etno- istorică)1827- 1950, ed. Egal, Bacău, 2008

7. INVENTARIERE		
7.1.	Instituția în cadrul căreia s-a redactat fișa	
7.2.	Autorul fișei și calitatea acestuia	Arh. Petru Andrei Mihăilescu
7.2.1.	Calitatea autorului	Specialist MC atestat nr. 833/ 26.07.2024 domeniul 2D
7.2.2.	Data redactării fișei	Mai 2025

ROMÂNIA MINISTERUL CULTURII Arh. Petru-Andrei MIHĂILESCU D2 SPECIALIST Nr. 833



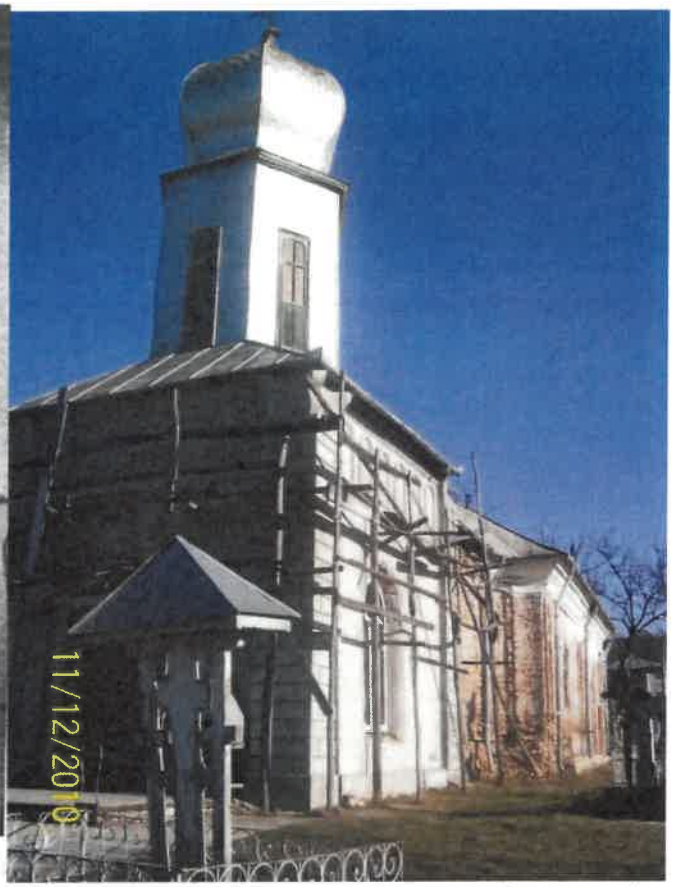
Extras planul director de tragere 1891 – poziția bisericii "Sf. Ilie"



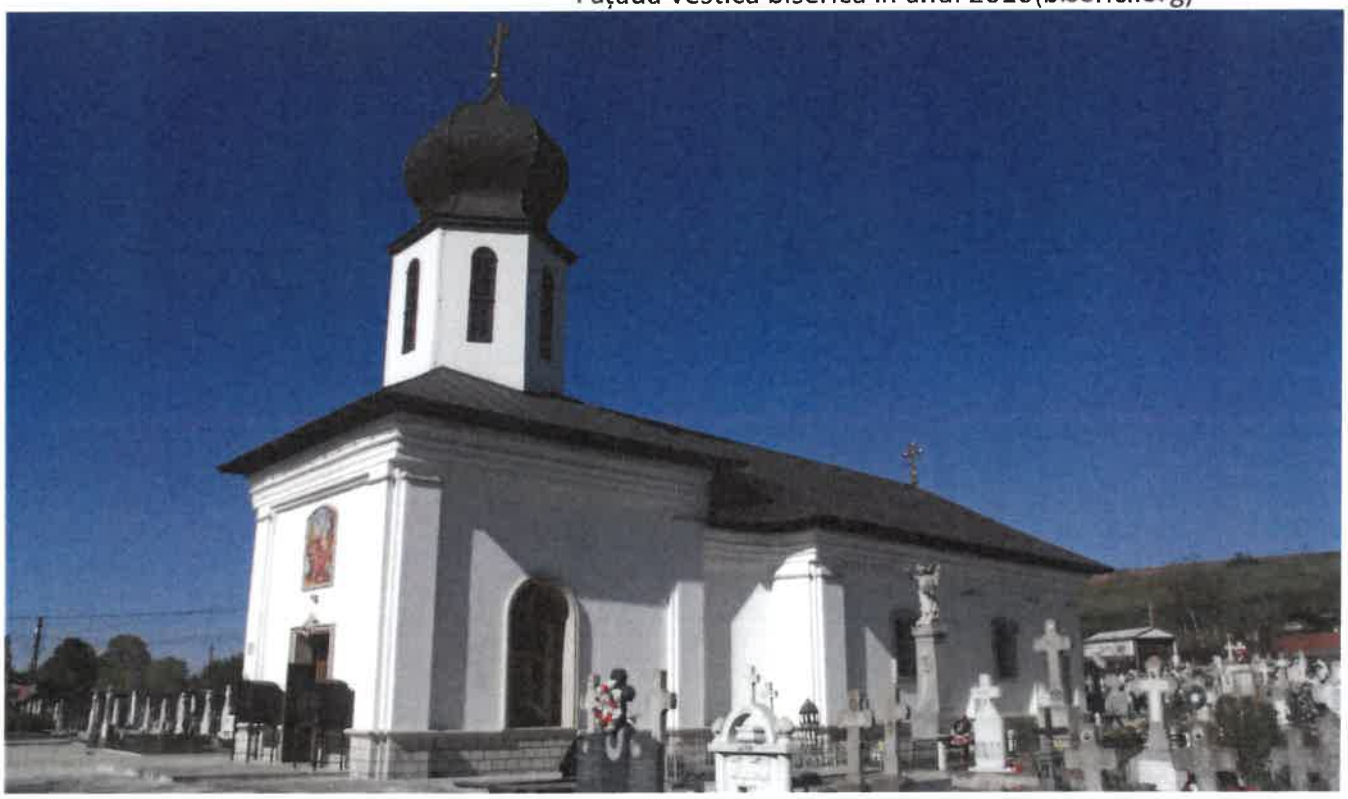
Planul orizontal al bisericii Sfântul Ilie din Podu Turcului cu terenu și cimitiru dinprejur-1939



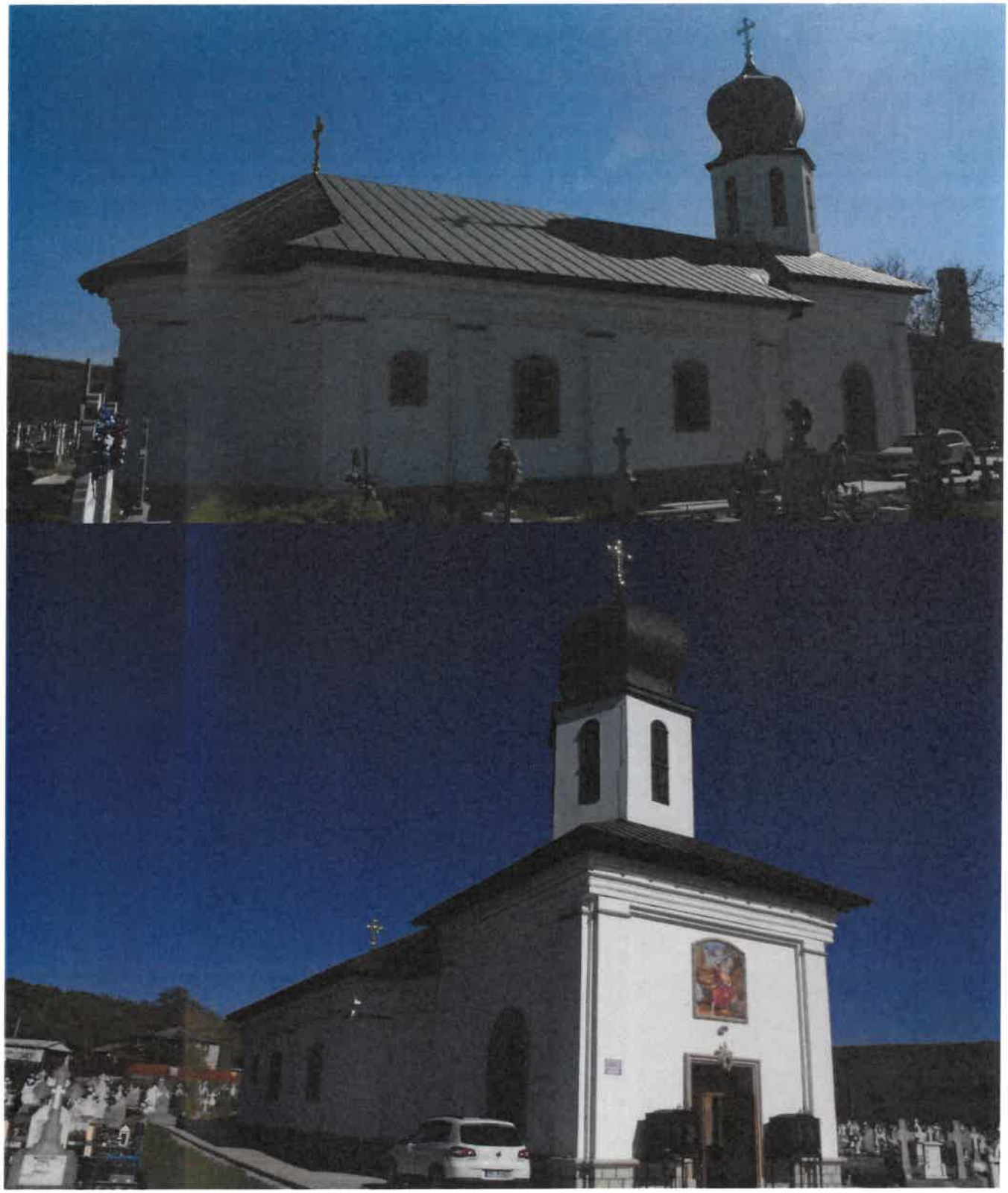
Fig. 36. Biserica "Sf. Ilie". Foto 1939



Fațadă vestică biserică în anul 2010(biserici.org)



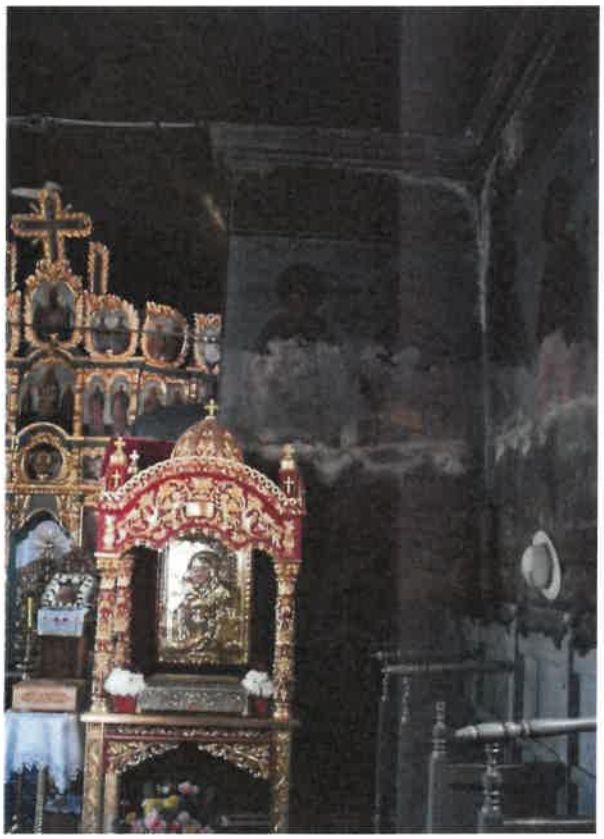
Fațade vestică și sudică(aprilie 2025, arhivă Doct)

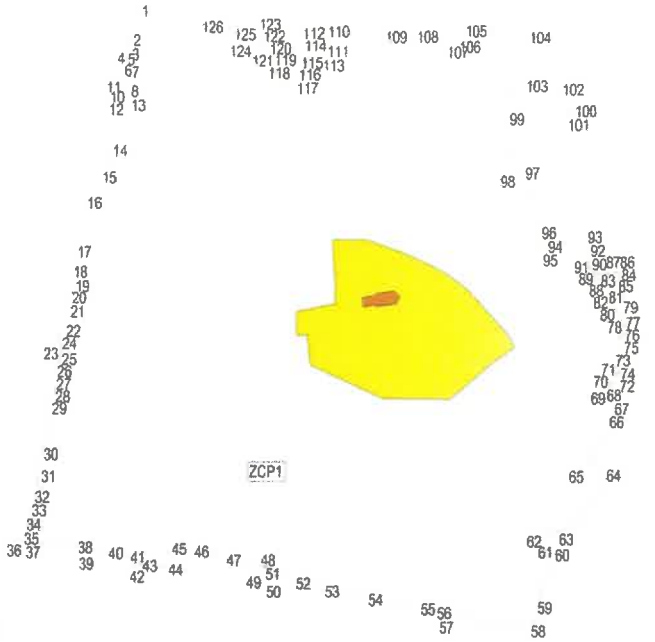


Fațade nordică,estică și vestică(aprilie 2025, arhivă Doct)




Imagini interioare către catapeteasmă, cafas, și absidele altarului(aprilie 2025, arhivă Doct)



Zona construită protejată/ de protecție a bisericii "Sfântul Ilie"
(cod LMI.BC-II-m-B-00876)- sat Podu Turcului

INVENTAR DE COORDONATE

Pct	Nord(X)	Est(Y)	Lungime
1	5956.533	5898.805	23.46
2	5933.941	5890.498	1.04
3	5934.129	5889.480	3.29
4	5931.029	5888.386	12.14
5	5919.125	5885.997	8.87
6	5910.729	5883.818	5.93
7	5909.380	5889.593	3.74
8	5905.684	5889.007	0.96
9	5905.414	5888.084	4.32
10	5901.105	5887.720	4.64
11	5897.833	5884.427	2.76
12	5896.899	5887.022	5.12
13	5894.809	5891.700	48.01
14	5848.868	5877.755	12.71
15	5839.279	5869.413	32.57
16	5808.750	5858.052	38.51
17	5770.970	5850.594	15.42
18	5755.860	5847.505	1.71
19	5756.777	5849.215	16.65
20	5739.548	5845.474	1.07
21	5739.804	5844.435	37.42
22	5703.470	5835.484	1.07
23	5702.446	5835.178	4.77
24	5697.878	5836.548	0.66
25	5697.411	5837.015	7.30
26	5690.228	5835.732	9.28
27	5681.226	5833.465	17.61
28	5663.741	5831.403	0.82
29	5663.264	5832.064	49.78
30	5614.450	5822.309	18.44
31	5596.413	58°8.454	4.61
32	5591.808	58°8.260	8.43
33	5583.481	58°6.941	22.36
34	5561.503	58°2.843	1.79
35	5561.633	58°1.057	9.00
36	5552.674	58°0.192	6.00
37	5546.678	58°0.205	42.20
38	5543.921	5852.313	1.81
39	5542.355	5853.222	23.02
40	5539.315	5876.041	17.39
41	5536.119	5893.132	4.00
42	5532.158	5892.588	10.20
43	5529.496	5902.430	20.40
44	5526.550	5922.013	16.22
45	5542.578	5925.119	17.86
46	5540.348	5942.837	26.00
47	5533.696	5967.972	27.00
48	5528.622	5994.491	1.57
49	5527.718	5995.776	4.35
50	5524.621	5998.825	1.54
51	5523.242	5998.150	24.76
52	5515.805	6021.782	23.04
53	5509.600	6043.950	33.96
54	5503.150	6077.296	41.11
55	5495.926	6117.761	12.98
56	5492.837	6130.366	1.85
57	5492.837	6132.216	72.71
58	5478.877	6203.574	29.60
59	5508.070	6209.476	32.40
60	5537.528	6221.958	13.28
61	5539.740	6208.887	12.17
62	5548.127	6200.062	39.53
63	5560.713	6237.536	45.02
64	5598.852	6261.454	19.24
65	5608.901	6245.047	36.13
66	5639.902	6263.596	4.15
67	5643.970	6264.397	16.82
68	5660.509	6261.339	8.67
69	5669.177	6261.387	5.47
70	5670.992	6266.544	5.70
71	5676.692	6266.544	2.75
72	5677.043	6269.278	10.21
73	5687.196	6268.174	3.91
74	5687.945	6272.007	18.46
75	5705.897	6267.727	7.56
76	5706.692	6275.245	5.52
77	5712.132	6273.839	6.34
78	5717.744	6270.895	9.90
79	5725.919	6265.317	5.72
80	5731.130	6262.947	4.72
81	5735.817	6262.390	4.70
82	5740.463	6263.123	5.16
83	5745.103	6265.383	5.22
84	5748.794	6269.074	2.90
85	5751.489	6270.153	2.97
86	5753.993	6268.549	3.06
87	5754.736	6265.576	8.03
88	5753.523	6259.671	8.06
89	5753.523	6251.611	4.03
90	5755.134	6247.920	4.80
91	5758.952	6245.017	8.33
92	5767.282	6245.017	14.80
93	5782.049	6246.057	31.59
94	5774.761	6215.315	3.96
95	5775.425	6211.419	3.95
96	5777.441	6208.018	54.90
97	5831.313	6197.423	20.32
98	5824.926	6178.138	48.51
99	5872.930	6185.104	45.88
100	5876.202	6230.864	3.81
101	5879.408	6232.921	16.85
102	5895.659	6228.484	28.25
103	5898.400	6200.364	37.53
104	5935.852	6202.831	50.23
105	5940.913	6152.856	4.99
106	5939.667	6148.022	10.14
107	5935.543	6138.755	23.75
108	5936.439	6115.021	24.28
109	5936.286	6090.746	44.36
110	5940.600	6046.589	4.66
111	5935.968	6046.140	3.81
112	5936.057	6042.334	6.56
113	5929.767	6040.482	11.53
114	5929.504	6028.953	13.42
115	5916.383	6026.140	9.29
116	5907.226	6024.588	1.78
117	5907.642	6022.862	21.92
118	5908.444	6000.956	12.37
119	5920.809	6000.552	9.17
120	5927.968	5994.818	3.60
121	5930.779	5992.586	2.30
122	5932.257	5990.802	1.72
123	5933.971	5990.996	5.54
124	5936.431	5986.032	11.88
125	5938.170	5974.281	25.94
126	5943.965	5949.000	53.69

S=162131mp

FIȘA ANALITICĂ MINIMALĂ nr. 2
de inventariere a ansamblurilor, monumentelor și siturilor istorice
Abreviere FMM

1. IDENTIFICARE		
1.1.	Cod LMI	**BC-II-m-B-00833**
1.2.	Denumire oficială	**Biserica de lemn"Sfântul Gheorghe"**

2. LOCALIZARE ADMINISTRATIVĂ		
2.1.	Stat	România
2.2.	Județ	Bacău - Bc
2.3.	Localitate	Sat Fichitești, com. Podu Turcului
2.4.	Cod poștal	607450
2.5.	Stradă	Drum comunal
2.6.	Localitate anterioară	

3. TIP DE PROPRIETATE		
3.1.	Stat	
3.1.1.	Proprietate publică a statului	
3.1.2.	Proprietate privată a statului	
3.2.	Mixt	
3.3.	Privat	Parohia Fichitești

4. DATARE		
4.1.	Epocă[5])	
4.1.1.	Datare început	
4.1.2.	Datare sfârșit	
4.2.	Datare prin perioade	
4.3.	Datare prin intervale de date	
4.4.	Datare precisă	1813

[5]) Dicționar de termeni, epoci.

5. ISTORIC. PERSOANE ȘI EVENIMENTE ASOCIATE ISTORIEI MONUMENTULUI

5.1.	Istoric	A fost ridicată în anul 1763 de către săteni, pe cheltuiala boierului Ioan Cuza și a soției sale, Victoria, pe locul alteia mult mai vechi. Alte documente istorice rețin anul 1813 ca fiind cel în care a fost înălțată biserica. În istoricul locașului de cult stă consemnat că "nu se știe când s-a construit această biserică, însă cert este că la 1839 ea exista, având hramul Sf. Gheorghe". Biserica se găsește pe Lista Monumentelor Istorice din anul 2004 la numărul 228, având codul BC-II-m-B-00833. Biserica a aparținut de parohia Coroiești până în anul 1936 când revine la parohia Căbești.

5.2.	Autor	
5.3.	Ctitor	familia de boieri Ioan și Victoria Cuza
5.4.	Meșter	
5.5.	Pictor	
5.6.	Descriere	Biserica de la Fichitești este construită din bârne de stejar, așezate pe ''tălpoaie'' și încheiate la colțuri în ''clește''. Are forma de navă, fără nici o turlă,dar cu un aspect bine proporționat. Lemnul, spune legenda, ar proveni din codrul Dumbrava, al boierului Cuza. Pridvorașul, inițial din scândură, a fost înlocuit la 1945 cu unul din ''paianturi''. A fost tencuită atât în interior, cât și în exterior, în anul 1960 când au avut loc reparații majore, lucrările fiind executate de Dumitru Țopa din Frumușelu. Exteriorul a fost tencuit ultima dată la începutul anilor '90. În interior biserica este văruită pe pereți, bolta tavanului și peretele despărțitor dintre pronaos și naos rămânând din lemn aparent și fiind vopsite cu vopsea albastră. Catapeteasma are scheletul din lemn de stejar, iar icoanele sunt din lemn de tei vopsite în culoarea maro. Cele trei rânduri de icoane de pe catapeteasmă- proorocii, apostolii și praznicele împărătești sunt pictate pe pânza de in întinsă pe scheletul de lemn. Autorul picturilor rămâne necunoscut, dar se estimează că acestea datează din mijlocul sec. al XVIII-lea. În interiorul pronaosului se găsește o piatră funerară(din 27 feb. 1841) a Mariei Cuza, fiica ctitorilor acestui sfânt lăcaș, Ioan și Victoria Cuza. Ioan Cuza era vărul primar al primului domnitor al Principatelor Unite, Alexandru Ioan Cuza. Însemnul heraldic de pe piatră era simbolul personal al familiei Cuza.

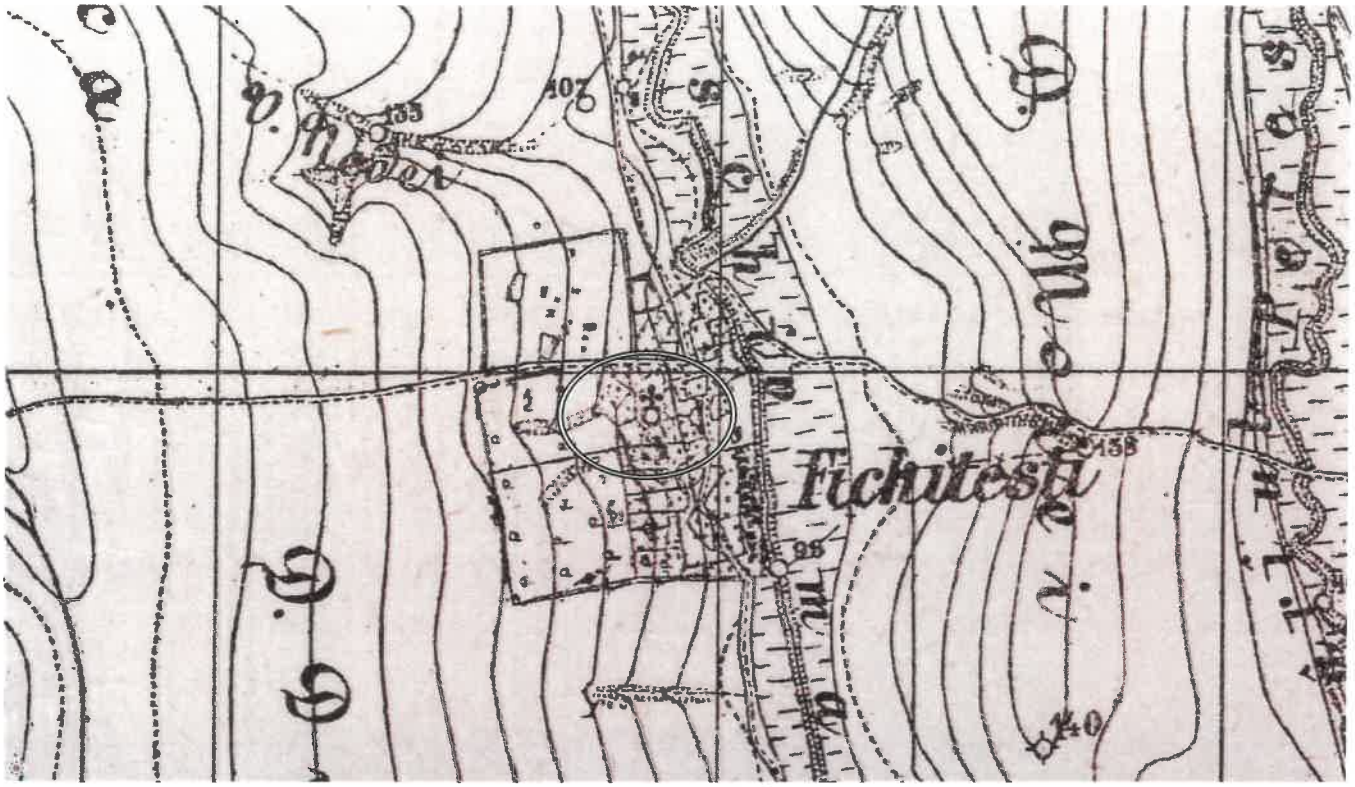
6. DOCUMENTARE

6.1.	Fotografii	Vezi anexa
6.2.	Bibliografie	Prof. dr. Dorinel Ichim, prof.Florica Ichim, Târgul Podu Turcului (monografie etno- istorică)1827- 1950, ed. Egal, Bacău, 2008 biserici.org

7. INVENTARIERE

7.1.	Instituția în cadrul căreia s-a redactat fișa	
7.2.	Autorul fișei și calitatea acestuia	Arh. Petru Andrei Mihăilescu
7.2.1.	Calitatea autorului	Specialist MC atestat nr. 833/ 26.07.2024, domeniul 2D
7.2.2.	Data redactării fișei	Mai 2025

ROMÂNIA
Arh. Petru-Andrei MIHĂILESCU
D2 SPECIALIST Nr. 833
MINISTERUL CULTURII



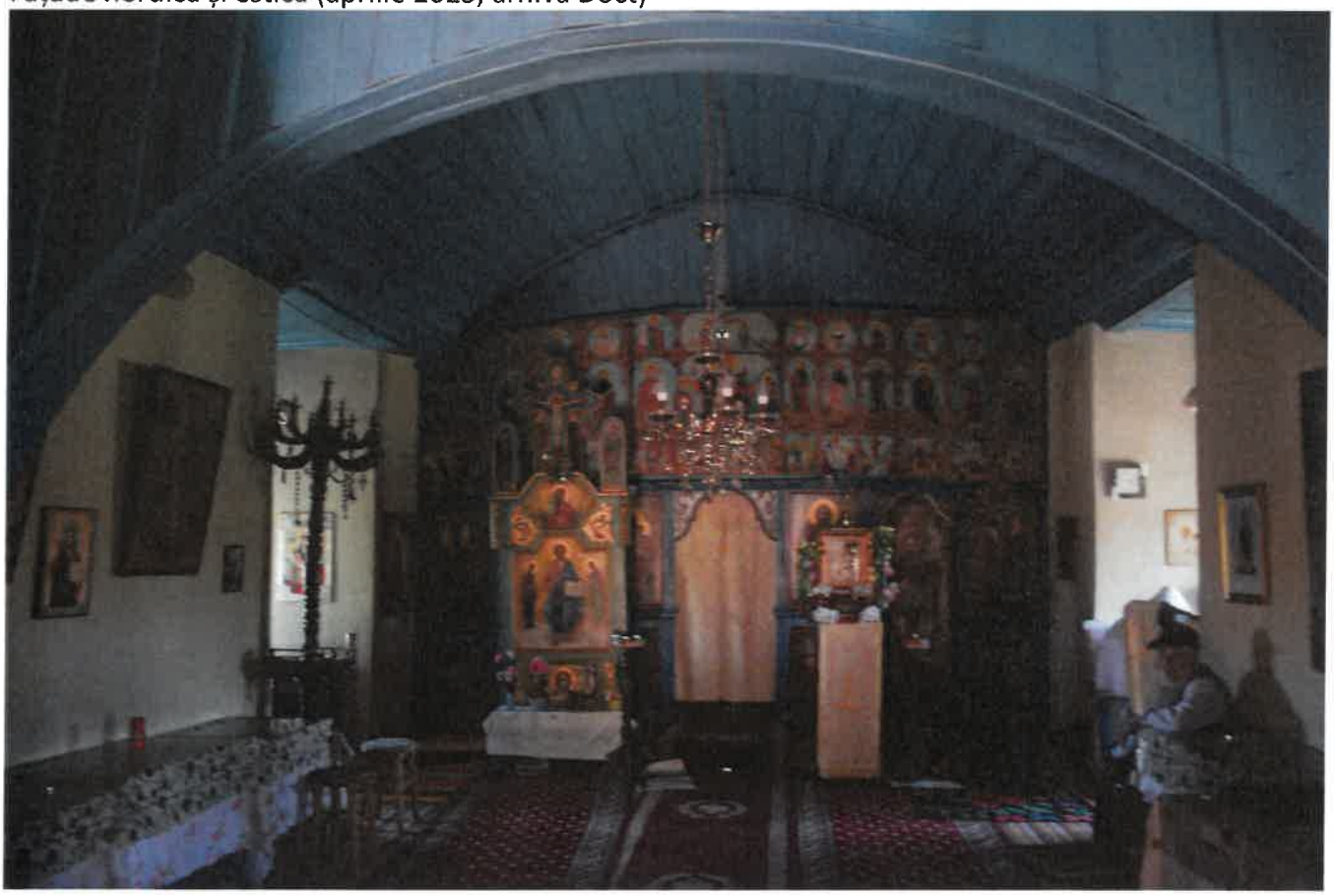
Extras planul director de tragere 1891 – poziția bisericii de lemn "Sf. Gheorghe"



Fațadă vestică și sudică biserică (aprilie 2025, arhivă Doct)



Fațade nordică și estică (aprilie 2025, arhivă Doct)



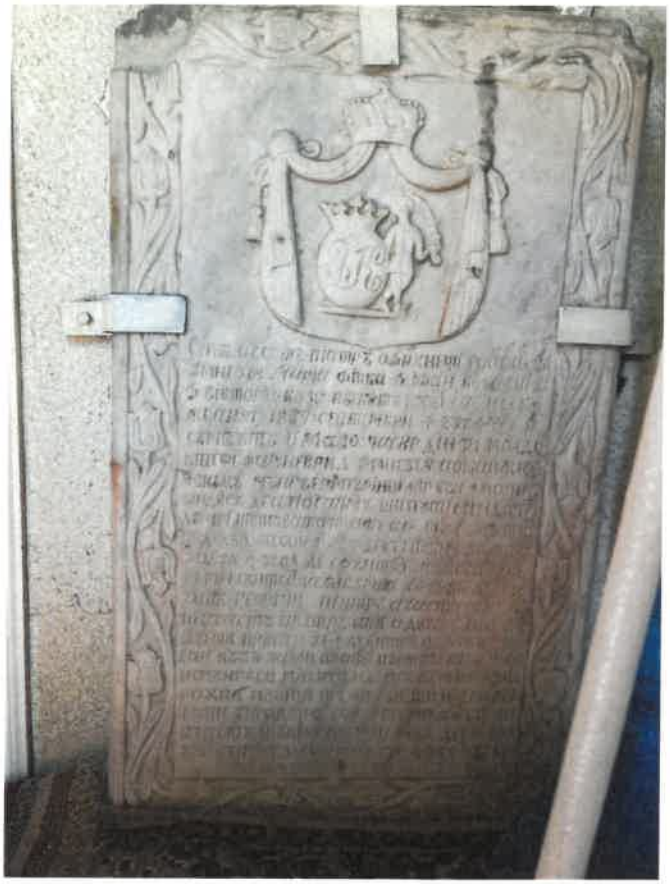
Imagine din pronaos către catapeteasmă(aprilie 2025, arhivă Doct)



Imagini interioare către pronaos (sus) către absidă și naos(jos)(aprilie 2025, arhivă Doct)





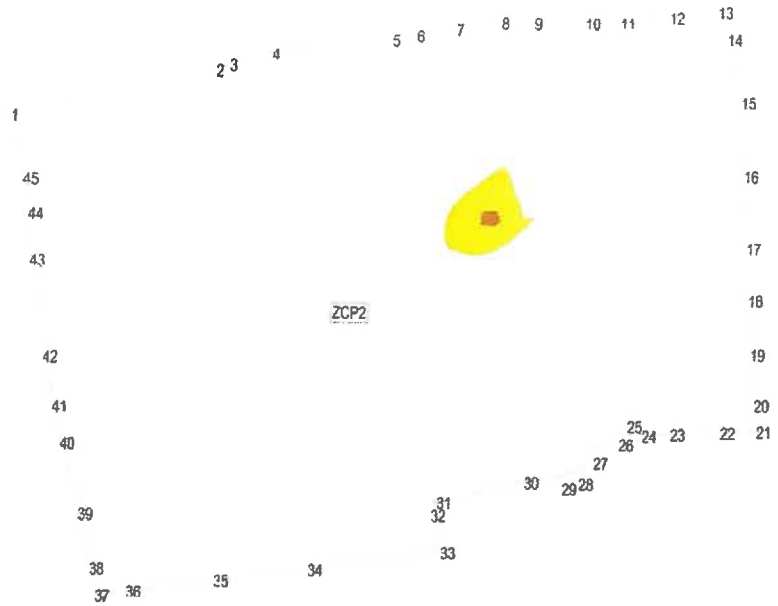


Piatră funerară a Mariei Cuza



Imagine din altar(aprilie 2025, arhivă Doct)





Zona construită protejată/ de protecție a bisericii de lemn "Sfântul Gheorghe"
(cod LMI,BC-II-m-B-00833)- sat Fichitești

INVENTAR DE COORDONATE

Pct	Nord(X)	Est(Y)	Lungime
1	5234 946	12535.939	160.07
2	5270 523	12692.002	10.70
3	5274 696	12701.851	32.88
4	5282 962	12733.873	91.72
5	5294 325	12824.691	19.10
6	5297 732	12843.482	30.40
7	5302 778	12873.463	34.83
8	5307 959	12907.907	24.86
9	5307 868	12932.766	40.99
10	5307 720	12973.753	26.44
11	5308 111	13000.190	37.73
12	5312 719	13037.834	36.96
13	5317 295	13074.308	21.89
14	5296 676	13081.672	48.85
15	5249 072	13092.633	55.96
16	5193 186	13095.430	54.49
17	5138 762	13098.153	39.28
18	5099 534	13100.117	40.86
19	5058.724	13102.159	38.48
20	5020 421	13105.827	20.10
21	5000 412	13107 743	27 28
22	4999 326	13080.482	37.83
23	4997 821	13042.683	21.75
24	4996 485	13020.979	13.18
25	5003 648	13009.912	6 93
26	5000 788	13003.597	23.65
27	4986.704	12984.594	19.31
28	4970 791	12973.656	8 47
29	4967 103	12984.938	33.05
30	4960 493	12932.558	67 88
31	4944 901	12866.497	4 56
32	4946 249	12862.144	40.11
33	4906 917	12869.986	102.25
34	4892 937	12768.701	71.27
35	4883 889	12698.011	87.01
36	4874 877	12631 610	23 83
37	4871 687	12607.994	21.16
38	4892.295	12603.253	42.43
39	4933 694	12593.948	55.46
40	4987 194	12579.330	28.50
41	5015 015	12573 155	38.49
42	5052 740	12565.500	73.39
43	5125.296	12554.436	35.45
44	5160 705	12552.774	26 52
45	5186 945	12548.936	49.73
S=191584mp			

REGISTRUL URBANIȘTILOR DIN ROMÂNIA
RUR
Petru Andrei F.
MIHĂILESCU
arhitect
E G5
SPECIALIST CU DREPT DE SEMNĂTURA

ROMÂNIA
Arh.
Petru-Andrei
MIHĂILESCU
D2
SPECIALIST
Nr. 833
MINISTERUL CULTU

FIȘA ANALITICĂ MINIMALĂ nr. 3

de inventariere a ansamblurilor, monumentelor și siturilor istorice

Abreviere FMM

1. IDENTIFICARE		
1.1.	Cod LMI	**Propunere de clasare, categoria B**
1.2.	Denumire oficială	**Biserica"Sfinții Voievozi"**

2. LOCALIZARE ADMINISTRATIVĂ		
2.1.	Stat	România
2.2.	Județ	Bacău - Bc
2.3.	Localitate	Sat Giurgioana, com. Podu Turcului
2.4.	Cod poștal	607450
2.5.	Stradă	Drum comunal
2.6.	Localitate anterioară	

3. TIP DE PROPRIETATE		
3.1.	Stat	
3.1.1.	Proprietate publică a statului	
3.1.2.	Proprietate privată a statului	
3.2.	Mixt	
3.3.	Privat	Parohia Giurgioana

4. DATARE		
4.1.	Epocă[5])	
4.1.1.	Datare început	
4.1.2.	Datare sfârșit	
4.2.	Datare prin perioade	
4.3.	Datare prin intervale de date	
4.4.	Datare precisă	1865

[5]) Dicționar de termeni, epoci.

5. ISTORIC. PERSOANE ȘI EVENIMENTE ASOCIATE ISTORIEI MONUMENTULUI		
5.1.	Istoric	Biserica parohială din Giurgioana are hramul **"Sfinții Voievozi"** și a fost refăcută în anul 1865 de către Costache Ghica, pe locul altei biserici mai vechi ce exista înainte de 1809, ctitorie necunoscută.
5.2.	Autor	
5.3.	Ctitor	Costache Ghica
5.4.	Meșter	
5.5.	Pictor	
5.6.	Descriere	Locașul de cult, format din pridvor, naos, altar și veșmântar, a fost

		construită din cărămidă pe temelie de piatră, în formă de cruce. Deasupra intrării se află două icoane pictate pe zid cu Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil, patronii locașului, iar învelitoarea bisericii este de tablă galvanizată. Biserica este bine proporționată, are o turlă octogonală deasupra pridvorului, în care se află trei clopote: unul donat de spătarul Costache Ghica și soția lui Smaranda, în anul 1861, altul donat de credincioși în anul 1929, iar al treilea este donat de Elena și Ioan Basoc în anul 1931. Biserica este construită cu cheltuiala spătarului Costache Ghica și a soției Smaranda, proprietarii moșiei Giurgiuana, iar credincioșii satelor Giurgiuana și Răcușana au contribuit cu munca. De-a lungul timpului s-au făcut mai multe reparații, în timpul preotului Spiridon Focșăneanul , apoi în anii 1902 și 1922, iar în anul 1937 are loc o reparație capitală când biserica este acoperită cu tablă, se construiește vestmântarul și este împodobită cu icoane pictate pe pânză de pictorul Gh. Popescu din Podu Turcului.

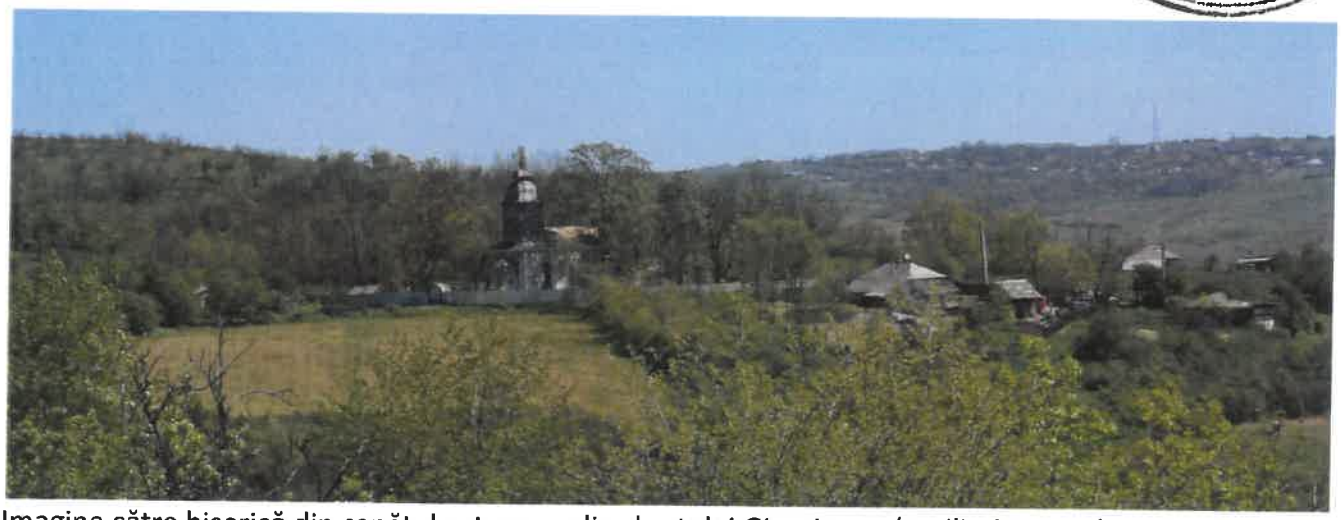
6. DOCUMENTARE

6.1.	Fotografii	Vezi anexa
6.2.	Bibliografie	Prof. dr. Dorinel Ichim, prof.Florica Ichim, Târgul Podu Turcului (monografie etno- istorică)1827- 1950, ed. Egal, Bacău, 2008 biserici.org

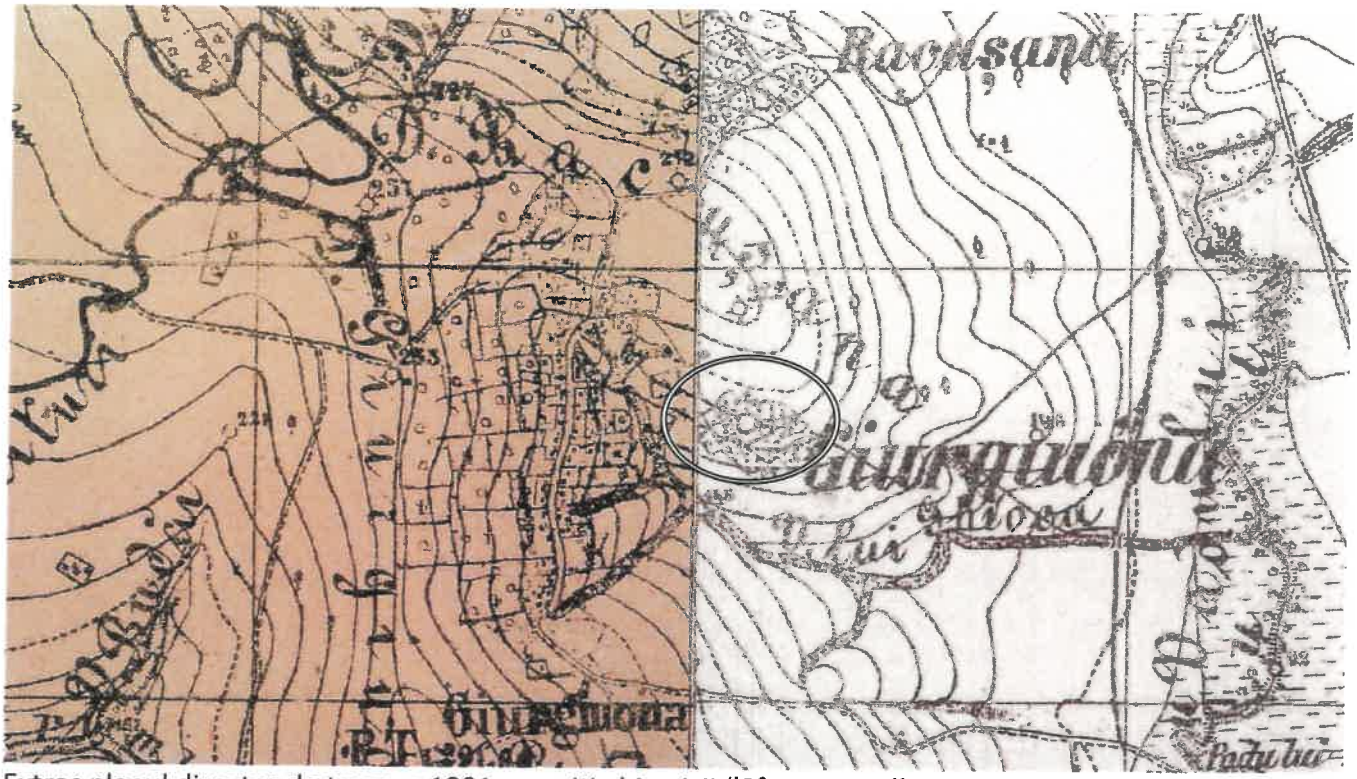
7. INVENTARIERE

7.1.	Instituția în cadrul căreia s-a redactat fișa	
7.2.	Autorul fișei și calitatea acestuia	Arh. Petru Andrei Mihăilescu
7.2.1.	Calitatea autorului	Specialist MC atestat nr.833/ 26.07.2024, domeniul 2D
7.2.2.	Data redactării fișei	Mai 2025

ROMÂNIA ★ Arh. Petru Andrei MIHĂILESCU D2 SPECIALIST Nr. 833 ★ MINISTERUL CULTURII



Imagine către biserică din capătul extrem sudic al satului Giurgioana (aprilie 2025, arhivă Doct)



Extras planul director de tragere 1891 – poziția bisericii "Sf. Voievozi"

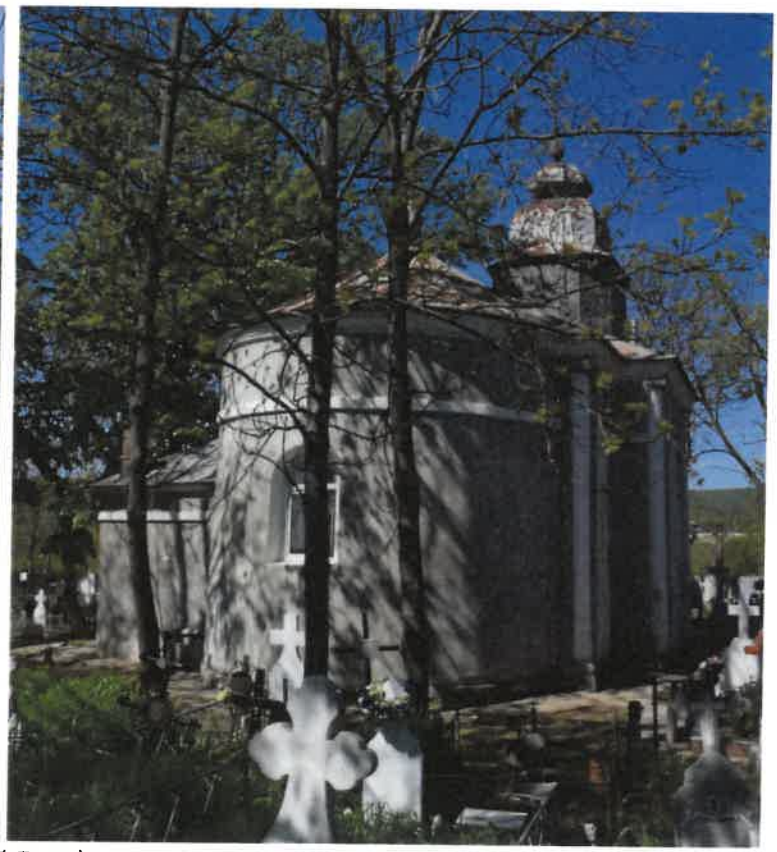


Imagine către intrare biserică-anul 2008(arhivă biserici.org)

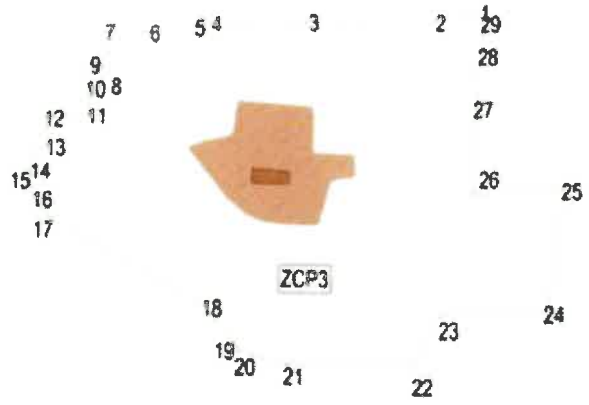


Fațadă nordică (aprilie 2025, arhivă Doct)



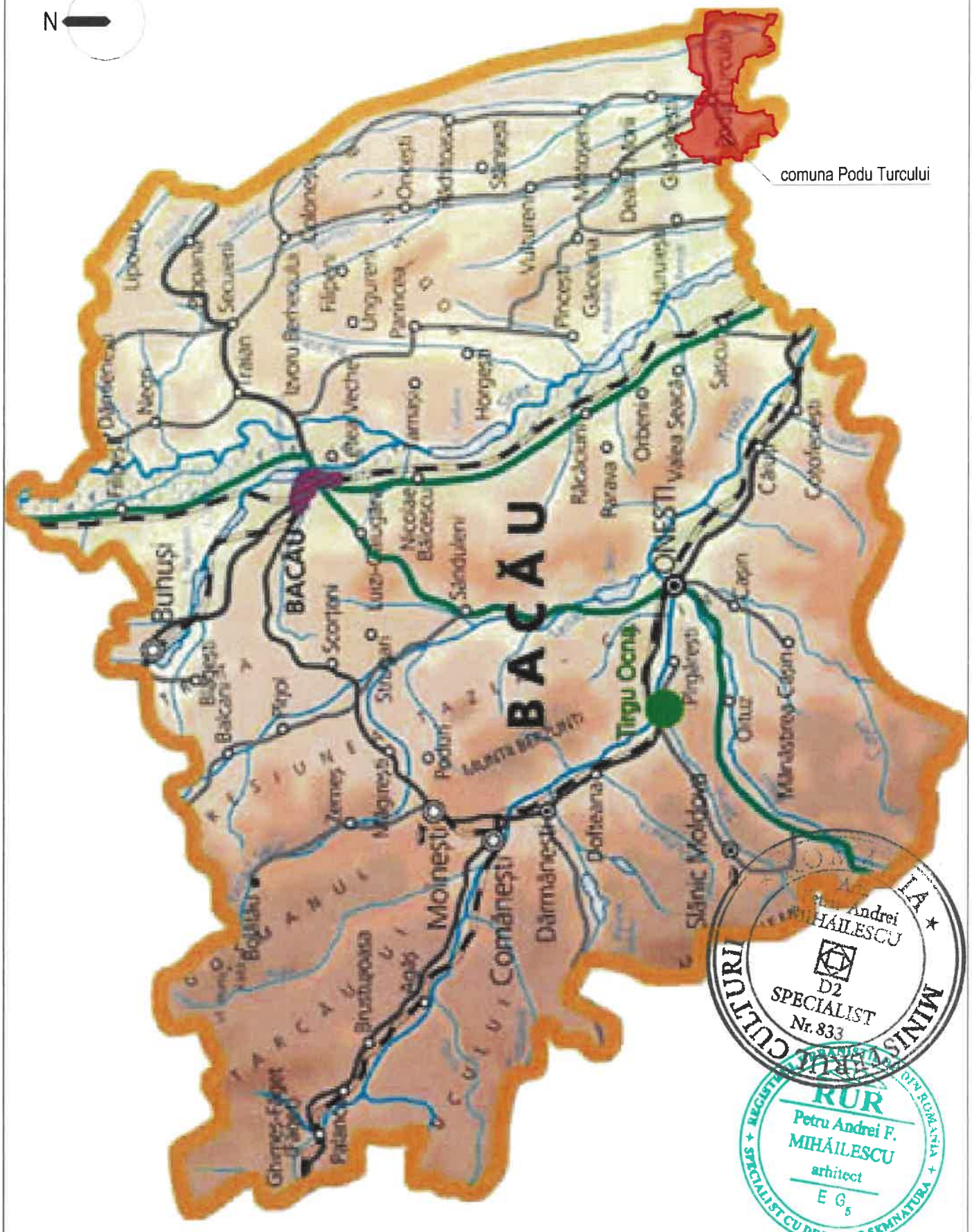


Fațadă vestică și estică (aprilie 2025, arhivă Doct)



Zona construită protejată/ de protecție a bisericii "Sfinții Voievozi" propusă spre clasare, categoria B- sat Giurgioana

INVENTAR DE COORDONATE			
Pct.	Nord(X)	Est(Y)	Lungimi
1	2034.274	4195.277	25.11
2	2028.760	4170.779	69.61
3	2028.760	4101.169	53.28
4	2027.032	4047.917	9.10
5	2025.022	4039.038	24.71
6	2021.651	4014.562	24.50
7	2021.651	3990.062	18.26
8	2003.798	3993.883	11.17
9	2003.798	3982.713	12.64
10	1991.158	3982.713	15.46
11	1975.703	3983.263	23.27
12	1974.177	3960.044	15.60
13	1958.610	3961.067	8.18
14	1956.764	3953.098	16.32
15	1940.557	3951.149	10.67
16	1930.401	3954.431	12.01
17	1920.617	3961.397	99.18
18	1872.020	4047.858	25.15
19	1853.016	4064.331	5.11
20	1848.541	4066.794	27.22
21	1841.242	4093.021	71.04
22	1840.944	4164.057	29.56
23	1867.940	4176.087	60.03
24	1870.107	4236.083	68.07
25	1937.640	4244.657	50.19
26	1934.288	4194.580	47.41
27	1981.697	4195.296	28.86
28	2010.487	4197.302	17.93
29	2028.382	4198.368	6.65
S=39635mp			



MINISTERUL CULTURII

Petru Andrei MIHĂILESCU
D2
SPECIALIST
Nr. 833

RUR
Petru Andrei F.
MIHĂILESCU
arhitect
E G 5

RECUNOAȘTEREA CALIFICĂRILOR ÎN ROMÂNIA
SPECIALIST CU DREPT DE SEMNĂTURA

DOCT
Dacă Arhitectura contează
Târgoviște, str. Justiției 19. CUI RO910510, J15/173/1992

LUCRARE: Studiu istoric pentru fundamentare PUG- comuna Podu Turcului, jud. Bacău
BENEFICIAR: COMUNA PODU TURCULUI
PROIECTANT PUG: SC ARHIPROIECT S.R.L.

Proiectant de specialitate: Arh.Petru Andrei Mihăilescu	Încadrare în zonă- comuna Podu Turcului		
Desenat: Arh. Petru Andrei Mihăilescu			
Verificat: Arh. Petrescu Mitru Ioan	Nr. proiect: 03/ 2025	Faza: S.I.	Scara:

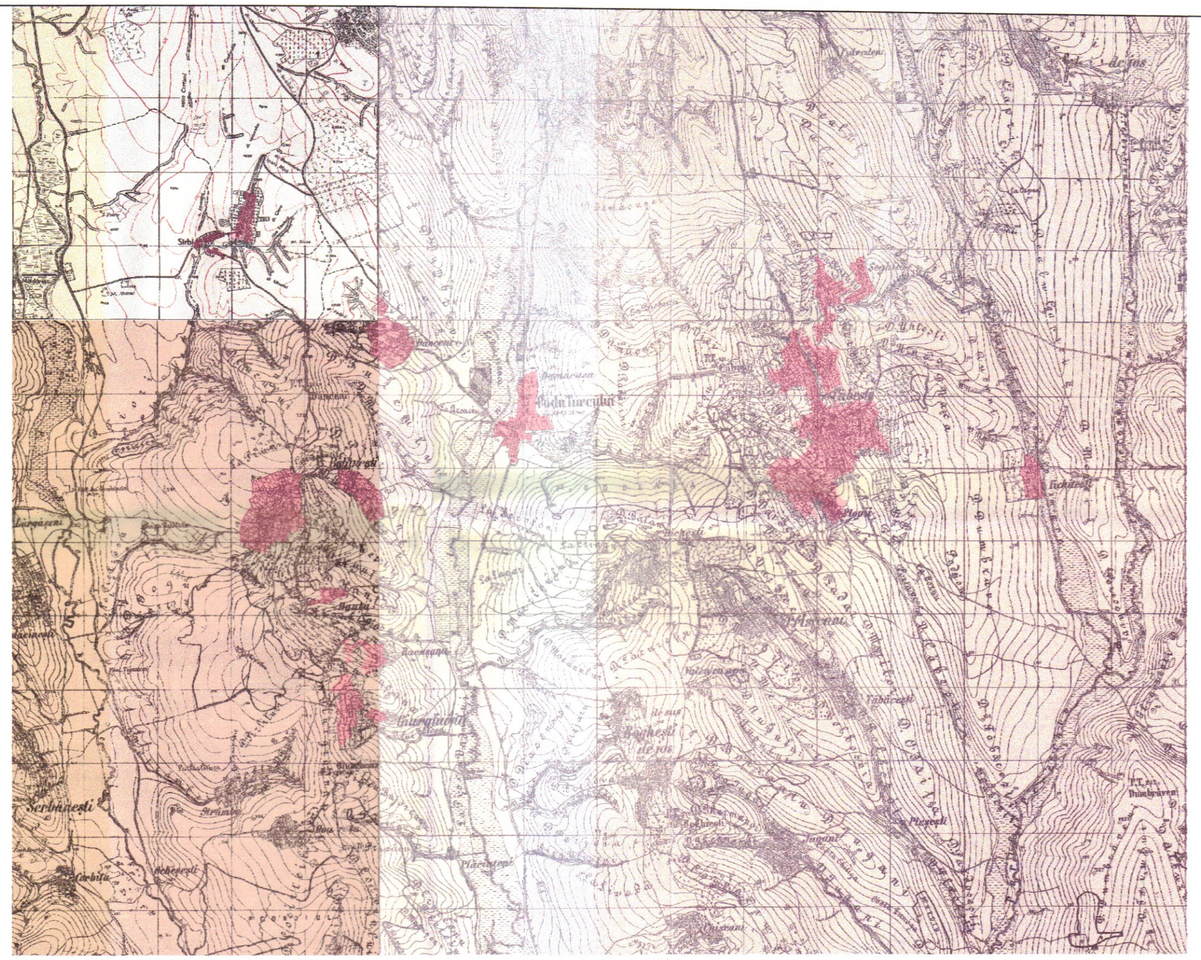
SRAC ISO 9001 IQNet

Pl. Nr.:1.

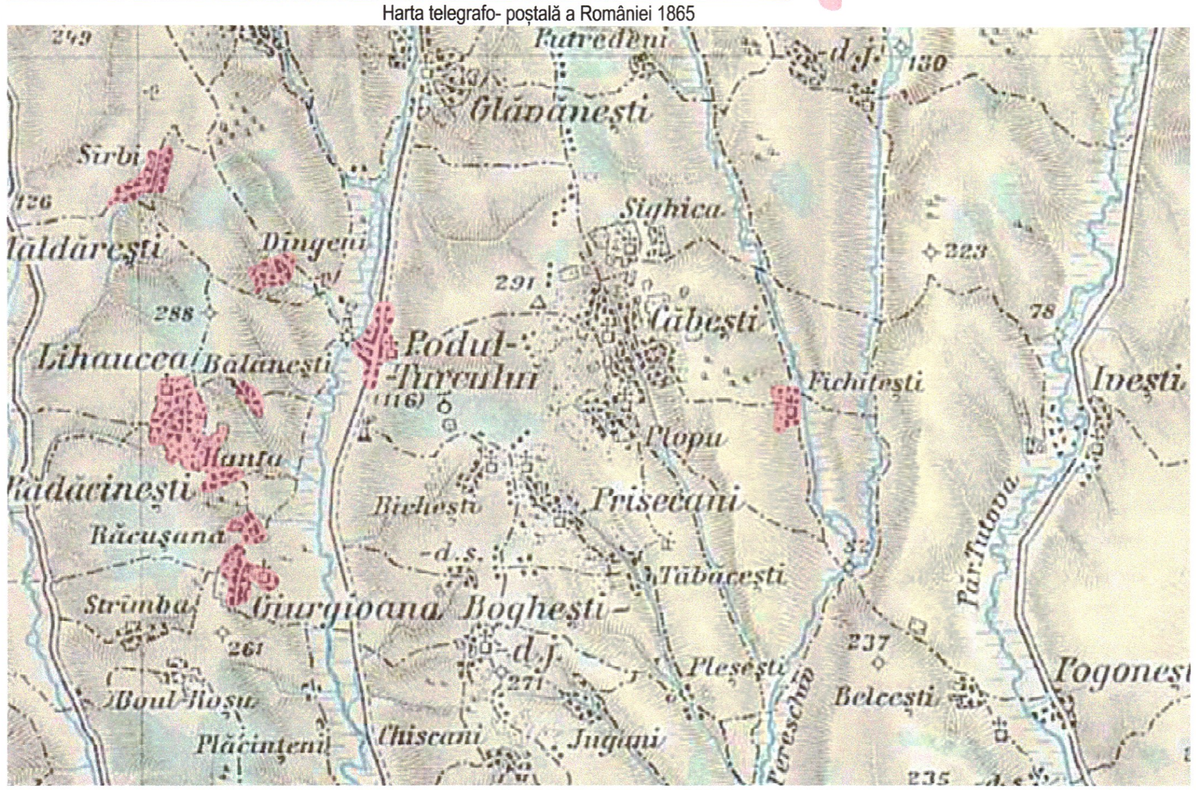


Harta telegrafo- poștală a României 1865

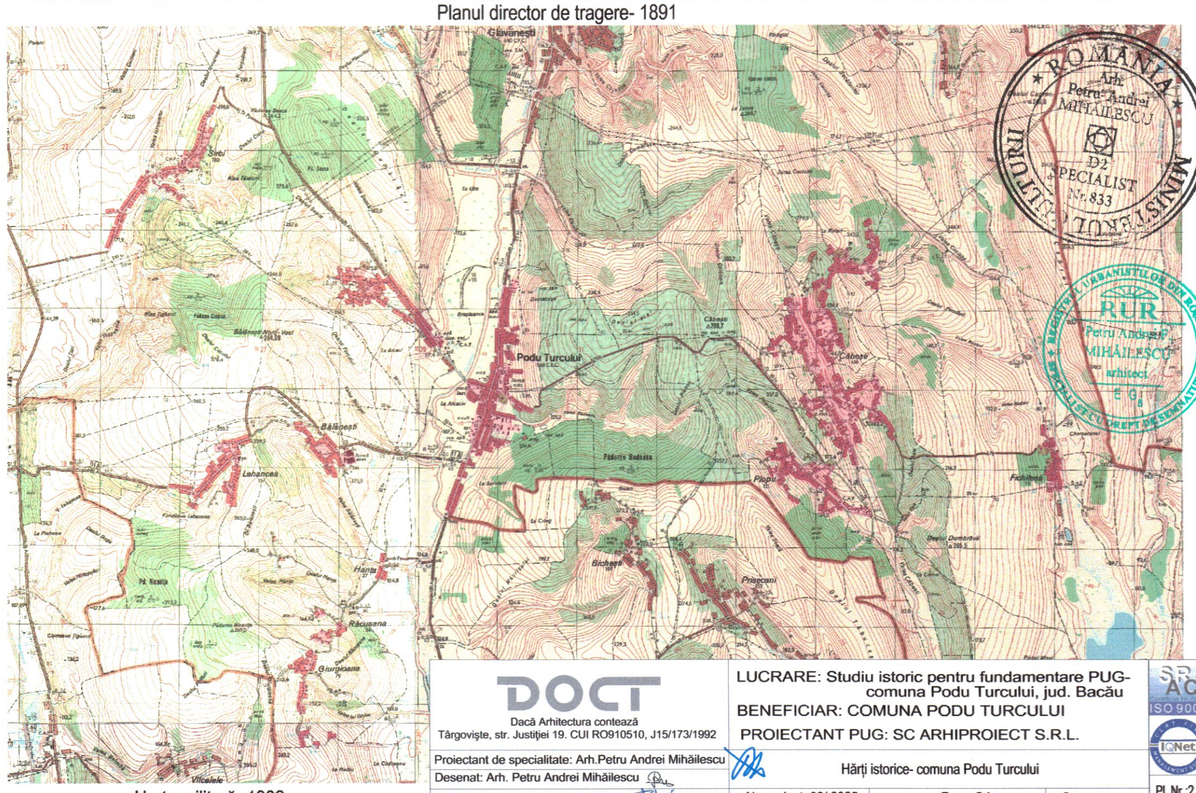
-vetrele satelor din comuna Podu Turcului



Planul director de tragere- 1891



Cea de-a treia ridicare militară 1910



Harta militară- 1982

DOCT
Dacă Arhitectura contează
Târgoviște, str. Justiției 19. CUI RO910510, J15/173/1992

Proiectant de specialitate: Arh.Petru Andrei Mihăilescu	LUCRARE: Studiu istoric pentru fundamentare PUG- comuna Podu Turcului, jud. Bacău		
Desenat: Arh. Petru Andrei Mihăilescu	BENEFICIAR: COMUNA PODU TURCULUI		
Verificat: Arh. Petrescu Mitru Ioan	PROIECTANT PUG: SC ARHIPROIECT S.R.L.		
	Hărți istorice- comuna Podu Turcului		
	Nr. proiect: 03/ 2025	Faza: S.I.	Scara:

SR AC ISO 9001 IQNet

Pl. Nr.:2.1.

SĂRBI

PODU TURCULUI

BĂLĂNEȘTI

LEHANCEA

HANȚA

GIURGIOANA

cartier Dănceni

cartier Dămăcușa

cartier Sighica

CĂBEȘTI

PLOPU

FICHITEȘTI

DN11A

DJ241

spre Roman

spre Tecuci

pârâul Zeletin

COMUNA PODU TURCULUI

COMUNA GLĂVĂNEȘTI

COMUNA COROIEȘTI JUDEȚUL VASLUI

COMUNA DEALU MORII

COMUNA BOGHEȘTI JUDEȚUL VRANCEA

COMUNA CORBIȚA JUDEȚUL VRANCEA

COMUNA IPOCHEȘTI JUDEȚUL VASLUI

Legendă

- Limita unității administrative
- Vatră de sat în prezent
- Vatră de sat la 1891
- Vatră de sat la 1982
- Ape
- Drum istoric
- Drumuri
- Biserică

SCHEMA EVOLUȚIEI ISTORICE

1891

1982

Sârbi
Dănceni
Dămăcușa
Podu Turcului
Bălănești
Lehacea
Hanța
Racușana
Giurgiuona
Seghica
Câbești
Plopu
Fichitești
Valea Dosului
Valea Popească
Zeletul
Pârâul Mare

RUR
Petru Andrei F. MIHĂILESCU
arhitect
ROMÂNIA
Arh. Petru-Andrei MIHĂILESCU
D2 SPECIALIST Nr.833
MINISTERUL CULTURII

DOCT
Dacă Arhitectura contează
Târgoviște, str. Justiției 19. CUI RO910510, J15/173/1992

LUCRARE: Studiu istoric pentru fundamentare PUG- comuna Podu Turcului, jud. Bacău

BENEFICIAR: COMUNA PODU TURCULUI

PROIECTANT PUG: SC ARHIPROIECT S.R.L.

Proiectant de specialitate: Arh.Petru Andrei Mihăilescu

Desenat: Arh. Petru Andrei Mihăilescu

Verificat: Arh. Petrescu Mitru Ioan

Evoluția istorică a teritoriului și localităților- comuna Podu Turcului

Nr. proiect: 03/ 2025 | Faza: S.I. | Scara:1/18000 | Pl. Nr.:2.2.

Evaluare arheologică de teren în UAT Podu Turcului

(conf. studiului Institutului de Arheologie al Academiei Române, Filiala Iaşi)

Situri arheologice clasate(conf. LMI şi RAN):

1S- Situl arheologic de la Podu Turcului- Căbeşti, Râpa Bujorii , cod LMI BC-I-m-B- 00713, cod RAN 24551.02
2S- Situl arheologic de la Podu Turcului- Biserica Sfântul Ilie, cod LMI BC-II-m-B- 00876, cod RAN 24533.01

Descoperiri arheologice făcute cu ocazia noilor cercetări(2024- vezi studiul arheologic):

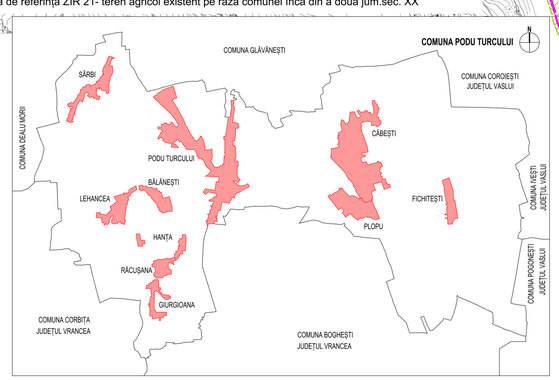
3S- Situl arheologic de la Căbeşti- punct "La Ruseni"
4S- Situl arheologic de la Căbeşti- În partea de nord a satului, înspre satul Pudreni
5S- Situl arheologic de la Căbeşti- la est de sat, Dealul Porniturii
6S- Situl arheologic de la Căbeşti- Punct Mileşti
7S- Situl arheologic de la Căbeşti- Punct Mileşti I
8S- Situl arheologic de la Căbeşti- Ruseni
9S- Situl arheologic de la Căbeşti- Valea Nedeii
10S- Situl arheologic de la Fichitești- Dealul Pereschiv
11S- Situl arheologic de la Fichitești- Dealul Pereschiv- fosta Vatră a Satului
12S- Situl arheologic de la Podu Turcului- Dealul Dămăcușa

Zone istorice de referință ZIR

Zonă istorică de referință ZIR 1- vatra din a doua jum.a sec.XIX a fostului sat Dămăcușa
Zonă istorică de referință ZIR 2- vatra din a doua jum.a sec.XIX a satului Podu Turcului
Zonă istorică de referință ZIR 3- vatra din a doua jum.a sec.XIX a fostului sat Dănceni
Zonă istorică de referință ZIR 4- vatra din a doua jum.a sec.XIX a satului Bălănești
Zonă istorică de referință ZIR 5- vatra din a doua jum.a sec.XIX a satului Lehancea
Zonă istorică de referință ZIR 6- vatra din a doua jum.a sec.XIX a satului Sârbi
Zonă istorică de referință ZIR 7- vatra din a doua jum.a sec.XIX a satului Hanța
Zonă istorică de referință ZIR 8- vatra din a doua jum.a sec.XIX a satului Răcușana
Zonă istorică de referință ZIR 9- vatra din a doua jum.a sec.XIX a satului Giurgioana
Zonă istorică de referință ZIR 10- vatra din a doua jum.a sec.XIX a satului Plopu
Zonă istorică de referință ZIR 11- vatra din a doua jum.a sec.XIX a satului Căbești
Zonă istorică de referință ZIR 12- vatra din a doua jum.a sec.XIX a fostului sat Sighica
Zonă istorică de referință ZIR 13- vatra din a doua jum.a sec.XIX a satului Fichitești
Zonă istorică de referință ZIR 14- extinderi ale zonei locuite din a doua jum. sec. XX
Zonă istorică de referință ZIR 15- extinderi ale zonei locuite post 1990
Zonă istorică de referință ZIR 16- platforme agroindustriale dezvoltate începând cu 1960
Zonă istorică de referință ZIR 17- zonele cultivate cu podgorii de vii din a doua jum. sec. XX
Zonă istorică de referință ZIR 18- zonele de livezi cu pomi fructiferi din proximitatea satului din a doua jum.sec. XX
Zonă istorică de referință ZIR 19- zonele de pășune de pe teritoriul comunei din a doua jum.sec. XX
Zonă istorică de referință ZIR 20- zonele împădurite din a doua jum. sec. XX
Zonă istorică de referință ZIR 21- teren agricol existent pe raza comunei încă din a doua jum.sec. XX

Legendă

- Limita unității administrative
- Limită intravilan
- Situri și descoperiri arheologice
- Zonă de protecție situri arheologice
- Zonă de protecție mon. istorice clasate/ zonă construită protejată pt. construcții cu valc
- Zonă istorică de referință ZIR1- 13
- Zonă istorică de referință ZIR 14
- Zonă istorică de referință ZIR 15
- Zonă istorică de referință ZIR 16
- Zonă istorică de referință ZIR17
- Zonă istorică de referință ZIR18
- Zonă istorică de referință ZIR19
- Zonă istorică de referință ZIR20
- Zonă istorică de referință ZIR21
- Ape
- Drumuri
- Drum istoric
- Biserică- monument istoric cat. B
- Biserică



DOCT
Dacă Arhitectura contează
Târgoviște, str. Justiției 19. CUI RO910510, J15/173/1992

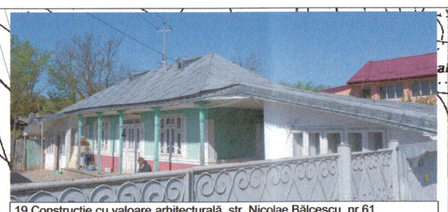
LUCRARE: Studiu istoric pentru fundamentare PUG- comuna Podu Turcului, jud. Bacău
BENEFICIAR: COMUNA PODU TURCULUI
PROIECTANT PUG: SC ARHIPROIECT S.R.L.

Proiectant de specialitate: Arh.Petru Andrei Mihăilescu	Zone istorice de referință- comuna Podu Turcului		
Desenat: Arh. Petru Andrei Mihăilescu			
Verificat: Arh. Petrescu Mitru Ioan	Nr. proiect: 03/ 2025	Faza: S.I.	Scara:1/19000

Pl. Nr.2.3.


1.Construcție cu valoare arhitecturală, str. Tudor Vladimirescu, DJ241,nr.7


2.Construcție cu valoare arhitecturală, str. Tudor Vladimirescu, DJ241,nr.13


19.Construcție cu valoare arhitecturală, str. Nicolae Bălcescu, nr.61

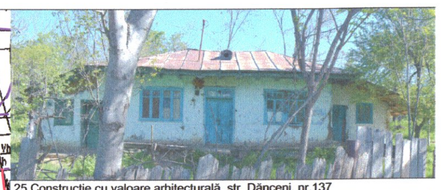

20.Construcție cu valoare arhitecturală, str. Nicolae Bălcescu, nr.80

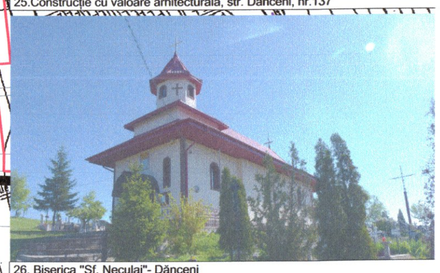

21.Construcție cu valoare arhitecturală, str. Dănceni, nr.69


22.Construcție cu valoare arhitecturală, str. Dănceni, nr.30

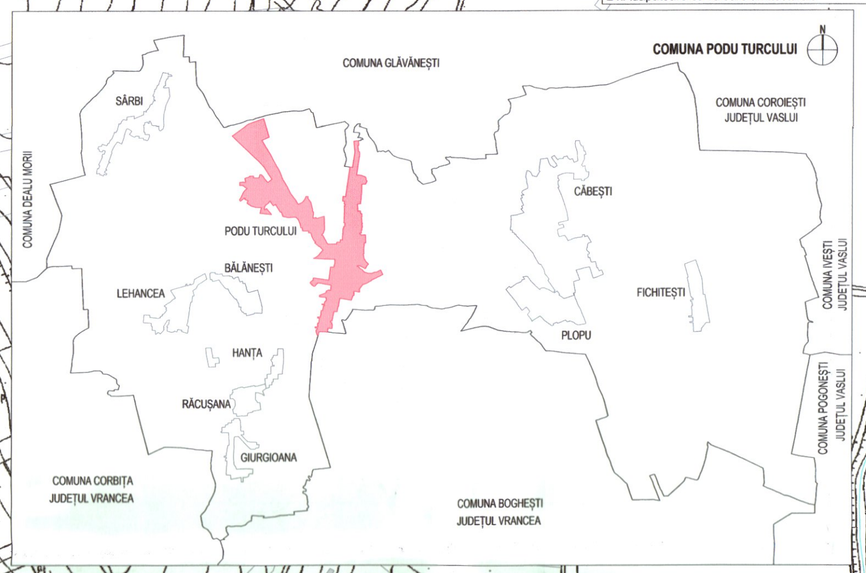

23.Construcție cu valoare arhitecturală, str. Dănceni, nr.32


24.Adăpătoare cu valoare arhitecturală


25.Construcție cu valoare arhitecturală, str. Dănceni, nr.137


26. Biserica "Sf. Neculai"- Dănceni


27.Construcție cu valoare arhitecturală, nr.171




11.Monumentul eroilor, DJ241

3. Biserica "Învierea Domnului", DN11A

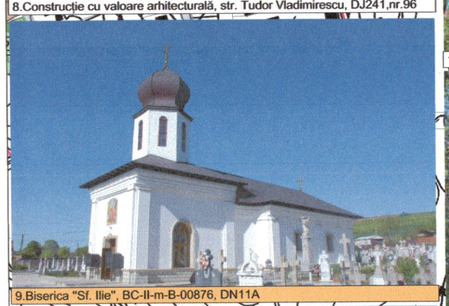

4.Construcție cu valoare arhitecturală, str. Tudor Vladimirescu, DJ241,nr.82


5.Construcție cu valoare arhitecturală, str. Tudor Vladimirescu, DJ241,nr.92


6.Construcție cu valoare arhitecturală, str. Tudor Vladimirescu, DJ241

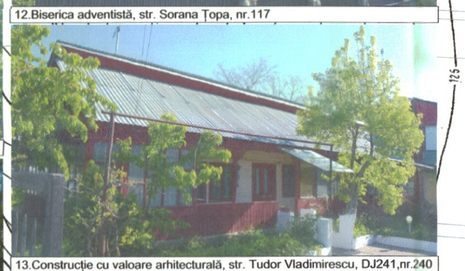

7.Construcție cu valoare arhitecturală, str. Tudor Vladimirescu, DJ241,nr.93


8.Construcție cu valoare arhitecturală, str. Tudor Vladimirescu, DJ241,nr.96


9.Biserica "Sf. Ilie", BC-II-m-B-00876, DN11A


10.Construcție cu valoare arhitecturală, str. Tudor Vladimirescu, DJ241,nr.189


12.Biserica adventistă, str. Sorana Țopa, nr.117


13.Construcție cu valoare arhitecturală, str. Tudor Vladimirescu, DJ241,nr.240


14.Construcție cu valoare arhitecturală, str. Tudor Vladimirescu, DJ241,nr.244


15.Construcție cu valoare arhitecturală, str. Nicolae Bălcescu, nr.39


16.Construcție cu valoare arhitecturală, str. Dănceni, nr.9


17.Construcție cu valoare arhitecturală, str. Dănceni, nr.25

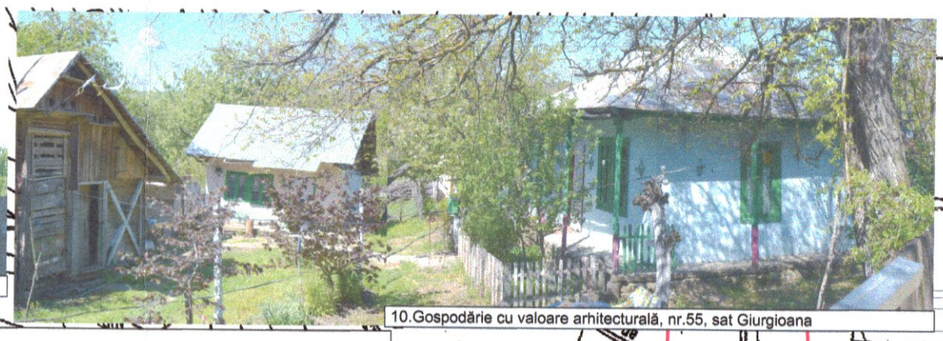

18.Construcție cu valoare arhitecturală, str. Dănceni, nr.27


28.Construcție cu valoare arhitecturală


29.Construcție cu valoare arhitecturală, str. Nicolae Bălcescu, nr.136



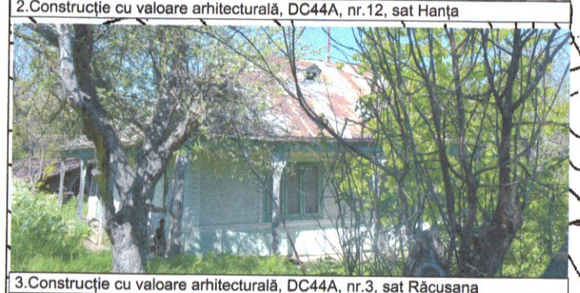
9.Gospodărie cu valoare arhitecturală, nr.62, sat Giurgioana



10.Gospodărie cu valoare arhitecturală, nr.55, sat Giurgioana

1.Construcție cu valoare arhitecturală, DC44A, sat Hanța

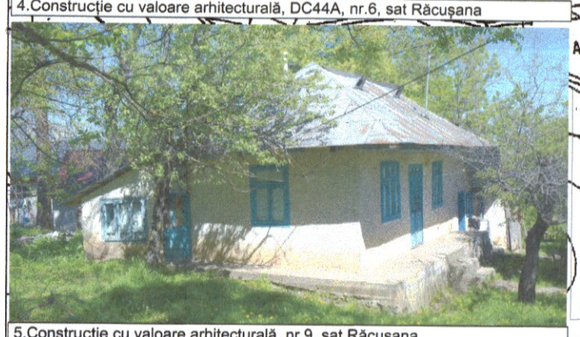
2.Construcție cu valoare arhitecturală, DC44A, nr.12, sat Hanța



3.Construcție cu valoare arhitecturală, DC44A, nr.3, sat Răcușana



4.Construcție cu valoare arhitecturală, DC44A, nr.6, sat Răcușana



5.Construcție cu valoare arhitecturală, nr.9, sat Răcușana



6.Construcție cu valoare arhitecturală, DC44A, nr.1, sat Giurgioana



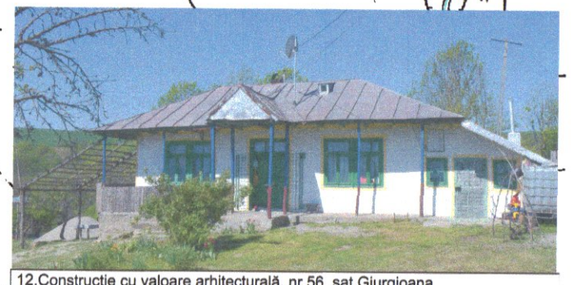
7,Construcție cu valoare arhitecturală, nr.5, sat Giurgioana



8.Construcție cu valoare arhitecturală, nr.13, sat Giurgioana



11.Biserica"Sf.Arhangheli Mihail și Gavriil",Giurgioana-propunere clasare,cat. B



12.Construcție cu valoare arhitecturală, nr.56, sat Giurgioana



13.Gospodărie cu valoare arhitecturală, nr.24, sat Giurgioana



14.Construcție cu valoare arhitecturală, nr.27, sat Giurgioana



15.Construcție cu valoare arhitecturală, nr.51, sat Giurgioana



20.Gospodărie cu valoare arhitecturală, nr.35, sat Giurgioana



16.Construcție cu valoare arhitecturală, nr.28, sat Giurgioana



17.Construcție cu valoare arhitecturală, nr.29, sat Giurgioana



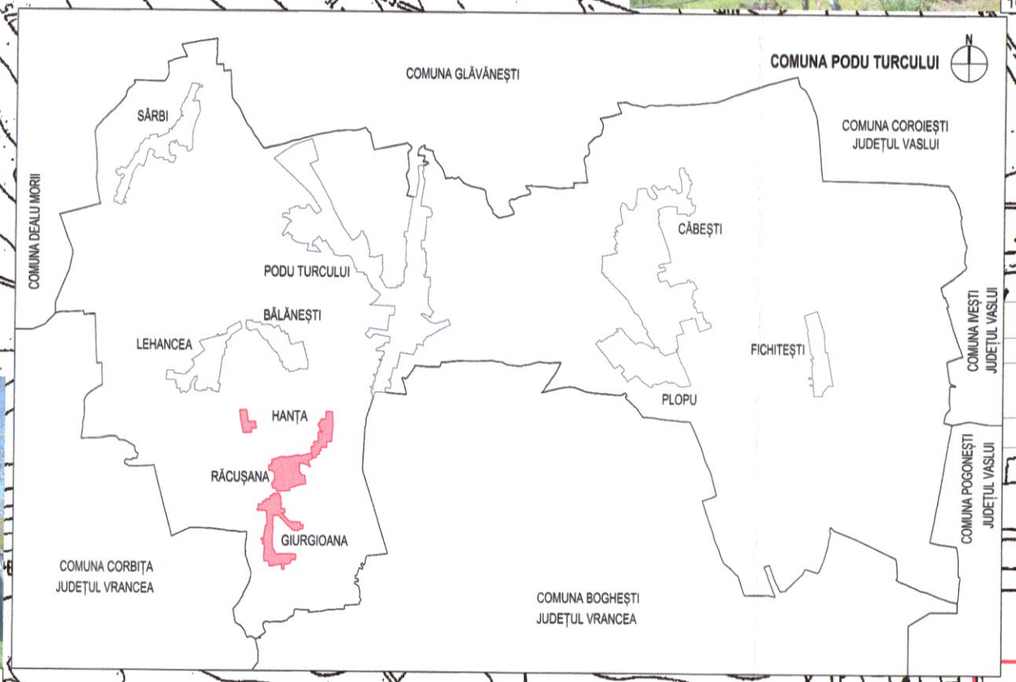
18.Construcție cu valoare arhitecturală, nr.29, sat Giurgioana

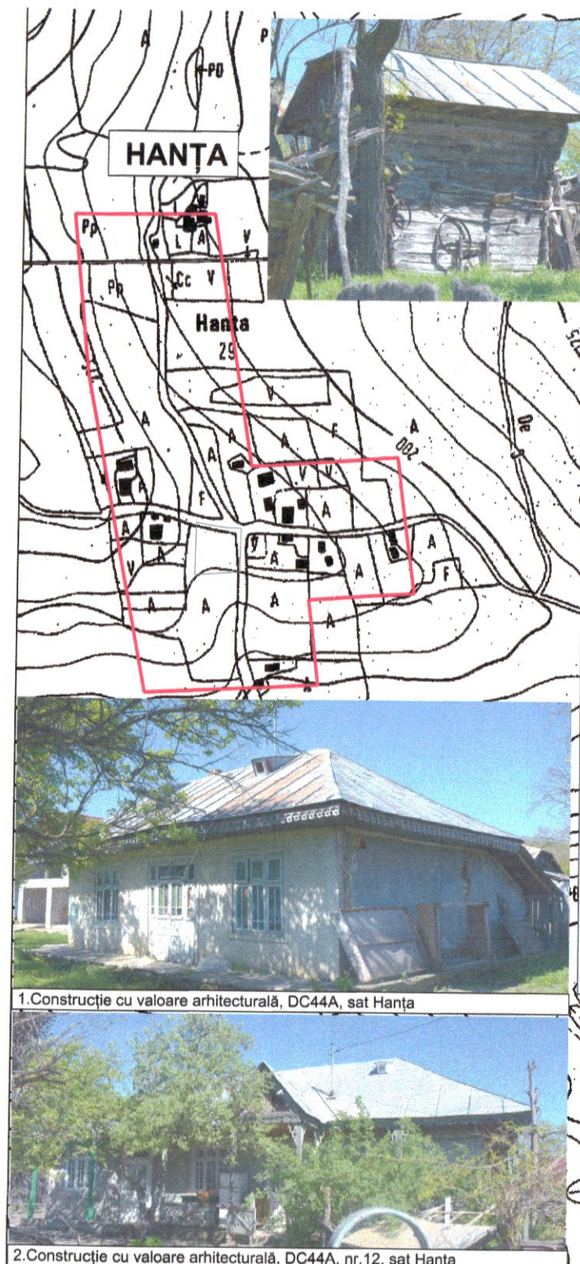


19.Anexă gospodărească cu valoare arhitecturală, sat Giurgioana



21.Gospodărie cu valoare arhitecturală, nr.37, sat Giurgioana





ROMÂNIA
Arh. Petru-Andrei MIHĂILESCU
SPECIALIST
Nr. 833
MINISTERUL CULTURII
REGISTRUL URBANIȘTILOR DIN ROMÂNIA
Petru Andrei MIHĂILESCU
arhitect
E 3 5

Legendă:

- limita unității administrative
- limita teritorială a localității
- biserică propusă spre clasare- mon. istoric- categoria B
- ZCP3- zonă construită protejată/ de protecție a bisericii propusă spre clasare
- clădiri cu valoare arhitecturală/ istorică
- ape/ râuri
- drumuri

DOCT
Dacă Arhitectura contează
Târgoviște, str. Justiției 19. CUI RO910510, J15/173/1992

LUCRARE: Studiu istoric pentru fundamentare PUG- comuna Podu Turcului, jud. Bacău

BENEFICIAR: COMUNA PODU TURCULUI

PROIECTANT PUG: SC ARHIPROIECT S.R.L.

Proiectant de specialitate: Arh.Petru Andrei Mihăilescu	Identificarea valorilor de patrimoniu construit și stabilirea zonei construite protejate/ de protecție- sate Hanța, Răcușana și Giurgioana		
Desenat: Arh. Petru Andrei Mihăilescu	Nr. proiect: 03/ 2025	Faza: S.I.	Scara:1/5000
Verificat: Arh. Petrescu Mitru Ioan			Pl. Nr.:3.2.

SRAC ISO 9001 IQNet

1.Construcție cu valoare arhitecturală, nr.78, sat Bălănești

9.Monumentul Eroilor și fântână, DN11A, sat Lehancea

2.Construcție cu valoare arhitecturală, nr.58, sat Bălănești

Legendă:

- limita unității administrative
- limita teritorială a localității
- biserică
- ZCP4- zonă construită protejată pentru construcții cu valoare arhitecturală/ istorică
- clădiri cu valoare arhitecturală/ istorică
- ape/ râuri
- drumuri

3. Biserica " Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil", sat Bălănești

5.Troiță cu adăpătoare,Bălănești

4.Construcție cu valoare arhitecturală, nr.45, sat Bălănești

6.Construcție cu valoare arhitecturală, DN11A, nr.7, sat Lehancea

7. Biserica " Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil", sat Lehancea

8.Construcție cu valoare arhitecturală, DN11A, nr.23, sat Lehancea

10.Construcție cu valoare arhitecturală, DC44B, nr.108, sat Lehancea

11.Construcție cu valoare arhitecturală, DC44B, nr.112, sat Lehancea

12.Construcție cu valoare arhitecturală, DC44B, nr.116, sat Lehancea

13.Construcție cu valoare arhitecturală, DC44B, sat Lehancea

14.Construcție cu valoare arhitecturală, DN11A, nr.33, sat Lehancea

15.Construcție cu valoare arhitecturală, DN11A, nr.102, sat Lehancea

16.Construcție cu valoare arhitecturală, DN11A, sat Lehancea

17.Construcție cu valoare arhitecturală, DN11A, nr.50, sat Lehancea

18.Construcție cu valoare arhitecturală, DN11A, nr.93, sat Lehancea

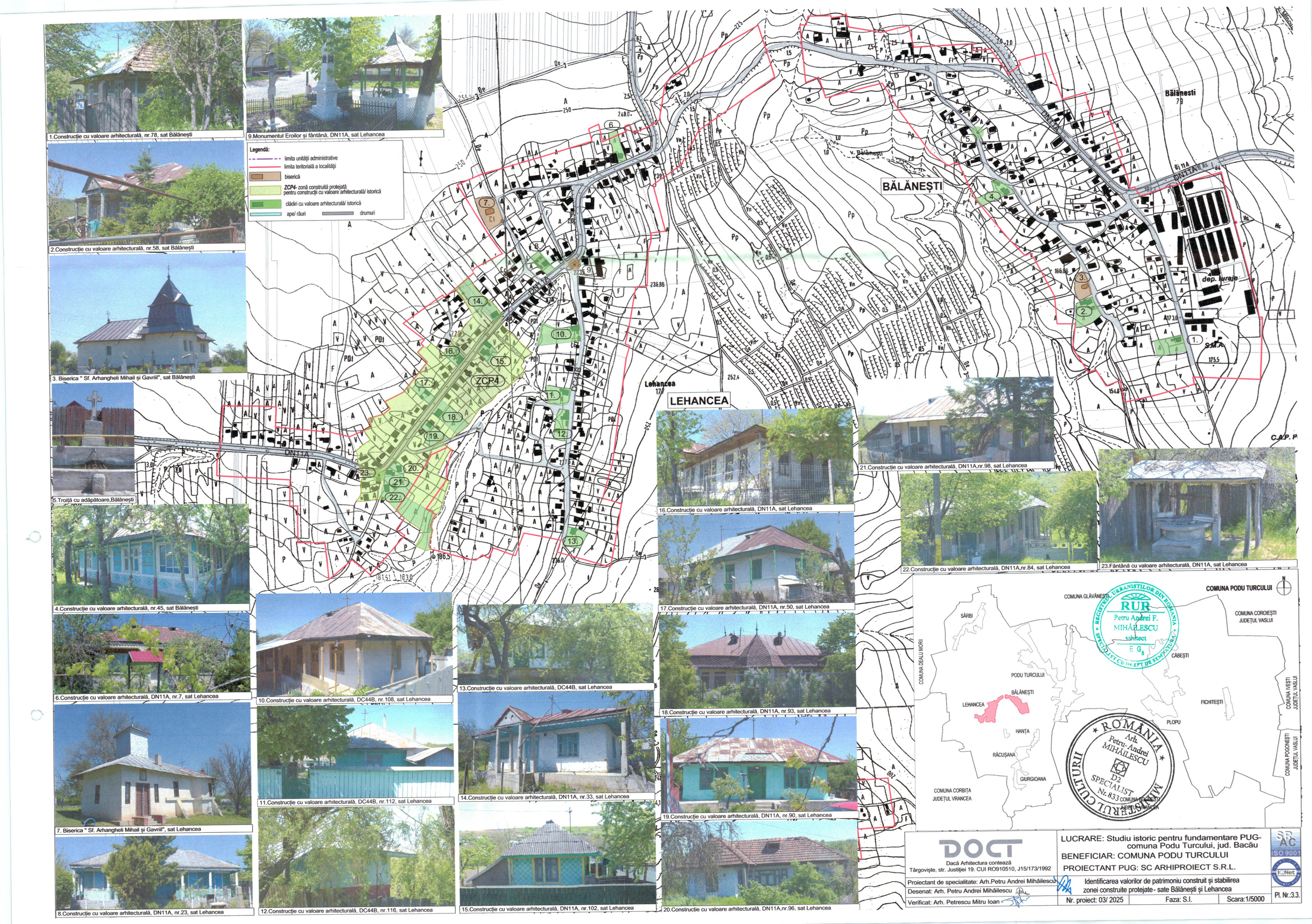
19.Construcție cu valoare arhitecturală, DN11A, nr.90, sat Lehancea

20.Construcție cu valoare arhitecturală, DN11A,nr.96, sat Lehancea

21.Construcție cu valoare arhitecturală, DN11A,nr.98, sat Lehancea

22.Construcție cu valoare arhitecturală, DN11A,nr.84, sat Lehancea

23.Fântână cu valoare arhitecturală, DN11A, sat Lehancea



REGISTRUL URBANIȘTILOR DIN ROMÂNIA
RUR
Petru Andrei F.
MIHĂILESCU
arhitect
E G5
SPECIALIST CU DREPT DE SEMNĂTURĂ

ROMÂNIA
Arh.
Petru-Andrei
MIHĂILESCU
D2
SPECIALIST
Nr. 833
MINISTERUL CULTURII

DOCT
Dacă Arhitectura contează
Târgoviște, str. Justiției 19. CUI RO910510, J15/173/1992

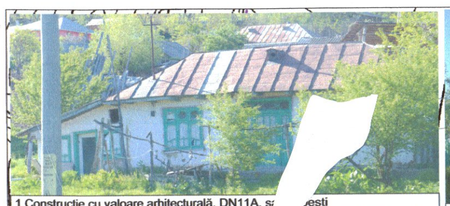
LUCRARE: Studiu istoric pentru fundamentare PUG- comuna Podu Turcului, jud. Bacău

BENEFICIAR: COMUNA PODU TURCULUI

PROIECTANT PUG: SC ARHIPROIECT S.R.L.

Proiectant de specialitate: Arh.Petru Andrei Mihăilescu	Identificarea valorilor de patrimoniu construit și stabilirea zonei construite protejate - sate Bălănești și Lehancea		
Desenat: Arh. Petru Andrei Mihăilescu			
Verificat: Arh. Petrescu Mitru Ioan	Nr. proiect: 03/ 2025	Faza: S.I.	Scara:1/5000

Pl. Nr.:3.3.



1.Construcție cu valoare arhitecturală, DN11A, sat Cabești



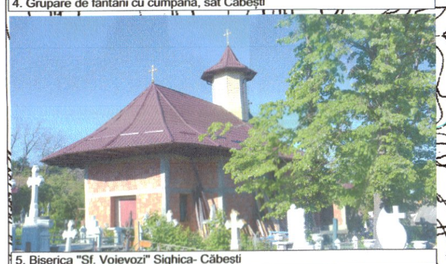
2.Troiță din lemn, sat Cabești



3. Anexe cu valoare arhitecturală, sat Cabești



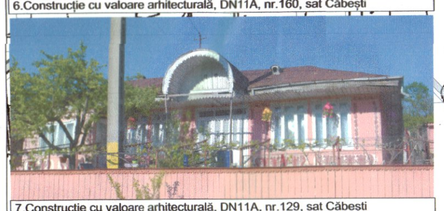
4. Grupare de fântâni cu cumpănă, sat Cabești



5. Biserica "Sf. Voievozi" Sighica- Cabești



6.Construcție cu valoare arhitecturală, DN11A, nr.160, sat Cabești



7.Construcție cu valoare arhitecturală, DN11A, nr.129, sat Cabești



9.Construcție cu valoare arhitecturală, nr.302, sat Cabești



8. Biserica "Intrarea în biserică a Maicii Domnului", Cabești



10.Construcție cu valoare arhitecturală, nr.252, sat Cabești



11. Grupare de fântâni cu cumpănă, sat Cabești



13.Construcție cu valoare arhitecturală, nr.318, sat Cabești



14.Troiță din lemn, sat Cabești



15.Construcție cu valoare arhitecturală, DN11A, nr.124,sat Cabești





12. Gospodărie cu valoare arhitecturală, nr.252, sat Cabești



19.Construcție cu valoare arhitecturală, DN11A, nr.377, sat Cabești



20.Construcție cu valoare arhitecturală, DN11A, nr.378, sat Cabești



17.Construcție cu valoare arhitecturală, nr.108, sat Cabești



18.Construcție cu valoare arhitecturală, nr.353, sat Cabești

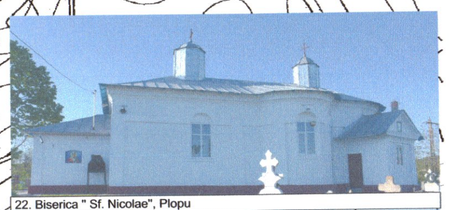


16.Construcție cu valoare arhitecturală, DN11A, nr.122,sat Cabești



21.Construcție cu valoare arhitecturală, DN11A, nr.5, sat Cabești





22. Biserica " Sf. Nicolae", Plopu





23.Gospodărie cu valoare arhitecturală, nr.14, sat Plopu

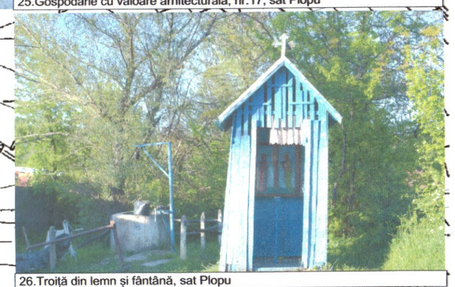


24.Construcție cu valoare arhitecturală, nr.13, sat Plopu





25.Gospodărie cu valoare arhitecturală, nr.17, sat Plopu



26.Troiță din lemn și fântână, sat Plopu



28.Construcție cu valoare arhitecturală, nr.97, sat Plopu





27.Gospodărie cu valoare arhitecturală, nr.20, sat Plopu





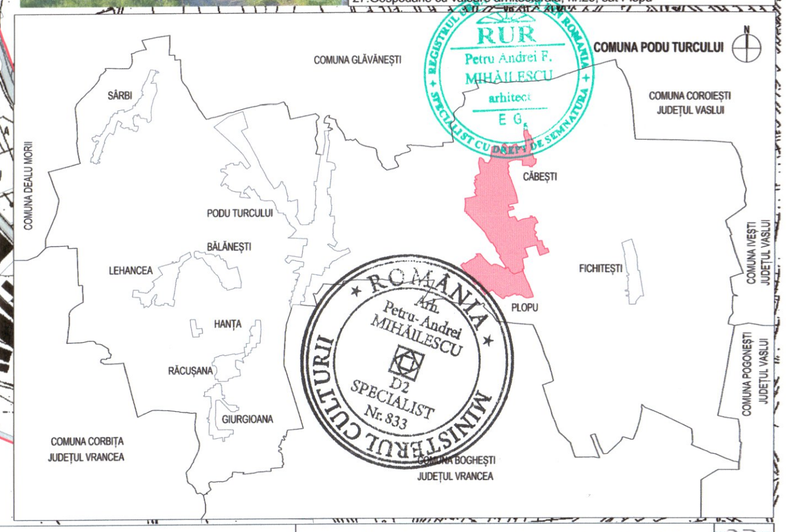
29.Gospodărie cu valoare arhitecturală, nr.32, sat Plopu

CĂBEȘTI

PLOPU

DN11A

Legendă:
- limita unității administrative
- limita teritorială a localității
- biserică
- clădiri cu valoare arhitecturală/ istorică
- apă/ râuri
- drumuri

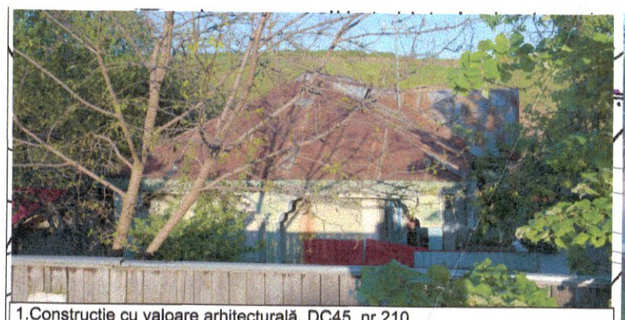


DOCT
Dacă Arhitectura contează
Târgoviște, str. Justiției 19. CUI RO910510, J15/173/1992

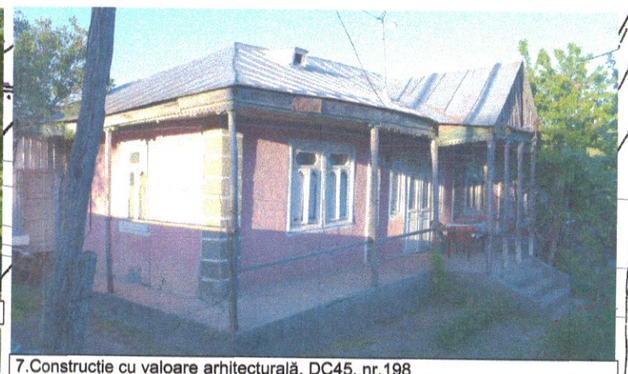
LUCRARE: Studiu istoric pentru fundamentare PUG- comuna Podu Turcului, jud. Bacău
BENEFICIAR: COMUNA PODU TURCULUI
PROIECTANT PUG: SC ARHIPROIECT S.R.L.

Proiectant de specialitate: Arh.Petru Andrei Mihăilescu	Identificarea valorilor de patrimoniu construit și stabilirea zonelor construite protejate/ de protecție- sate Cabești și PLopu		
Desenat: Arh. Petru Andrei Mihăilescu			
Verificat: Arh. Petrescu Mitru Ioan	Nr. proiect: 03/ 2025	Faza: S.I.	Scara:1/5000

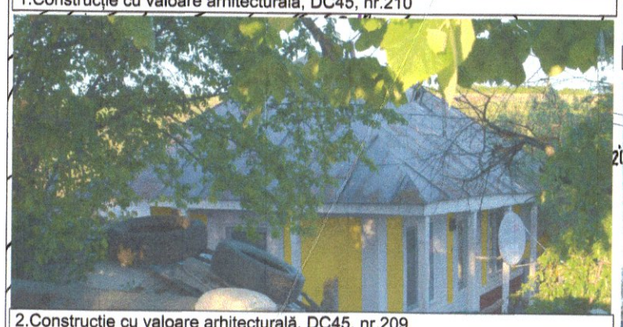
Pl. Nr.:3.4.



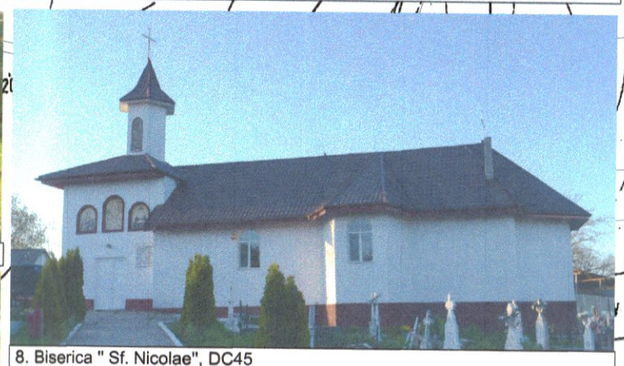
1.Construcție cu valoare arhitecturală, DC45, nr.210



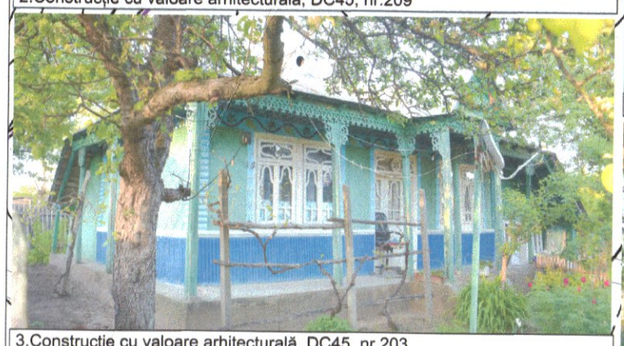
7.Construcție cu valoare arhitecturală, DC45, nr.198



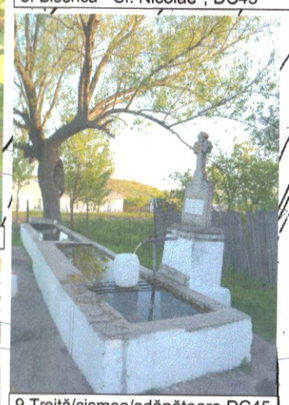
2.Construcție cu valoare arhitecturală, DC45, nr.209



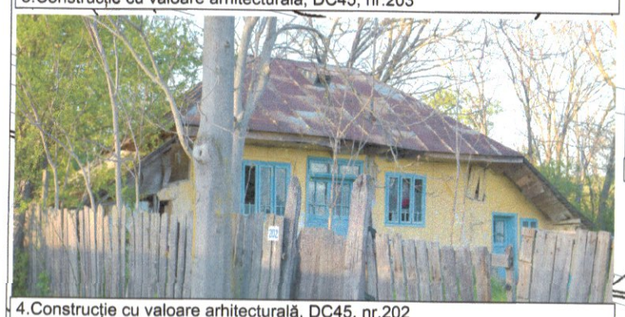
8. Biserica " Sf. Nicolae", DC45



3.Construcție cu valoare arhitecturală, DC45, nr.203



9.Troiță/cișmea/adăpătoare,DC45



4.Construcție cu valoare arhitecturală, DC45, nr.202



15.Construcție cu valoare arhitecturală, DC45, nr.60



16.Construcție cu valoare arhitecturală, DC45, nr.67



17.Construcție cu valoare arhitecturală, DC45

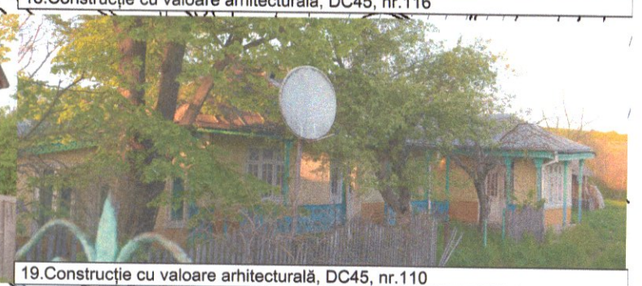


18.Construcție cu valoare arhitecturală, DC45, nr.116



11. Fântână cu ciutură și adăpătoare, DC45





19.Construcție cu valoare arhitecturală, DC45, nr.110



12.Gospodărie cu valoare arhitecturală, DC45, nr.47

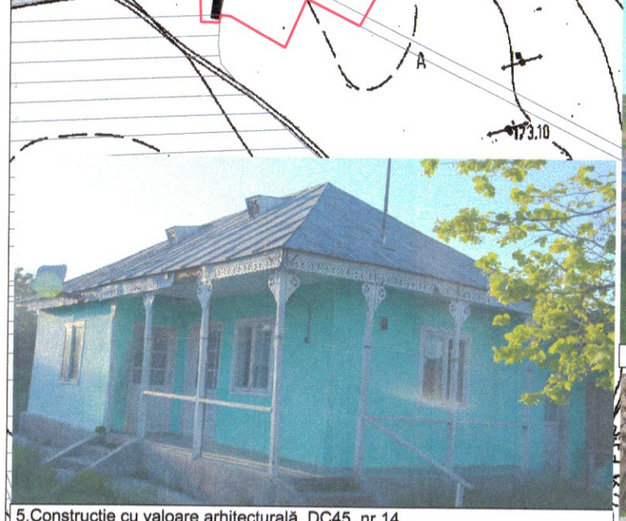




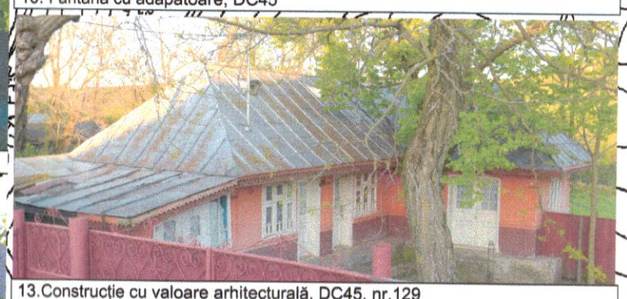
20.Construcție cu valoare arhitecturală, DC45, nr.109



10. Fântână cu adăpătoare, DC45



5.Construcție cu valoare arhitecturală, DC45, nr.14



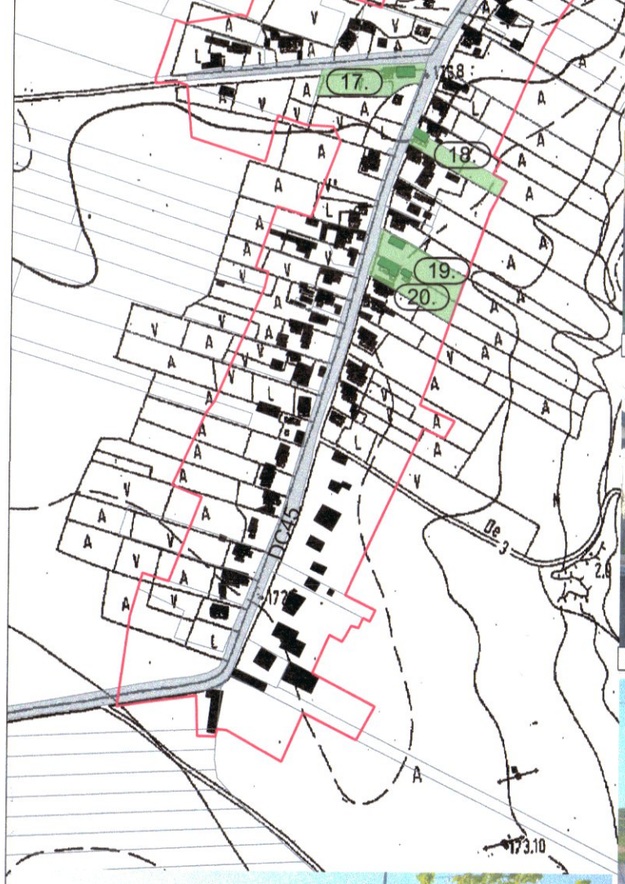
13.Construcție cu valoare arhitecturală, DC45, nr.129



6.Anexe cu valoare arhitecturală, DC45



14.Construcție cu valoare arhitecturală, DC45, nr.58



Legendă:
- limita unității administrative
- limita teritorială a localității
- biserică
- clădiri cu valoare arhitecturală/ istorică
- ape/ râuri
- drumuri

RUR Petru Andrei F. MIHĂILESCU arhitect E 05 SPECIALIST CU DREPT DE SEMNĂTURA

ROMÂNIA Arh. Petru-Andrei MIHĂILESCU D2 SPECIALIST Nr. 833 MINISTERUL CULTURII

DOCT
Dacă Arhitectura contează
Târgoviște, str. Justiției 19. CUI RO910510, J15/173/1992

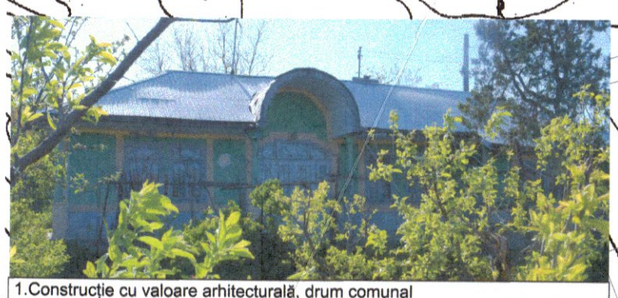
LUCRARE: Studiu istoric pentru fundamentare PUG- comuna Podu Turcului, jud. Bacău

BENEFICIAR: COMUNA PODU TURCULUI

PROIECTANT PUG: SC ARHIPROIECT S.R.L.

Proiectant de specialitate: Arh.Petru Andrei Mihăilescu	Identificarea valorilor de patrimoniu construit - sat Sârbi		
Desenat: Arh. Petru Andrei Mihăilescu			
Verificat: Arh. Petrescu Mitru Ioan	Nr. proiect: 03/ 2025	Faza: S.I.	Scara:1/5000

Pl. Nr.:3.5.



1.Construcție cu valoare arhitecturală, drum comunal



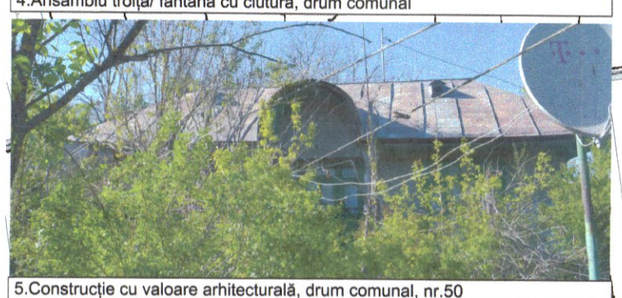
2.Construcție cu valoare arhitecturală, drum comunal, nr.26



3. Biserica de lemn "Sf. Gheorghe", BC-II-m-B-00833



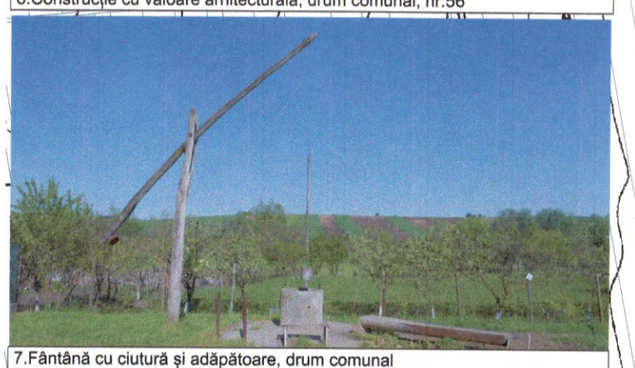
4.Ansamblu troiță/ fântână cu ciutură, drum comunal



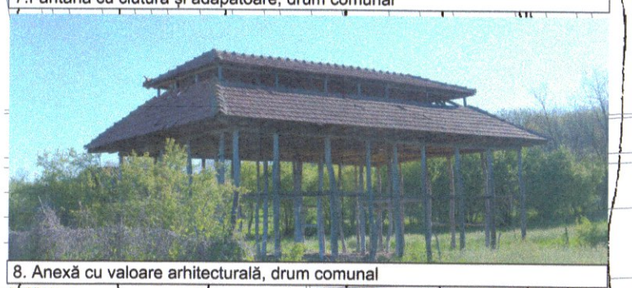
5.Construcție cu valoare arhitecturală, drum comunal, nr.50



6.Construcție cu valoare arhitecturală, drum comunal, nr.56



7.Fântână cu ciutură și adăpătoare, drum comunal



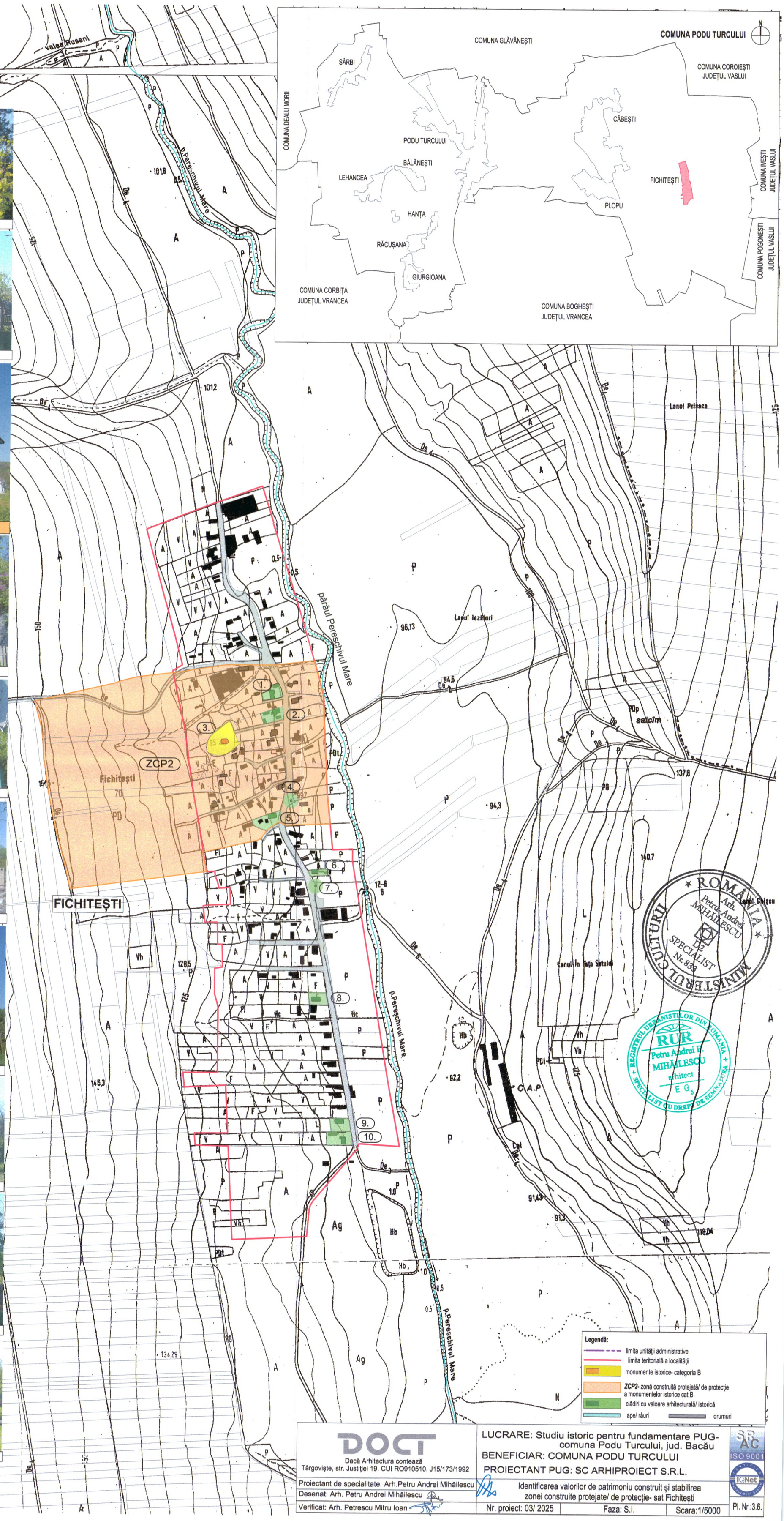
8. Anexă cu valoare arhitecturală, drum comunal



9.Construcție cu valoare arhitecturală, drum comunal, nr.88



10.Construcție cu valoare arhitecturală, drum comunal, nr.89



DOCT
Dacă Arhitectura contează
Târgoviște, str. Justiției 19. CUI RO910510, J15/173/1992

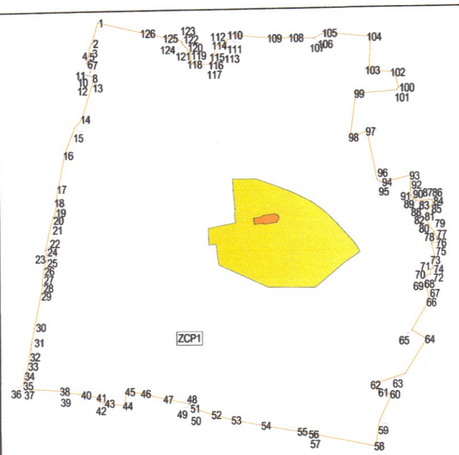
LUCRARE: Studiu istoric pentru fundamentare PUG- comuna Podu Turcului, jud. Bacău

BENEFICIAR: COMUNA PODU TURCULUI

PROIECTANT PUG: SC ARHIPROIECT S.R.L.

Proiectant de specialitate: Arh.Petru Andrei Mihăilescu	Identificarea valorilor de patrimoniu construit și stabilirea zonei construite protejate/ de protecție- sat Fichitești		
Desenat: Arh. Petru Andrei Mihăilescu			
Verificat: Arh. Petrescu Mitru Ioan	Nr. proiect: 03/ 2025	Faza: S.I.	Scara:1/5000

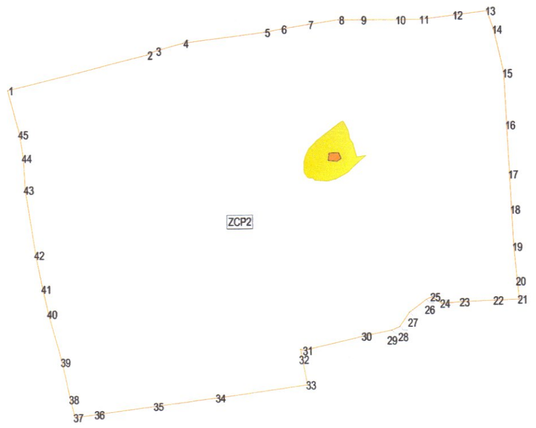
Pl. Nr.:3.6.



Zona construită protejată/ de protecție a bisericii "Sfântul Ilie"

(cod LMI,BC-II-m-B-00876)- sat Podu Turcului

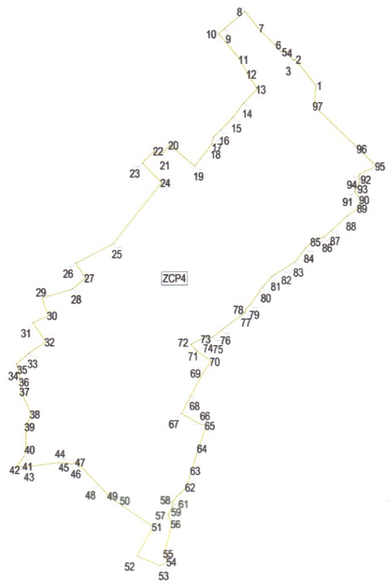
INVENTAR DE COORDONATE			
Pct.	Nord(X)	Est(Y)	Lungimi
1	5956.533	5896.805	23.46
2	5933.941	5890.498	1.04
3	5934.129	5889.480	3.29
4	5931.029	5888.386	12.14
5	5919.125	5885.997	8.67
6	5910.729	5883.818	5.93
7	5909.380	5889.593	3.74
8	5905.684	5889.007	0.96
9	5905.414	5888.084	4.32
10	5901.105	5887.720	4.64
11	5897.833	5884.427	2.76
12	5896.899	5887.022	5.12
13	5894.809	5891.700	48.01
14	5848.868	5877.755	12.71
15	5839.279	5869.413	32.57
16	5808.750	5858.052	38.51
17	5770.970	5850.594	15.42
18	5755.860	5847.505	1.71
19	5755.777	5849.215	16.65
20	5739.548	5845.474	1.07
21	5739.804	5844.435	37.42
22	5703.470	5835.484	1.07
23	5702.446	5835.176	4.77
24	5697.878	5836.548	0.66
25	5697.411	5837.015	7.30
26	5690.226	5835.732	9.28
27	5681.226	5833.465	17.61
28	5663.741	5831.403	0.82
29	5663.264	5832.064	49.78
30	5614.450	5822.309	18.44
31	5596.413	5818.454	4.61
32	5591.808	5818.260	8.43
33	5583.481	5816.941	22.36
34	5561.503	5812.843	1.79
35	5561.633	5811.057	9.00
36	5552.674	5810.192	6.00
37	5546.678	5810.205	42.20
38	5543.921	5852.313	1.81
39	5542.355	5853.222	23.02
40	5539.315	5876.041	17.39
41	5536.119	5893.132	4.00
42	5532.158	5892.588	10.20
43	5529.498	5902.430	20.40
44	5526.550	5922.613	16.22
45	5542.578	5925.119	17.86
46	5540.348	5942.837	26.00
47	5533.696	5967.972	27.00
48	5528.622	5994.491	1.57
49	5527.718	5995.776	4.35
50	5524.621	5998.825	1.54
51	5523.242	5998.150	24.76
52	5515.805	6021.782	23.04
53	5509.600	6043.950	33.96
54	5503.150	6077.296	41.11
55	5495.926	6117.761	12.98
56	5492.837	6130.366	1.85
57	5492.837	6132.216	72.71
58	5478.877	6203.574	29.60
59	5508.070	6208.476	32.40
60	5537.528	6221.958	13.26
61	5539.740	6208.887	12.17
62	5548.127	6200.062	39.53
63	5560.713	6237.538	45.02
64	5598.852	6261.454	19.24
65	5608.901	6245.047	36.13
66	5639.902	6263.596	4.15
67	5643.970	6264.397	16.82
68	5660.509	6261.339	8.67
69	5669.177	6261.387	5.47
70	5670.992	6266.544	5.70
71	5676.692	6266.544	2.75
72	5677.043	6269.276	10.21
73	5687.196	6268.174	3.91
74	5687.945	6272.007	18.46
75	5705.897	6267.727	7.56
76	5706.692	6275.245	5.62
77	5712.132	6273.839	6.34
78	5717.744	6270.895	9.90
79	5725.919	6265.317	5.72
80	5731.130	6262.947	4.72
81	5735.817	6262.390	4.70
82	5740.463	6263.123	5.16
83	5745.103	6265.383	5.22
84	5748.794	6269.074	2.90
85	5751.489	6270.153	2.97
86	5753.993	6268.549	3.06
87	5754.736	6265.576	6.03
88	5753.523	6259.671	8.06
89	5753.523	6251.611	4.03
90	5755.134	6247.920	4.80
91	5758.952	6245.017	8.33
92	5767.282	6245.017	14.80
93	5782.049	6246.057	31.59
94	5774.761	6215.315	3.95
95	5775.425	6211.419	3.95
96	5777.441	6208.018	54.90
97	5831.313	6197.423	20.32
98	5824.926	6178.138	48.51
99	5872.930	6185.104	45.88
100	5876.202	6230.864	3.81
101	5879.406	6232.921	16.85
102	5895.659	6228.484	28.25
103	5898.400	6200.364	37.53
104	5935.852	6202.831	50.23
105	5940.913	6152.856	4.99
106	5939.667	6148.022	10.14
107	5935.543	6138.755	23.75
108	5936.439	6115.021	24.28
109	5936.286	6090.746	44.36
110	5940.600	6046.599	4.65
111	5935.968	6046.140	3.81
112	5936.057	6042.334	6.56
113	5929.767	6040.482	11.53
114	5929.504	6028.953	13.42
115	5916.383	6026.140	9.29
116	5907.226	6024.588	1.78
117	5907.642	6022.862	21.92
118	5908.444	6000.956	12.37
119	5920.809	6000.552	9.17
120	5927.968	5994.818	3.60
121	5930.779	5992.566	2.30
122	5932.257	5990.802	1.72
123	5933.971	5990.996	5.54
124	5936.431	5986.032	11.88
125	5938.170	5974.281	25.94
126	5943.965	5949.000	53.69
S=162131mp			



Zona construită protejată/ de protecție a bisericii de lemn "Sfântul Gheorghe"

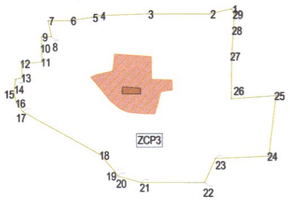
(cod LMI,BC-II-m-B-00833)- sat Fichitești

INVENTAR DE COORDONATE			
Pct.	Nord(X)	Est(Y)	Lungimi
1	5234.946	12535.939	160.07
2	5270.523	12692.002	10.70
3	5274.696	12701.851	32.88
4	5282.962	12733.673	91.72
5	5294.325	12824.691	19.10
6	5297.732	12843.482	30.40
7	5302.778	12873.463	34.83
8	5307.959	12907.907	24.86
9	5307.868	12932.766	40.99
10	5307.720	12973.753	26.44
11	5308.111	13000.190	37.73
12	5312.719	13037.634	36.96
13	5317.295	13074.308	21.89
14	5296.676	13081.672	48.85
15	5249.072	13092.633	55.96
16	5193.186	13095.430	54.49
17	5138.762	13098.153	39.28
18	5099.534	13100.117	40.86
19	5058.724	13102.159	38.48
20	5020.421	13105.827	20.10
21	5000.412	13107.743	27.28
22	4999.326	13080.482	37.83
23	4997.821	13042.683	21.75
24	4996.485	13020.979	13.18
25	5003.648	13009.912	6.93
26	5000.788	13003.597	23.65
27	4986.704	12984.594	19.31
28	4970.781	12973.656	9.47
29	4967.103	12964.938	33.05
30	4980.493	12932.558	67.88
31	4944.901	12866.497	4.56
32	4946.249	12862.144	40.11
33	4906.917	12869.988	102.25
34	4892.937	12768.701	71.27
35	4883.889	12698.011	67.01
36	4874.877	12631.610	23.83
37	4871.687	12607.994	21.15
38	4892.295	12603.253	42.43
39	4933.694	12593.948	55.46
40	4987.194	12579.330	28.50
41	5015.015	12573.155	38.49
42	5052.740	12565.500	73.39
43	5125.296	12554.436	35.45
44	5160.705	12552.774	26.52
45	5186.945	12548.936	49.73
S=191584mp			



Zona construită protejată pentru construcții cu valoare arhitecturală/ istorică- sat Lehancea

INVENTAR DE COORDONATE			
Pct.	Nord(X)	Est(Y)	Lungimi
1	4763.575	2563.716	36.44
2	4791.647	2540.474	1.80
3	4790.516	2539.072	11.80
4	4798.980	2530.853	6.18
5	4800.141	2524.778	10.15
6	4807.863	2518.187	26.70
7	4826.744	2499.305	23.24
8	4845.001	2484.924	29.61
9	4825.982	2462.232	8.75
10	4820.362	2455.527	36.77
11	4791.823	2478.709	17.91
12	4776.153	2487.374	19.41
13	4759.878	2497.955	21.73
14	4744.512	2482.590	20.02
15	4728.717	2470.298	19.13
16	4715.259	2456.696	11.19
17	4707.508	2448.623	7.55
18	4700.142	2446.947	31.10
19	4675.968	2427.372	36.24
20	4699.450	2399.765	14.54
21	4688.529	2390.170	8.87
22	4693.174	2382.608	19.24
23	4679.830	2368.744	30.81
24	4657.952	2390.437	87.08
25	4590.547	2335.301	47.05
26	4569.421	2293.255	19.83
27	4553.012	2304.393	19.37
28	4540.725	2289.418	35.67
29	4531.032	2255.090	20.28
30	4512.078	2262.303	19.43
31	4503.981	2244.645	25.80
32	4482.729	2259.282	23.25
33	4469.956	2239.851	17.87
34	4458.717	2225.965	6.60
35	4452.498	2228.181	13.97
36	4438.660	2230.106	10.80
37	4427.877	2230.710	27.68
38	4402.519	2241.817	15.39
39	4388.374	2235.744	25.58
40	4362.794	2235.744	8.19
41	4354.976	2233.303	13.24
42	4344.205	2225.610	9.28
43	4343.081	2234.823	37.83
44	4347.697	2272.367	8.99
45	4346.908	2281.326	5.86
46	4345.895	2287.097	5.54
47	4347.996	2292.223	34.81
48	4322.351	2315.766	17.28
49	4310.003	2327.850	8.35
50	4304.693	2334.293	52.92
51	4273.654	2377.156	37.73
52	4240.682	2358.814	27.62
53	4229.989	2384.280	9.68
54	4234.205	2392.992	9.88
55	4243.429	2389.440	34.65
56	4276.961	2398.154	11.05
57	4287.151	2393.889	10.94
58	4296.785	2399.082	5.19
59	4301.972	2398.895	8.39
60	4308.818	2403.748	4.49
61	4311.286	2407.502	10.39
62	4318.633	2414.849	19.42
63	4337.145	2420.700	26.29
64	4362.206	2428.632	27.18
65	4387.851	2437.648	7.80
66	4389.493	2430.228	23.48
67	4401.238	2409.899	22.88
68	4421.385	2420.750	28.76
69	4446.649	2434.500	15.75
70	4459.271	2443.916	19.94
71	4470.893	2427.719	10.08
72	4478.484	2421.083	14.06
73	4484.391	2433.848	2.92
74	4485.264	2436.633	9.11
75	4485.923	2445.722	13.20
76	4494.019	2456.152	32.97
77	4513.646	2482.647	3.22
78	4516.826	2483.173	7.56
79	4522.171	2488.519	22.56
80	4540.475	2501.712	17.03
81	4553.256	2512.969	13.85
82	4560.334	2524.868	16.08
83	4568.848	2538.511	19.29
84	4584.030	2550.410	10.40
85	4591.384	2557.764	13.86
86	4595.934	2570.858	11.73
87	4603.422	2579.885	23.97
88	4619.385	2597.768	15.04
89	4627.798	2610.230	10.11
90	4637.576	2612.795	11.22
91	4646.551	2606.063	9.98
92	4655.206	2611.032	5.29
93	4660.496	2611.032	5.18
94	4665.617	2611.834	21.34
95	4675.019	2630.987	27.93
96	4693.979	2610.477	68.02
97	4741.296	2561.613	22.38
S=92378mp			



Zona construită protejată/ de protecție a bisericii "Sfinții Voievozi"

propusă spre clasare, categoria B- sat Giurgioana

INVENTAR DE COORDONATE			
Pct.	Nord(X)	Est(Y)	Lungimi
1	2034.274	4195.277	25.11
2	2028.760	4170.779	69.61
3	2028.760	4101.169	53.28
4	2027.032	4047.917	9.10
5	2025.022	4039.038	24.71
6	2021.651	4014.562	24.50
7	2021.651	3990.062	18.26
8	2003.798	3993.883	11.17
9	2003.798	3982.713	12.64
10	1991.158	3982.713	15.46
11	1975.703	3983.263	23.27
12	1974.177	3960.044	15.60
13	1958.610	3961.067	8.18
14	1956.764	3953.098	16.32
15	1940.557	3951.149	10.67
16	1930.401	3954.431	12.01
17	1920.617	3961.397	99.18
18	1872.020	4047.858	25.15
19	1853.016	4064.331	5.11
20	1848.541	4066.794	27.22
21	1841.242	4093.021	71.04
22	1840.944	4164.057	29.56
23	1867.940	4176.087	60.03
24	1870.107	4236.083	68.07
25	1937.640	4244.657	50.19
26	1934.288	4194.580	47.41
27	1981.697	4195.296	28.86
28	2010.487	4197.302	17.93
29	2028.382	4198.368	6.65
S=39635mp			





DOCT

Dacă Arhitectura contează

Târgoviște, str. Justiției 19. CUI RO910510, J15/173/1992

Proiectant de specialitate: Arh. Petru Andrei Mihăilescu	LUCRARE: Studiu istoric pentru fundamentare PUG- comuna Podu Turcului , jud. Bacău		
Desenat: Arh. Petru Andrei Mihăilescu	BENEFICIAR: COMUNA PODU TURCULUI		
Verificat: Arh. Mitru Petrescu	PROIECTANT GENERAL: SC ARHIPROIECT S.R.L.		
	Tabel de coordonate stereo 70 pentru monumentele istorice clasate și zonelor construite protejate- comuna Podu Turcului		
	Nr. proiect: 03/2025	Faza: S.I.	Scara:1/5000

Pl. Nr.:3.7.

Arhitectură • Restaurare • Urbanism

Biroul de Proiectare DOCT srl
Nr. RC. J1992000173152 • CUI: RO 910510
Str. Justiției nr. 19, Târgoviște, 130017, DB
email: scdoct@gmail.com • tel.: 0726172072

Studiu Peisagistic pentru Planul Urbanistic General al Comunei Podu Turcului, județul Bacău

Aprilie 2026

Beneficiar:	Primăria Comunei Podu Turcului, Județul Bacău
Proiectant general:	ARHIPROIECT srl
Proiectant de specialitate:	DOCT srl
Proiect nr.:	3/2026

Colectiv de elaborare:

Șef proiect: Arh. Marian Cătuneanu

Întocmit: Arh. Anca Lucia Petrescu

Arh. Mitru Petrescu

CUPRINS:

1. INTRODUCERE.

1.1 Date de recunoaștere a documentației 4

1.2 Obiectivul lucrării, Metodologie de realizare 4

1.3 Conceptul de peisaj, legislație în domeniu 4

2. Analiza peisajului la nivel macro și mezzo 7

2.1 Încadrare în macropeisaj - Elemente de peisaj natural 8

2.1.1 Relieful 8

2.1.2 Clima și hidrografia 9

2.1.3 Solurile 10

2.1.4 Flora și Fauna 11

2.1.5 Riscuri naturale 13

2.2 Elemente structurante de macropeisaj 13

3. Elemente de peisaj antropic/construit. 15

4. Elemente de peisaj cultural 22

5. Analiza critică a situației existente

5.1 Analiza tipurilor de peisaj 27

5.2 Delimitarea microunităților de peisaj cu evidențierea disfuncționalităților și posibilităților de intervenție 40

6. Concluzii 43

7. Bibliografie 44

Parte desenată:
PI.1. Încadrare în județ
PI. 2. ANALIZA TIPURILOR DE PEISAJ
PI. 3. DELIMITARE MICROUNITĂȚI DE PEISAJ

1. INTRODUCERE.

1.1 Date de recunoștere a documentației:

Denumire proiect:	Studiu Peisagistic pentru PUG, comuna Podu Turcului, județul Bacău
Amplasament:	Comuna Podu Turcului, județul Bacău
Faza de proiectare:	Studiu de fundamentare pentru P.U.G.
Beneficiar:	Primăria Comuniei Podu Turcului
Proiectant general:	ARHIPROIECT s.r.l.
Proiectant de specialitate:	DOCT s.r.l.
Nr. Proiect:	3/2026
Șef proiect:	arh. Marian Cătuneanu
Data elaborării:	Aprilie 2026

1.2 Obiectivul lucrării, Metodologie de realizare

Prezentul studiu de fundamentare are ca obiect analiza peisajului comunei Podu Turcului în toate componentele sale: peisaj natural, peisaj antropic și peisaj cultural.

Comuna Podu Turcului face parte dintr-o zonă colinară, cu resurse naturale, economice și culturale istoric-tradiționale deosebite.

Scopul studiului este de a defini o organizare peisagistică coerentă și a unui set de direcții de acțiune pentru conservarea și îmbunătățirea sustenabilă a peisajului comunei corespunzător vocației zonei.

Obiectivul lucrării este de a elabora o analiză a peisajului comunei Podu Turcului care să orienteze dezvoltarea sustenabilă a acesteia și să fundamenteze elaborarea regulamentului de urbanism al P.U.G.prin:

- determinarea de elemente arhitecturale și de amenjare a teritoriului care să ajute la valorificarea potențialului natural de care dispune comuna Podu Turcului.
- de a stabili zone cu potențial peisager care pot genera o dezvoltare durabilă a activităților umane, în acord cu peisajul în care se desfășoară.

Studiul de peisaj este conformat din cercetările autorilor din literatura de specialitate, documentații de urbanism și amenajarea teritoriului disponibile pentru județul Bacău, dar mai ales date culese de pe teren, cărora li se adaugă analiza la scară mare din satelit prin Google Maps și Google Earth.

Studiul cuprinde elemente de macro și micro peisaj natural și antropic, cu referire și la peisajul cultural, detaliat în Studiul Istoric.

1.3 Conceptul de peisaj, legislație în domeniu

Preocupările pentru conservarea si reabilitarea peisajului, ca parte a activităţilor de urbanism si amenajarea teritoriului, încep sa se manifeste în Europa în deceniile II-IV ale secolului XX, în Italia, odată cu recunoaşterea valorii patrimoniale a acestuia; în 1939 se

oficializează Planul Teritorial Peisager, căruia i se supun reglementările la nivel urban (planurile Regulatoare Generale), iar analiza peisajului devine o parte de sine stătătoare a documentaţiilor de urbanism si de amenajare a teritoriului.

Aceste preocupări s-au extins în Europa şi în aria de cultură europeană în a doua jumătate a secolului XX.

În România, primele preocupări legate de peisaj - timpurii faţă de alte ţări din Europa - datează din anul 1973, când Ana Popova-Cucu a elaborat o clasificare a peisajelor din punct de vedere geografic, bazata pe un criteriu tipologic prin diferenţierea unor ordine referitoare la relief, clima, vegetaţie şi sol.

Convenţia europeană a peisajului (Florenţa 2000) marchează momentul de instituţionalizare a problematicii peisajului în contextul UE; peisajul devine astfel o problema de interes european. Statele semnatare ale Convenţiei sunt încă proces de stabilire a consecinţelor Convenţiei asupra legislaţiilor naţionale în materie de protecţie a mediului, a patrimoniului natural şi construit, de urbanism şi de amenajare a teritoriului.

Convenţia Europeană a Peisajului defineşte în felul următor peisajul: **„Peisajul desemnează o parte de teritoriu perceput ca atare de către populaţie, al cărui caracter este rezultatul acţiunii si interacţiunii factorilor naturali şi/sau umani.”**

Recomandarea nr. (95) 9 a Comitetului de Miniştri ai Consiliului Europei referitoare la conservarea siturilor culturale, integrata politicilor peisajului (1995): **„Peisajul reprezintă expresia formală a multiplelor relaţii existente într-o perioadă determinată între un individ sau o societate şi un spaţiu definit topografic al cărui aspect rezultă din acţiunea în timp a factorilor naturali şi umani şi a combinaţiei acestora.**

Peisajul are o triplă dimensiune culturală:

(1) este definit şi se caracterizează în procesul de observare de către individ sau un grup social a unui teritoriu dat;

(2) aduce mărturie asupra relaţiilor trecute şi prezente ale indivizilor cu mediul lor;

(3) concură la elaborarea de culturi, sensibilităţi, practici, credinţe și tradiţii locale”.

Convenţia Europeană a Peisajului (2000) impune recunoaşterea juridică a peisajelor ca o componentă esenţială a cadrului de viaţă, stabilirea de politici ale peisajului şi de instrumente aferente în scopul protecţiei, managementului şi amenajării acestuia, integrarea peisajul în politicile de amenajare a teritoriului, de urbanism şi în cele culturale, de mediu, agricole, sociale şi economice, stabilirea de măsuri de conştientizare a societăţii, de participare a populaţiei si de formare a specialiştilor în domeniu.

Statele semnatare se angajează:

- să identifice peisajele din ansamblul teritoriului propriu; să analizeze caracteristicile acestora, precum şi dinamica şi factorii perturbanţi;
- să le urmărească transformările şi să evalueze peisajele astfel identificate, ţinând seama de valorile particulare atribuite lor de către părţile interesate si de populaţia implicată;
- să definească obiective de calitate a peisajului pentru peisajele identificate şi evaluate, după consultare publică. Pentru ca politicile peisajului să aibă efect, fiecare

parte se obligă să introducă instrumente care au ca scop protecţia, managementul şi/sau amenajarea peisajului.[1]

Referiri la termenul de peisaj în legislaţia românească

În România nu a fost adoptată o legislaţie specifică pentru identificarea, evaluarea managementul şi amenajarea peisajelor. Protejarea peisajului nu constituie un obiectiv afirmat în legislaţia de amenajare a teritoriului şi de urbanism, nici în cea de protecţie a patrimoniului cultural (chiar dacă prin lege a fost ratificată Convenţia europeana a peisajului).

Doua definiţii, diferite, ale termenului de peisaj apar în următoarele acte normative:

Legea nr. 451/2002 pentru ratificarea Convenţiei europene a peisajului, adoptată la Florenţa la 20 octombrie 2000: **„Peisajul – parte de teritoriu perceput ca atare de către populaţie, al cărui caracter este rezultatul acţiunii şi interacţiunii factorilor naturali şi umani."**

O.U.G. nr. 236/2000, privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei şi faunei sălbatice, aprobata prin Legea nr. 462/2001, modificată și completată prin Legea nr. 345/2006: **„Peisaj - zona terestră ce se poate delimita clar, cu o structură şi caracteristici specifice, cu valori şi structuri naturale specifice, incluzând şi elemente ale culturii umane, unde elementele naturale şi cele create prin activitate umană se influenţează reciproc."** (definiţie introdusă prin L 345/2006).

Referiri la termenul de peisaj apar în următoarele acte normative aferente legislaţiei de mediu:

O.U.G. nr. 236/2000, privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei şi faunei sălbatice, aprobata prin Legea nr. 462/2001, modificată şi completată prin Legea nr. 345/2006 - Art. 2 (termeni):

- **mediu** - ansamblul de condiţii şi elemente naturale ale Terrei: aerul, apa, solul, subsolul, aspectele caracteristice ale peisajului, toate straturile atmosferice, toate materiile organice şi anorganice, precum şi fiinţele vii, sistemele naturale în interacţiune, cuprinzând elementele enumerate anterior, inclusiv unele valori materiale şi spirituale, calitatea vieţii şi condiţiile care pot influenţa bunăstarea şi sănătatea omului;
- **proiect** - documentaţie privind execuţia lucrărilor de construcţii sau alte instalaţii ori amenajări, alte intervenţii asupra cadrului natural şi peisajului, inclusiv cele care implică extragerea resurselor minerale;
- **peisaj** - zonă terestră ce se poate delimita clar, cu o structură şi caracteristici specifice, cu valori şi structuri naturale specifice, incluzând şi elemente ale culturii umane, unde elementele naturale şi cele create prin activitate umană se influenţează reciproc.

Anexa 1 (e): Parcurile naturale sunt acele arii naturale protejate al căror scop este protecţia si conservarea unor ansambluri peisagistice în care interacţiunea activităţilor umane cu natura de-a lungul timpului a creat o zona distinctă, cu valoare semnificativă peisagistică şi/sau culturală, deseori cu o mare diversitate biologică. Managementul

[1] Metodologie de identificare si evaluare a peisajului - Irina Criveanu

parcurilor naturale urmăreşte menţinerea interacţiunii armonioase a omului cu natura prin protejarea diversităţii habitatelor şi peisajului, promovând păstrarea folosinţelor tradiţionale ale terenurilor, încurajarea şi consolidarea activităţilor, practicilor si culturii tradiţionale ale populaţiei locale. De asemenea, se oferă publicului posibilităţi de recreere şi turism şi se încurajează activităţile ştiinţifice şi educaţionale.

Parcurile naturale corespund categoriei V IUCN - "Peisaj protejat: arie protejată administrată în principal pentru conservarea peisajului şi recreere".

O.U.G. nr. 195/2005 privind protecţia mediului, aprobata prin Legea nr.265/2006.

Art. 70. Pentru asigurarea unui mediu de viaţă sănătos, autorităţile administraţiei publice locale, precum şi, după caz, persoanele fizice şi juridice au următoarele obligaţii: a) sa îmbunătăţească microclimatul urban, prin amenajarea şi întreţinerea izvoarelor şi a luciilor de apă din interiorul localităţilor şi din zonele limitrofe acestora, să înfrumuseţeze şi să protejeze peisajul, să menţină curăţenia stradală.

Art. 96 (contravenţii) (3) obligaţiile autorităţilor administraţiei publice locale privind îmbunătăţirea microclimatului urban, prin amenajarea şi întreţinerea izvoarelor şi a luciilor de apă din interiorul localităţilor şi din zonele limitrofe acestora, de a înfrumuseţa şi proteja peisajul, de a menţine curăţenia localităţilor.

Legea 347/2004 – Legea muntelui. Art. 3.1 (scopul politicii montane) Politica montană are ca scop valorificarea durabilă a resurselor muntelui, conservarea peisajului şi a biodiversităţii, precum şi dezvoltarea de activităţi.

2. Analiza peisajului la nivel macro și mezzo



2.1 Încadrare în macropeisaj - Elemente de peisaj natural

Comuna ***Podu Turcului*** se află în extremitatea sud-estică a județului ***Bacău***, la limita cu județele Vaslui și Vrancea, în colinele Tutovei, pe malurile râurilor Zeletin (care trece pe lângă localitatea de reședință, în vestul comunei) și Pereschiv (care trece pe lângă Căbești, în est). Este traversată de șoseaua națională DN11A, care leagă Adjudul de Bârlad. La Podu Turcului, acest drum se intersectează cu șoseaua județeană DJ241, care o leagă spre nord de Glăvănești, Motoșeni, Răchitoasa, Colonești și Izvoru Berheciului și spre sud în județul Vrancea de Boghești și Tănăsoaia și mai departe în județul Galați de Gohor (unde se termină în DN24). Din acest DJ241, tot la Podu Turcului se ramifică șoseaua județeană DJ206F, care duce spre nord-vest la Dealu Morii.

În componența sa intră satele Bălănești, Căbești, Fichitești, Giurgioana, Hanța, Lehancea, Plopu, Podu Turcului (reședința), Răcușana și Sârbi.

Comuna se întinde pe o suprafață de 89,47 km² având ca vecinătăți:

- în partea de nord Comuna Glăvănești, județul Bacău,
- în partea de est comunele Pogonești, Ivești și Coroiești, județul Vaslui,
- în partea de sud comunele Boghești și Cobița din județul Vrancea,
- în parte de vest se învecinează cu comuna Dealu Morii, județul Bacău.

2.1.1 Relieful

Unul dintre cele mai importante criterii de evaluare a peisajului natural este relieful, prin adaptarea la relief, peisajul rural primește specificitate și valoare identitară.

Colinele Tutovei sunt situate în partea de est a țării, constituind o unitate fizico-geografică cu trăsături distincte nu doar din punct de vedere al cadrului natural, ci și al celui uman geografic. ***Subunitate a Podişului Bârladului***, această regiune este un complex de dealuri în partea de Est a României, situat între aliniamentul râurilor Moara–Racova (la Nord), râul Bârlad (la Est), Câmpia Tecuciului (la Sud), pe aliniamentul, aproximativ, al localităţilor Homocea–Priponeşti şi râul Siret (la Vest). Sunt alcătuite din depozite pliocene, în special nisipuri şi argile, care formează strate cu înclinare spre Sud. Relieful este specific colinar, evidenţiat de aliniamente de cueste în Nord (Coasta Racovei) şi de suprafeţe structurale cu altitudini de 400–500 m. În afara reliefului structural, în cadrul Colinelor Tutovei sunt suprafeţe ocupate cu forme sculpturale majore (respectiv degradări de teren şi eroziune a solului) cauzate de alcătuirea litologică a terenului (foarte nisipoasă) şi de lipsa pădurilor pe suprafeţe mari (intens defrişate în trecut). Altitudinea maximă: 561 m (în Dealul Doroşanu). Din culmea principala, care se desfăşoară pe direcţie Vest-Est, se desprind spre Sud, pe 30–40 km lungime, numeroase interfluvii simetrice, aproape paralele, mai înguste spre Nord şi care se lăţesc treptat către Sud, formând platouri largi de 1–3 km, cu înălţimi care nu depăşesc (în Sud) 250 m altitudine.

Județul Bacău, Harta reliefului, comuna Podu Turcului este marcată cu cerc roșu. Sursa foto: www.pe-harta.ro/bacau/

Văile care le separă sunt relativ înguste şi simetrice, cu versante abrupte, afectate de procese de eroziune şi de năruire. Local s-au mai păstrat păduri de gorun şi, la înălţimi mai mari, chiar de fag. Zonă pomi-viticolă. Denumirea de Colinele Tutovei a fost introdusă în literatura de specialitate de către geograful Mihai David.

Între aceste limite, Colinele Tutovei ocupă o suprafață de 3603 km2, întinzându-se pe direcția N-S pe o distanță maximă de cca. 94 km, între 46º45'40" lat. N și 45º 55'10" lat. N, iar pe direcția V-E pe o distanță maximă de cca. 66 km, între 26º57'30"long. E și 27º50'00"long. E. *(Iulian Cătălin Stângă, 2008)*

În Colinele Tutovei apare stepa și silvostepa, molisoluri, influențe climatice de ariditate, climat secetos, precipitații reduse și bate crivățul.

Comuna Podu Turcului se situează în partea de sud - sud vest a Colinelor Tutovei și are un relief caracterizat de dealuri cu o altitudine medie în jur de 250 m, cu altitudini maxime sub 300 m, brăzdate de văi cu o multitudine de izvoare și ape subterane care ies la suprafață în sezoanele ploioase.

Această așezare geografică a permis locuirea timpurie a teritoriului comunei, fiind un loc plăcut pentru un trai bazat pe agricultură, cu numeroase și variate resurse naturale. Descoperirile arheologice din apropierea satului Căbești atestă locuirea încă de a sfârșitul epocii bronzului (Epoca Nouă). În acest context teritoriul comunei are un aspect destul de puternic antropizat, iar studiul de față are o importanță deosebită în scopul protejării peisajului și a biodiversității locale.

2.1.2 Clima și hidrografia

- Climatul din Podu Turcului aparține regiunii climatie de **tip continental temperat, de dealuri și podișuri joase**, localizat într-un sector de provincie climatică cu influență de ariditate (est-europeană/continental excesivă).[2]
- Temperatura medie anuală este de aproximativ 8 grade Celsius.
- Verile sunt călduroase, cu temeperaturi medii de 20-23 de grade Celsius, iernile sunt reci, cu temperaturi medii de -3 până la -6 grade Celsius, cu căderi de zăpadă și viscole.
- Precipitațiile sunt variate, cu o medie anuală de 500-600 mm/an în partea de centru-nord a comunei iar în extremele sudice de 400-500 mm/an, cu cele mai abundente în perioada de primăvară și toamnă.
- Clima comunei este tipică pentru zona de dealuri joase din Podișul Bârladului, cu influențe puternice ale vântului din sectorul sudic (S, SV, rar E), cu vânturi cu cele mai mari viteze medii anuale și cel mai mare potențial energetic eolian.
- Topoclimatele principale din comună sunt de pădure și pajiști deluroase, de silvostepă, de vale și luncă.
- Din punct de vedere hidrografic, teritoriul comunei este situat în bazinul hidrografic al râului Bârlad.

Ape de suprafață

[2] Lungu, Marius, 2024, Mapa Geografia României, Editura Carta Atlas

Comuna Podu Turcului se situează în bazinul hidrografic al râului Bârlad și este străbătută de la nord la sud de râurile Zeletin și Pereschiv, iar pe cursul celui din urmă se găsește Lacul Pereschiv.

Râul Zeletin este un afluent pe partea stângă a râului Berheci cu lungimea de 75 km şi suprafaţa bazinului hidrografic de 419 km^2. Izvorăşte din regiunea de Nord Vest a Colinelor Tutovei, din zona de contact cu Podişul Central Moldovenesc, de la 500 m altitudine şi drenează partea de Vest a Colinelor Tutovei având un curs paralel cu cel al râului Berheci. Afluent principal: Răchitoasa.[3]

Râul Pereschiv este un afluent al râului Bârlad și în imediata apropiere a satului Fichițești, la sud, pe cursul său, există un lac de acumulare cu același nume.

Lacul Pereschiv, denumit și 'Balta Pereschiv-Fichițești' este un lac de acumulare antropic, creat pe cursul râului Pereschiv în scop piscicol și de combatere a inundațiilor. Are o suprafață de 130 ha, fiind cunoscut pentru pescuit sportiv, cu diverse specii de pești precum crap, șalău, somn, știucă, cteno, biban, caras sau salonta, dintre care, nu toți pot fi reținuți, conform regulilor stricte de pescuit sportiv impuse de administratorul lacului.

Ape subterane

Zona are o bogată rețea de ape subterane, cu niveluri hidrostatice diferite. Pânza de apă freatică este situată la adâncimi care variază între 2 şi 25 m.

În contextul peisajului, apele curgătoare pot fi analizate astfel:

- Ca resursă în teritoriu, având un rol foarte important, întrucât contribuie la echilibrarea ecosistemelor dar și la atractivitatea regiunii ca parte a calității vieții cât și ca valoare recreativă.

- Ca axă de dezvoltare umană, întrucât de-a lungul timpului au constituit cadrul natural propice pentru dezvoltarea așezărilor umane datorită posibilității de exploatare a resurselor nutritive și a fertilității terenurilor din jurul lor.

- Ca peisaj, reprezentând o resursă a patrimoniului cultural atunci când facem referire la așezările umane de pe cursul apelor curgătoare, care au dat naștere diferitelor tradiții si obiceiuri.

2.1.3 Solurile

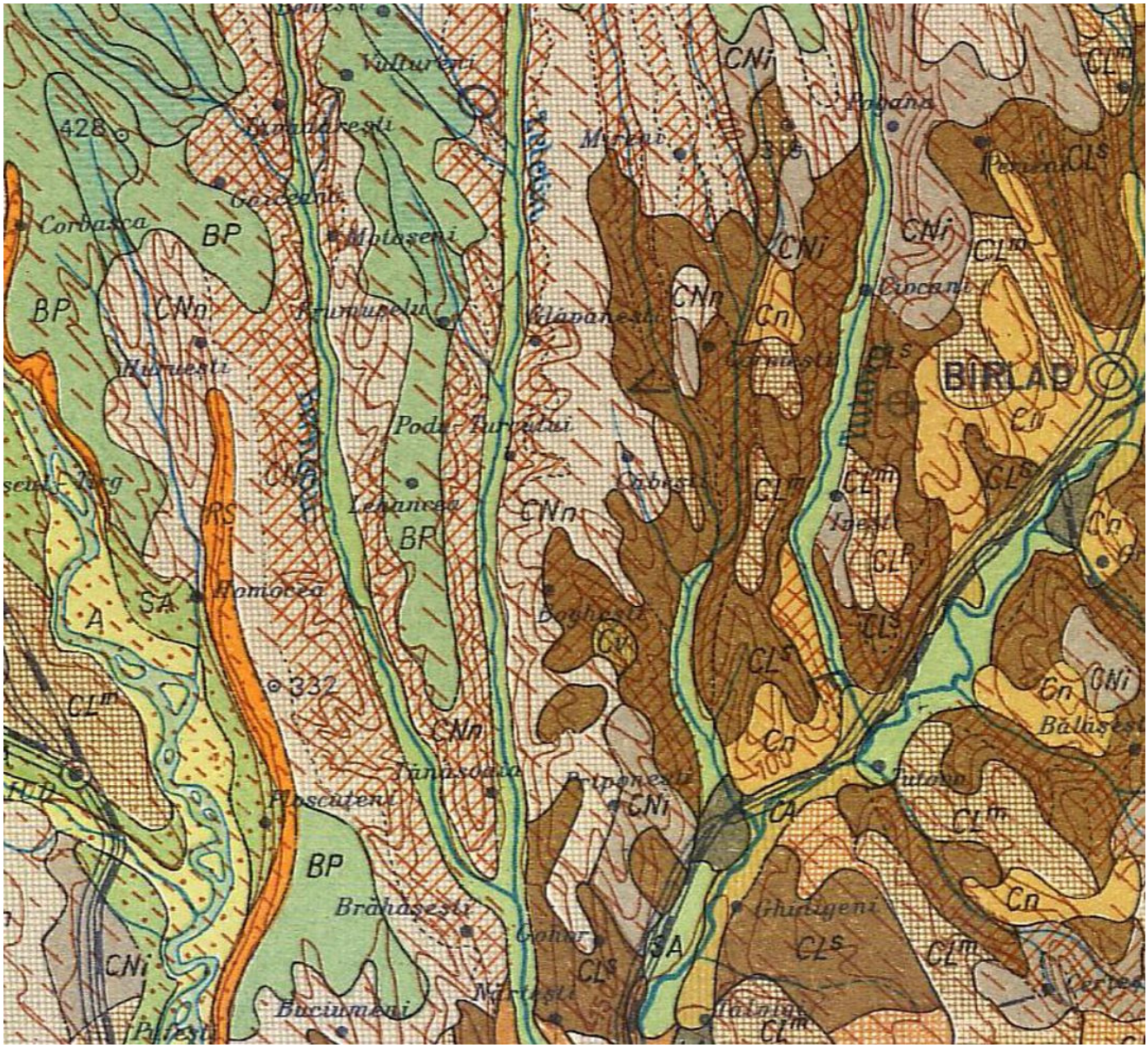
În comuna Podu Turcului întâlnim ca soluri principale solurile brune, podzoluri (la vest de satul Podu Turcului spre satele Lehancea și Sârbi) și soluri cenușii (la este de satul Podu Turcului spre satele Căbești și Fichițești).

Textura generală a solurilor este de lut mediu spre greu. Solurile de pe versanți și platouri sunt expuse unei eroziuni slabe și moderate. În zona de luncă regăsim soluri aluviale frecvent gleizate.[4]

---

[3] https://romaniadategeografice.net/

[4] N. Florea, Ana Conea, I. Munteanu, Harta Pedologică a României, Institutul Geologic, Institutul de studii și cercetări pedologice 1970-1971


BP
CNn
CNi
BP
BP
BP

stejarul pedunculat, stejarul pufos, teiul, carpenul, fagul, gorunul, arțarul și jugastrul. De asemeni, întâlnim arbuști de păducel, corn, lemn câinesc, sânger, porumbar etc.



Imagine din satelit datată 31.12.1985 - sursa Google Earth - Landsat - Copernicus - Se poate observa procentul generos de pădure aferent teritoriului comunei Podu Turcului.



Imagine din satelit datată 04.07.2025 - sursa Google Earth - CNES - Airbus - Se poate observa cum procentul de pădure aferent teritoriului comunei Podu Turcului s-a diminuat prin transformarea pădurilor și a pășunilor

împădurite în terenuri agricole.

Silvostepa este nivelul de vegetație care a suferit cele mai mari schimbări, fiind transformată aproape în întregime în terenuri agricole. Acolo unde terenurile au fost abandonate, pășunile împădurite s-au dezvoltat și au creat numeroase pâlcuri de pădure.

Vegetația de luncă este caracterizată prin zone verzi, parțial împădurite, care s-au extins în arealele abandonate de fermieri, aici regăsim arbori precum salcia, plopul, dar și cu covor irebos din rogoz, limbariță, troscot etc.

Fauna comunei este reprezentată mai ales de speciile de animale de pădure precum vulpea, jderul, mistrețul, râsul, veverița etc. Păsările pe care le regăsim în fauna locală sunt diverse, de la ciocănitoare la păsări precum sarsela, rața mare și pitică, lișița, gârlița, potârnichea etc.

2.1.5 Riscuri naturale

Riscurile naturale semnificative pentru planificarea dezvoltării localităţii sunt: alunecările de teren și riscul seismic. Inundațiile nu prezintă risc major în cadrul comunei, fiind realizate în trecut lucrări care să amelioreze efectele viiturilor venite din amonte.

Alunecările de teren sunt un risc natural datorită hidrografiei a comunei, a versanților instabili (din cauza alcăturii solurilor și a defrișărilor intensive). Există riscul de eroziune din vânt a solurilor din cauza proastei gestionări a perdelelor de vegetație și a defrișărilor. În zonă intensitatea vânturilor este mare.

Zona seismică Vrancea este prima zonă seisimică a țării, iar județul Bacău se incadrează la zona seismică C (intensitate seismică VIII), fiind poziționat în nodul zonei seismice Vrancea. Aici pot apărea seismele crustale, de adâncime mică, care pot cauza pagube materiale majore.

2.2 Elemente structurante de macropeisaj

Elementele structurante de macropeisaj reprezintă componentele majore, la scară largă, care definesc fizionomia și organizarea unui teritoriu extins. Acestea formează "scheletul" peisajului și includ componente naturale, precum și elemente antropice majore.
Principalele elemente structurante de macropeisaj ale comunei Podu Turcului sunt:

- Relieful (cadrul geomorfologic): Acesta este elementul de bază, incluzând unități majore precum dealurile și văile aferente.
- Hidrografia majoră: Cursurile de apă importante (râurile Zeletin și Pereschiv) și rețeaua lor principală acționează ca axe structurante majore în organizarea peisajului comunei.
- Elemente antropice/culturale: Modul de utilizare a terenurilor la scară locală (zone agricole vaste) și zonele de construcții comasate în cazul satelor liniare, desfășurate pe văi, sau pe versanții domoli în cazul satelor răsfirate.

Relieful văilor a favorizat dezvoltarea așezăriilor umane, iar *<din analiza planurilor succesive ale localităţilor componente reiese o stabilitate destul de accentuată a tramei stradale şi a parcelarului. Cu excepţia lărgirii vetrelor de sat, sau a unor extinderi periferice,*

la marile reforme agrare, nucleele inițiale se citesc ușor datorită, tocmai, puținelor modificări survenite în timp. Acest fapt se datorează în principal reliefului frământat pe care sunt așezate satele. Alternanța deasă de dealuri și văi nu face posibilă o aliniere sau o îndreptare a traseelor drumurilor, decât atunci când acestea parcurg o zonă de platou sau de coamă de deal.

Dar, în general, drumurile urmăresc firul sinuos al văi, sau urcă pantele dealurilor urmărind curbele de nivel.

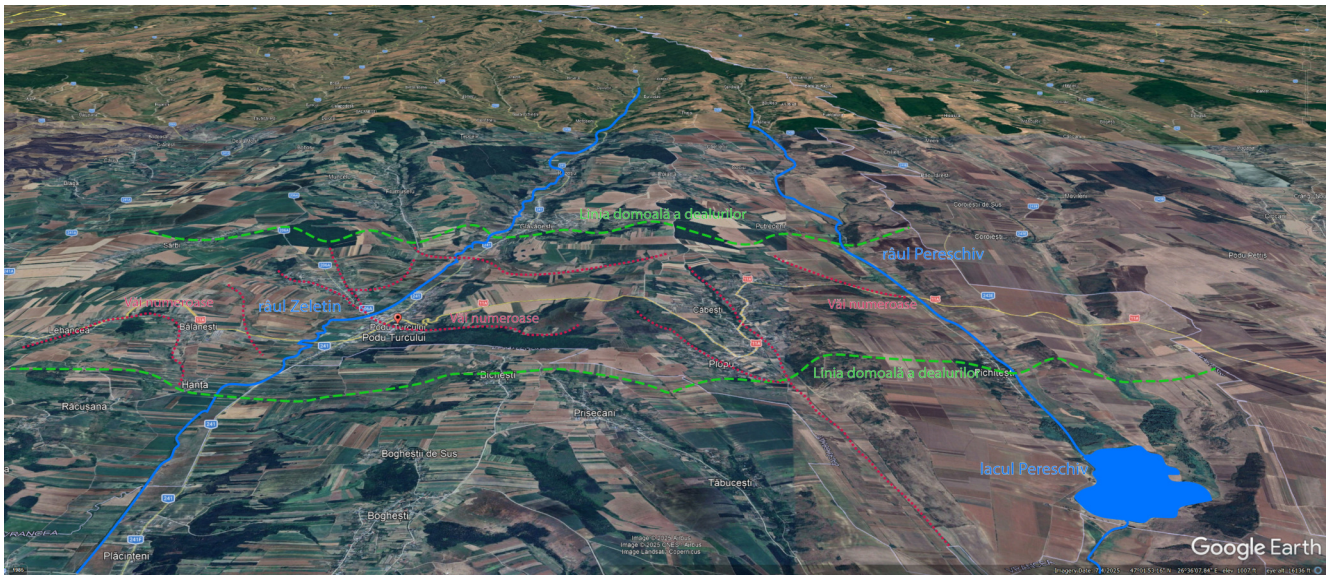
Tramele sunt, majoritatea de tip linear, cu mici abateri caraterizate prin ulițe scurte ce nasc din drumul mare, doar la Căbești, Plopu și vatra veche a fostului sat Dănceni întâlnim o tramă ramificată, iar la Bălănești una inelară, toate fiind pliate organic pe teren.

În zonele plate se regăsesc adesea sistemele inelare de ulițe, caracteristice zonelor locuite de anumite "spițe de neam", cu gospodăriile spre ulița ce închide un inel (alungit), în timp ce mijlocul inelului rămâne ca teren agricol, utilizat inițial în comun (devălmășie).

Parcelele sunt de dimensiuni și forme diferite și neregulate, generate, de asemenea, de configurația terenului, dar deschiderile către stradă sunt, în general mari.

Parcelarul din vetrele vechi ale satelor a rămas și el neschimbat, cu doar puține densificări rezultate din scindarea proprietăților prin moștenire. Lotizările noi, datorate împroprietăririlor la reformele administrative, se regăsesc la margini de vetre vechi și un sunt, în această zonă, foarte mari ca suprafețe.>[5]

Peisajul natural observat din zonele locuite este specific văilor largi, conturate de versanții domoli ai dealurilor pe care se poate citi întrepătrunderea de câmpuri, păduri și pășuni.



Schema elementelor structurante de peisaj pe suport din Google Earth

[5] extras din Studiul istoric pentru fundamentare PUG comuna Podu Turcului - arh. Petru Mihăilescu, DOCT 2025



Perspectivă din depărtare asupra satelor Hanța și Podu Turcului. Sursa foto: autorii

3. Elemente de peisaj antropic/construit

Prima atestare documentară legată de comuna **Podu Turcului** este din 7 octombrie 1827, când voievodul Principatului Moldovei, Ioan Sandu Sturza semna un hrisov domnesc prin care aprobă înființarea unui târg pe moșia Dămăcușa de pe valea Zeletinului, ținutul Tecuci, moșie ce aparținea boierului Mihai Iamandi. În urma investigațiilor istorice, s-a constatat că acesta stăpânea moșia Dămăcușa încă din anul 1816 când îndeplinea funcția de ban în Divanul Moldovei. Este posibil ca această moșie să-i fi parvenit prin cumpărare sau prin moștenire de la jicnicerul Ștefan Kostandaki care stăpânea satul Dămăcușa din ocolul Zeletinului, ținutul Tecuciului.

Legenda înființării târgului Podu Turcului redă o împrejurare în care hanul, ce exista deja în aceste locuri, a găzduit într-o iarnă un turc ale cărui care încărcate s-au împotmolit în vadu Zeletinului peste care nu exista nici un pod. Atunci turcul a intrat în tovărășie cu grecul și evreul de la han, construind un pod de lemn peste apa Zeletinului de unde i-a rămas numele de Podu Turcului.

Înființarea târgurilor în Moldova, în mod special în Colinele Tutovei, se datorează necesității schimburilor economice de produse agricole, meșteșugărești și comerțului cu animale în condițiile în care acest teritoriu era lipsit de orașe. Distanțele mari dintre orașele existente (Bârlad, Bacău, Tecuci) depășeau o sută de kilometri, iar drumurile desfundate de ploi sau înzăpezite erau greu practicabile, uneori inaccesibile.

Între anii 1827 și 1859 în Colinele Tutovei au uat ființă o serie de târguri care reflectă dezvoltarea relațiilor capitaliste în mediul rural, precum și liberalizarea comerțului.

La sfârșitul secolului **al XIX-lea**, comuna era reședința plășii Zeletin a județului Tecuci și era formată din târgul Podu Turcului și satul Dămăcușa, cu o populație de 1973 de locuitori ce trăiau în 940 de case. În comună erau o biserică zidită în 1830 și o școală cu 103 elevi deschisă în 1868. La acea vreme, pe teritoriul actual al comunei mai funcționau și comunele Giorgioana (în aceeași plasă) și Căbești (în plasa Pereschivul a județului Tutova). Comuna Giorgioana era formată din satele Bălănești, Dânceni, Giurgioana, Hanța, Lehacea, Plăcinteni, Răcușana și Sârbi, având în total 2000 de locuitori. Aici existau trei biserici (la Lehacea, Giurgioana și Sârbi) și două școli mixte (una cu 48 de elevi deschisă în 1870 la Bălănești, și una cu 35 de elevi deschisă în 1891 la Sârbi). Comuna Căbești era compusă din satele Căbești, Sighea și Plopu, având în total 1532 de locuitori ce trăiau în 426 de case. Erau și aici trei biserici și o școală primară de băieți.

În anul **1887**, satul Fichitești făcea parte din plasa Pereschiv, județul Tutova, în a cărui componență intrau 45 de case cu 187 locuitori, dintre care 8 învățați cu carte. În 1912, satul avea să cunoască o mică creștere a numărului de locuitori, având la acea vreme 215, dintre care 117 bărbați și 98 femei. În anul 1930 satul făcea parte din plasa Vasile Pârvan, comuna Coroiești, jud. Tutova, iar în anul 1941, satul aparținea comunei Căbești și avea 241 locuitori. Numărul locuitorilor a scăzut simțitor ca urmare a colectivizării agriculturii și a industrializării forțate, ajungând la 194 locuitori. În prezent , satul aparținând comunei Podu Turcului, are un număr de 79 de locuitori.

În anul **1904** s-a înființat plasa Podu Turcului ce a durat până în anul 1950. Pe parcursul celor 50 de ani cât a fost reședință de plasă, aici au funcționat o serie de instituții subordonate județului Tecuci. Organele judecătoriei de ocol, jandarmeria, compania regimentului de infanterie, precum și celelalte instituții administrative ale plasei au dus la creșterea prestigiului târgului Podu Turcului și la prosperitatea lui economică.

Anuarul Socec din **1925** consemnează comuna Căbești în aceeași plasă, având aceeași alcătuire (Căbești, Plopu și Sighica) și 1739 de locuitori, o percepție fiscală și o bancă populară, o cooperativă agricolă și trei mori cu motor. Comuna Podu Turcului era reședința plășii Podu Turcului din județul Tecuci și avea aceeași compoziție și o populație de 2502 locuitori; comuna Giurgioana făcea și ea parte din plasa Podu Turcului și avea 1860 de locuitori în aceleași sate. Comuna Giurgioana a fost desființată în 1931, satele ei fiind arondate comunei Boghești, cu excepția satului Dânceni care a trecut la comuna Podu Turcului.

În **1950**, comuna Podu Turcului a fost arondată raionului Răchitoasa din regiunea Putna, apoi (după 1952) din regiunea Bârlad și (după 1956) din regiunea Bacău. Comuna Căbești a făcut în acea perioadă parte din raionul Bârlad al regiuni Bârlad și (după 1952) din regiunea Iași.

În **1968**, ambele comune au trecut la județul Bacău, iar comuna Căbești a fost desființată, satele ei trecând la comuna Podu Turcului, care a preluat și satele fostei comune

Giurgioana; tot atunci, au fost desființate satele Sighea (comasat cu Căbești) și Dânceni (comasat cu Podu Turcului). [6]

Construirea primelor locuințe și întemeierea celor dintâi gospodării în Podu Turcului a urmat o cale aparte, deosebit de ceea ce se întâmpla în satul Dămăcușa, pe moșia căruia s-a înființat. Și din punct de vedere etnografic a fost o situație specială care nu se compară cu cea a satelor moldovenești din zona Colinele Tutovei.

În *Învoiala săvârșită la 1842, februarie 6, între proprietatea moșiei Podu Turcului cu neguțătorii pentru deschidere de târg*, Sunt consemnate condițiile în care târgoveții își vor construi case. Inițial, fiecare negustor care dorea să-și facă construcții de case și prăvălii în ulița târgului, trebuia să se învoiască cu proprietarii moșiei(membrii familiei de boieri lamandi), așa cum au făcut și primii negustori stabiliți aici. La început exista o singură uliță, având case de o parte și de alta pentru negustori, folosind ca legătură drumul ce lega satele din nordul ținutului Tecuci cu cele din sud. Lățimea lotului la stradă era de un stânjen, iar lungimea de până la 14 stânjeni, fundul parcelei fiind delimitat de altă uliță. Pentru această parcelă negustorul plătea chirie anuală (bezmen). [...]

Binalele negustorilor și târgoveților erau la început de mici proporții , asemănătoare unor dughene, folosind la adăpostirea mărfurilor aduse spre vânzare și ca loc de desfacere a acestora. Dat fiind faptul că besmănarii trebuiau să construiască binala sau casa pe lățimea unui stânjen, aceștia au adoptat tipul de casă ‘’perete în perete”, cu scurgerea într-o singură apă. Casele aveau la stradă o cameră mare ce servea ca prăvălie , unde se intra direct din stradă. De aici se comunica cu celelalte odăi, trecând dintr-una într-alta. În alte situații, din prăvălie pornea un culoar îngust prin care se aproviziona cu marfă și din care, prin câte o ușă de acces, se putea intra în fiecare dintre camere. Așa a apărut în Podu Turcului tipul de casă –prăvălie, care răspundea necesității de locuit, dar și pentru desfășurarea comerțului, ocupația specifică a târgoveților. Aceste gospodării cu case și anexe erau tipice pentru negustorii români și evrei, fiind dispuse în afară de ulița principală, drumul mare, pe str. farmacia lui Pleșu spre Dânceni și pe cea de la Podu Pescăriei, fierăria lui Grosu, Palatul Administrativ, spre piață.

[6] extras din Studiul istoric pentru fundamentare PUG comuna Podu Turcului - arh. Petru Mihăilescu, DOCT 2025 pag.16

Arhitectura târgului se poate încadra în tipul care făcea trecerea de la cea rurală la cea urbană. Încă nu se crease un anumit stil în arhitectura acestor târguri și nici în modul de organizare a interiorului, dat fiind faptul că localnicii erau de etnii diferite(români, evrei, țigani). [7]

Cel de-al doilea tip de gospodării și locuințe erau amplasate la periferia târgului, în Ocol și cele ale clăcașilor din Dămăcușa. Aceste gospodării aveau un spațiu mai larg, ceea ce le permitea o altă dispunere a casei de locuit și construcțiilor anexă, în cadrul curții. În secolul al XIX-lea, casele clăcașilor și ale țiganilor erau majoritatea monocelulare, pe furci, cu pereții din vălătuci, având învelitorile acoperișului din stuf sau din paie. Stuful de găsea din abundență în bălțile din imediata apropiere a Zeletinului, iar paiele de la boier. Treptat



Case- prăvălie de pe str. Principală din satul Podu Turcului - sursa foto: autorii

au apărut și casele bicelulare, cu odaie și tindă. La aceste locuințe, tinda prelua o parte din atribuțiile casei cu o odaie, adăpostind cuptorul cu vatră și prichici. De la începutul sec. XX, dar mai cu seamă în perioada interbelică, au apărut casele cu două încăperi, tindă centrală, iar unele și cu cerdac.

După ce pădurile Saca și Bodeasa nu mai ofereau lemnul necesar construcțiilor din bârne groase, localnicii au ridicat casele din vălătuci, făcuți din lut amestecat cu paie și apă. Construcțiile îngropate la sol erau beciul și zămnicul, cu pereții din pământ sau căptușiți cu bârne. Aici se păstrau pe timp de iarnă proviziile de legume, murături și vin.

Casele și gospodăriile din restul satelor din comuna Podu Turcului au păstrat, în mare măsură, caracteristicile definite pe parcursul secolului al XIX-lea, cu rădăcini ceva mai vechi, în special la nivelul locuințelor.

Cel mai des întâlnit tip de locuință este cel cu trei încăperi: sală centrală și două camere distribuite dreapta stânga, cu prispă pe toată fațada de sud, din care se face și accesul în casă. La capătul dinspre curte, sub o polată mai poate exista o încăpere anexă: celar sau bucătărie de vară.

[7] extras din Studiul istoric pentru fundamentare PUG comuna Podu Turcului - arh. Petru Mihăilescu, DOCT 2025 pag.38

Funcție de zona de amplasare și de mărimea parcelei, casa are latura scurtă la stradă sau latura lungă (la parcelele late), dar majoritară este orientarea sud a acestei fațade principale.

Arhitectura este simplă, cu acoperiș în patru ape, la origine acoperit cu șindrilă, acum schimbat în țiglă, tablă sau azbociment, cu prispa sau cerdac cu sau fără parmalâc, din lemn, la fel ca stâlpii ce susțin streașina. Fațadele sunt zugrăvite alb și decorul este minimal, distribuit la elementele de lemn: cioplituri la stâlpi, trafor la streașină și parmalâc. [8]



Casă din Căbești - sursa foto:autorii

Exemplarele mai târzii, de început de secol XX, au o tâmplărie mai prețioasă, cu ornamente de tip ancadrament, tot din lemn, iar lemnăria este vopsită în gri, verde sau albastru. [9]

Mai rare sunt exemplele de case cu foișor, terminat cu un fronton decorat cu trafor, precum și cele de influență ardelenească, fără prispă/cerdac, cu volum compact și frust. Tendința celei de a doua jumătăți de secol XX a fost aceea de a colora și decora fațadele cu modele realizate din tencuială, dar cromatica este discretă, pastelată.



[8] extras din Studiul istoric pentru fundamentare PUG comuna Podu Turcului - arh. Petru Mihăilescu, DOCT 2025 pag.39

[9] extras din Studiul istoric pentru fundamentare PUG comuna Podu Turcului - arh. Petru Mihăilescu, DOCT 2025 pag.40

Există și modele de locuință cu prispă îngustă, fără a fi delimitată de stâlpi sau parmalâc, protejată de o streașină mai largă. Exemple îndrăznețe, prelungesc șarpanta în zona centrală a fațadei principale, marcând intrarea asemenei unui foișor.

Există și exemplare de case cu influență urbană, la care, păstrând proporțiile echilibrate și volumele discrete ale caselor țărănești, se adaugă elemente de accent: foișor cu stâlpi și arcade, care dau prestanță și farmec casei.

Casele mai noi păstrează planimetria celor tradiționale, dar înlocuiesc materialul de construcție: stâlpii prispei sunt din cărămidă, învelitorile de țiglă sau tablă, iar prispele încep să fie delimitate de parapet zidit. [10]

Spitalul vechi din Podu Turcului este singura construcție de la sfârșitul sec. al XIX-lea care a supraviețuit vicisitudinilor vremurilor care s-au abătut asupra târgului. De asemenea, spitalul reprezintă un unicat și datorită faptului că este singura clădire cu etaj care s-a mai păstrat, făcând parte din acea arhitectură vernaculară, atât de rar întâlnită pe atunci în



Casă din satul Giurgioana - sursa foto: autorii

mediul rural. Construcția impunătoare a spitalului făcea notă distonantă cu școala primară de vis a vis, care era mult prea joasă pentru a crea un echilibru volumetric.

La sfârșitul sec. al XIX-lea se consemna că ‘’în târg se află un spital făcut de dl.Vasile Teodoru care se întreține de județ’’.Construit din piatră și cărămidă, cu un schelet de lemn la etaj și un acoperiș în șarpantă cu învelitoare din tablă, avea un planșeu din lemn între etajul 1 și parter, iar pereții din stuf erau acoperiți cu tencuială.

Într- o curte de cca. 700mp(conf. plan 1936) er dispusă clădirea mare a spitalului, cu parter și etaj, împreună cu alte construcții anexe: izolarea, magazia de lemne, cuptor deparazitare, morgă, garaj, fântână și locuința medicului.

În prezent, construindu-se un spital nou, modern și mult mai spațios, clădirea spitalului vechi a fost reparată capital, schimbându-i-se destinația și transformată în Judecătoria Podu Turcului. [11]

---

[10] extras din Studiul istoric pentru fundamentare PUG comuna Podu Turcului - arh. Petru Mihăilescu, DOCT 2025 pag.42

[11] extras din Studiul istoric pentru fundamentare PUG comuna Podu Turcului - arh. Petru Mihăilescu, DOCT 2025 pag.43



Fig. 27. Spitalul Podu Turcului. 1883, Foto 1939



Judecătoria, clădirea vechiului spital, modernizată- în prezent, sursa foto: autorii

Elemente importante în aspectul satelor, gardurile și porțile vechi sculptate/ traforate minuțios în lemn sunt o marcă a localităților. Unele gospodării au deasupra porților mari(carosabile) pătulașele de porumbei(întoarse spre curte(ce au și rol funcțional, dar și de marcare a intrării și de protecție a ei totodată.

De o mare importanță pentru păstrarea identității satelor sunt gospodăriile, aranjate în careu, cu corpurile de clădiri unite sau foarte apropiate, în care casa este flancată de magazii, bucătăria de vară, atelier și șură, grajduri și fânare, toate așezate cu rost și înfrumusețate cu traforuri, pentru a da un aspect unitar curții.

Magaziile mari de cereale și fânarele sunt, adesea așezate în frontul dinspre stradă, mărimea lor fiind o ”carte de vizită” pentru vrednicia gospodarilor.

Pe întreg teritoriul comunei Podu Turcului există, ca parte importantă a peisajului zonei sud- estice băcăuane, troițe/cruci de lemn și piatră și fântâni stradale ce trebuie inventariate, conservate și eventual restaurate prin grija Consilului local / primărieiRacova și cu îndrumarea de specialitate a D.J.C. Bacău.

Mărturie a timpurilor trecute, când sursa de apă era majoritar comună, aflată pe terenul public, stau fântânile cu ciutură sau roată, încă prezente în satele comunei Podu Turcului. [12]

Satele comunei Podu Turcului sunt sate vechi, cu bogată istorie și tradiție de viețuire pe acest loc. Situate pe colinele Tutovei în imediată legătură cu Valea Siretului, nu foarte departe de granița dintre Moldova și Ardeal, satele au avut, pe de o parte, șansa unui permanent progres economic și a unei bunăstări generate de bogăția locului și de schimburile comerciale intense, pe de altă parte au fost în ”bătaia” tuturor luptelor importante purtate de-a lungul timpului.

Din punct de vedere urbanistic, geografia locului nu a permis mari transformări ale vetrelor de sat, ele având o formă oarecum constantă în evoluția lor. Peiasajul a suferit transformări prin defrișările masive din secolul al XVII-lea și al XVIII-lea, care a lăsat loc pe pantele dealurilor pentru suprafețe importante de vii și livezi.

Din punct de vedere arhitectural, satele comunei păstrează câteva biserici, monumente istorice și o așezare de tip târg de valoare pentru istoria întregului ținut al Moldovei. De asemenea, la nivelul satelor există multă arhitectură tradițională valoroasă, cu caracteristici specifice locului și care dau personalitate și mărturie despre evoluția acestora.În unele localități aceasta poate forma nuclee coerente, posibil de protejat printr-un regulament specific.

În comuna Podu Turcului au fost ridicate și monumente dedicate eroilor din Războiul de Independență, primul și al doilea Război Mondial. [13]

4. Elemente de peisaj cultural

Demografia

În anul 1830 satul Plopu avea 131 de case și o biserică.

În anul 1887, satul Fichitești făcea parte din plasa Pereschiv și în componența sa intrau 45 de case cu 187 de locuitori. În anul 1912, satul avea să cunoască o mică creștere a numărului de locuitori, având la acea vreme 215, 117 bărbați și 98 femei. În anul 1941, aparținea de comuna Căbești și avea 241 locuitori.

Dicționarul Geografic Statistic și Istoric al Județului Tecuci din 1897 menționa faptul că târgul avea o populație de 1973 locuitori (880 bărbați și 1096 femei), din care: 927 români, 8 greci, 2 bulgari, 11 unguri și 1025 evrei care locuiau în 940 de case cu 1525 contribuabili. După profesie: 100 agricultori, 100 meseriași, 250 comercianți, 10 muncitori, 48 de profesii libere și 142 servitori.

Avântul pe care l-a luat dezvoltarea târgului după 1898 se face remarcat prin creșterea relativă a numărului de locuitori. Dacă în acest an populația era de 1973 locuitori

[12] extras din Studiul istoric pentru fundamentare PUG comuna Podu Turcului - arh. Petru Mihăilescu, DOCT 2025 pag.43

[13] extras din Studiul istoric pentru fundamentare PUG comuna Podu Turcului - arh. Petru Mihăilescu, DOCT 2025

ce locuiau în 940 de case, din care 1525 erau contribuabili, din recensământul efectuat la 30 decembrie 1912 rezultă că ajunsese la 2032 locuitori.

Satul Bălănești avea la sf. sec. XIX o populație formată din 42 de familii, cu un total de 165 de locuitori, ce locuiesc în 39 de case. La recensământul din anul 2021satul Bălănești are un total de 149 de locuitori.

Comuna Căbești, formată din cătunele Căbești, Sichica și Plopu, avea la sf. sec. XIX o populație formată din 1532 locuitori.

În anul 1913, satul Plopu avea 112 case, 116 gospodării, care înglobau o populație de cca. 512 locuitori. În anul 1929, satul avea 465 locuitori, iar în anul 1966 apărea cu 452 locuitori.

La recensământul din anul 2021, satul Hanța avea un total de 37 de locuitori.

La recensământul din anul 2021, satul Giurgioana avea un total de 90 de locuitori.

În anul 2021, satul Răcușana mai avea doar 38 de locuitori.

La ultimul recensământ din anul 2021, satul Sârbi număra cca. 348 locuitori.

Conform recensământului efectuat în 2021, populația comunei Podu Turcului se ridică la 4.306 locuitori, în scădere față de recensământul anterior din 2011, când fuseseră înregistrați 4.617 locuitori. Majoritatea locuitorilor sunt români (91,13%), iar pentru 8,82% nu se cunoaște apartenența etnică. Din punct de vedere confesional, majoritatea locuitorilor sunt ortodocși (90,27%), iar pentru 9,34% nu se cunoaște apartenența confesională. [14]

Structura etnică și religioasă

Majoritatea locuitorilor din satele comunei Podu Turcului sunt etnici români, de credință creștin-ortodoxă. Ei provin din vechile obști răzeșești, proprietare ale pământurilor încă din perioada de formare a statului feudal Moldova. Domnitorii care au luat în stăpânire acest ținut, au păstrat comunitățile vechi, respectându-le o serie de drepturi. La fel și ceilalți mari proprietari de pământ ce au apărut ulterior : marea boierime și mănăstirile.

Populația târgului Podu Turcului era încă de la început multietnică, dat fiind specificul economic și comercial al acestuia. După românii majoritari, evreii ocupau locul al doilea, deținând o mare pondere în comerț, negoț, în mica industrie și meșteșuguri.

În legătură cu prezența evreilor în Podu Turcului se vorbește încă de la început în legenda localității, unde scria: ”Apoi pădurea a început să se rărească, să se taie în acest punct- și împrejurul hanului să se mai așeze și alte dughene- mai ales prin strămutarea dughenilor evreilor, ce erau sălășluiți în valea Frumușelului, care, unul câte unul și-au mutat dughenile în Podu- Turcului și astfel ia naștere înjghebarea localității, între localitățile mai vechi înjghebate- Miclușa de pe dealul de azi al Bălăneștilor spre apus și Dămăcușa de pe dealul Dămăcușii de azi spre răsărit și miază- noapte...”.[15]

---

[14] extras din Studiul istoric pentru fundamentare PUG comuna Podu Turcului - arh. Petru Mihăilescu, DOCT 2025

[15] Prof. Dr. Dorinel Ichim și prof. Florica Ichim, Târgul Podu Turcului(monografie etno- istorică)1827-1950, Ed. Egal, Bacău, 2008, pag. 182

Strămutarea evreilor din satele moldovenești în târguri și orașe a fost o consecință a politicii guvernului liberal I. Brătinanu. În primăvara anuui 1868, trecea prin parlament o lege discriminatorie, care interzicea evreilor să locuiască și să activeze în mediul rural. Așa se explică stabilirea masivă a evreilor în târgul de pe valea Zeletinului unde negoțul le mergea bine, iar practicarea afacerilor din negoț le creștea alișverișul.

Imediat după stabilirea lor în târg ca besmătari, ei au plătit chirie stăpânului de moșie pe pământul pe care își construiseră casele. Pentru susținerea cultului lor mozaic, evreii s-au organizat în comunitate în anul 1882. De la început ei s-au îngrijit de buna desfășurare a ritualului cultului mozaic, de asistența socială și sanitară. Printre primele măsuri de organizare au fost tăierea cărnii cușer, fabricarea azimei, înființarea și întreținerea băii evreiești, folosită la Podu Turcului și de către populația creștină în anumite zile.

Pe dealul de la răsărit de târg, spre Dămăcușa, s-a înființat cimitirul evreiesc ale căror pietre de mormânt se mai puteau vedea prin anii 2000. Cultul mozaic al evreilor din Podu Turcului era condus de un personal format din doi hahami și doi ceaușI. Pentru trebuința cultului mozaic, evreii aveau în Podu Turcului, în perioada interbelică, trei sinagogi: sinagoga mare în Ocol, sinagoga meseriașilor pe str. I. Gh. Duca și sinagoga negustorilor pe str. Mancaș.

Nu se cunoaște motivul pentru care în Marele dicționar geografic al României (G.I. Lahovari) nu sunt menționați etnicii evrei și nici țiganii, cu toate că aceștia existau în Podu Turcului.

În toate așezările sătești, unde comunitatea avea cel puțin 20 de familii, sătenii și-au construit biserici creștin- ortodoxe. Cum Podu Turcului a apărut ca târg pe moșia Dămăcușa, prima biserică se poate să fi fost în satul Slobozia Dămăcușa. După cum arată istoricul acestui sat, așezarea exista la 1774, având un total de 45 de case. Un număr de 30 de case erau scutite de bir, printre locuitori aflându-se și Popa Coman, împreună cu ginerele său Marin, așa cum rezultă din Recensămintele populației Moldovei pe anii 1772- 1773 și 1774. Lăcașul de cult al Dămăcușei era din lemn (ctitorit probabil de familia de boieri Constandachi- Manolachi și Ștefan- cea care avea în proprietate moșia Dămăcușa și satul cu același nume), fiind amplasată pe partea dreaptă a șoselei ce trecea prin Podu Turcului spre Glăvănești, la baza colinei pe care se aflau casele clăcașilor din Dămăcușa. Cu siguranță că aceasta a continuat și după 1834, când boierul Mihai Iamandi a ctitorit biserica din apropierea hanului , cu hramul ''Sf. Ilie'', patronul protector al târgului, care tocmai atunci se înfiripa.

În prezent, pe raza comunei se întâlnesc 12 lăcașe de cult, dintre care 11 biserici ortodoxe și una adventistă.

- **Biserica Sf. Ilie – Podu Turcului**-- monument istoric de interes zonal, cod LMI **BC-II-m-B-00876** a fost construită între anii 1830- 1834, după cum se consemnează într-un anuar bisericesc, având ctitori fondatori familia de boieri Mihai și Casandra Iamandi, proprietarii târgului Podu Târgului și ai moșiei Dămăcușa unde ar fi existat o bisericuță de lemn care s-ar fi năruit și al cărui clopot, pe care este înscripționat anul 1813, a fost adus la noua biserică.
- **Biserica Sf. Arh. Mihail și Gavriil** din satul Bălănești a fost construită în jur de anul 1865.

- **Biserica ‘’Intrarea Maicii Domnului în Biserică”** din Căbești, a fost sfințită pe 27 noiembrie 2005.
- **Biserica parohială cu hramul ‘’Sf. Voievozi”** din Căbești, cartier Sighica, a fost construită între anii 1922- 1927.
- **Biserica de lemn ‘’Sf. Mare Mucenic Gheorghe”** din satul Fichitești a fost ridicată în anul 1763 de către săteni, pe cheltuiala boierului Ioan Cuza și a soției sale, Victoria, pe locul alteia mult mai vechi.
- După tradiție, biserica parohială cu hramul ‘’**Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil‘’** din Lehancea, se găsește amplasată pe locul unui vechi schit din codru, ce data cam pe la anul 1681, lângă care locuitorii vechi ai satului s-au așezat în urma holerei ce a bântuit în anul 1712 vechea vatră a satului.
- În satul Plopu, a existat înainte o biserică mai veche, zidită la sfârșitul sec. al XVIII-lea, unde slujea preotul Ioan Banea. pe locul căreia s-a construit actuala biserică cu hramul ‘’**Sf. Nicolae”**. În anul 1909 s-au finalizat lucrările noului lăcaș de cult.
- La 12 septembrie 1991 s-au demarat lucrările de ridicare a bisericii cu hramul ‘’**Învierea Domnului”** din satul Podu Turcului.
- Biserica veche cu hramul **‘’Sf. Nicolae”**- Dănceni era din bârne, tencuită cu ciment. Din cauza gradului de degradare avansat, s-a luat hotărârea construcției unei noi biserici ,în exteriorul perimetrului celei vechi.
- Biserica **‘’Sf. Nicolae”** din satul Sârbi, este situată în centrul localității, fiind ridicată între anii 1920- 1924, de către obștea satului, din lemn de stejar și vălătuci.[16]

Ocupaţiile populaţiei, ocupaţii tradiţionale persistente

Locuitorii comunei Podu Turcului, au fost agricultori și crescători de animale. Favorizate de diversitatea și bogăția ținutului, aceste activități de bază au putut susține și crea prosperitate pentru comunități și pentru proprietarii de pământ. Țăranii lucrau pământurile agricole producând în special porumb (după 1770), care era necesar oamenilor, lucerna care era necesara cailor, și alte cereale, ovăz, grâu, orz, precum și cartofi (după 1800).

Dealurile erau bune producătoare de viță-de-vie, cultura pomilor fructiferi fiind lipsită de importanță. Coastele dealurilor erau altădată plantate cu viță indigenă din soiuri cele mai bune și potrivite climatului. Viile sunt menționate în multe documente ale epocii medievale, dar majoritatea acestor culturi nu s-au refăcut după distrugerea provocată de apariția Filoxerei. Mulți târgoveți aveau suprafețe de vii în satele învecinate de unde se mutaseră odinioară în târg.

În monografia ento - istorică a târgului se menționează însă ca vinurile de viță nobilă nu erau grozave, așa că toate cele 10 cârciumi din târg se alimentau cu vinuri din podgoriile renumite- Nicorești, Panciu, Odobești, Gohor.

Fânețele și pășunile fiind acoperite cu iarbă grasă, în comună se regăsesc

[16] extras din Studiul istoric pentru fundamentare PUG comuna Podu Turcului - arh. Petru Mihăilescu, DOCT 2025

numeroase familii care cresc vaci și viței, pentru carne și lapte. Se regăsesc de asemeni și numeroase stâni.

În anul 1921, la 3 ani de la stingerea războiului, cei 143 locuitori ai localității Podu Turcului dețineau în gospodăriile lor 23 boi, 157 vaci, 36 cai, 70 mânzați, 37 mânzate, 23 capre, 100 oi.

În ''Anuarul României pentru comerț, industrie, meserii și agricultură'' pe anul 1929 sunt menționate următoarele meserii și ocupații practicate în exclusivitate de evreii din Podu Turcului : 9 băcănii, 2 brutării, 4 cizmării, 5 croitorii, o dogărie, 3 geamgerii, 2 măcelării, o moară, un atelier de tâmplărie, 4 tinichigerii și 2 vopsitorii.

Din statistică rezultă că ponderea evreilor în practicarea meseriilor și ocupațiilor era aproape cât cea a românilor, în unele domenii nefiind întâlniți, cum ar fi agricultura, birturile, cârciumele, cofetăriile, atelierele de fierărie, de mecanică, lăcătușerie.

Împroprietărirea din anul 1931 a adus mare bucurie în rândul familiilor de țărani din Podu Turcului - târgoveții au căpătat un alt statut social, devenind din clăcași, țărani liberi.

Din cauza lipsei forței de muncă, în Podu Turcului, unde târgoveții aveau și alte surse de trai cum ar fi practicarea meseriilor, meșteșugurilor, a negoțului, se aduceau țărani din Glăvănești pentru muncile agricole.

Grădinăritul s-a practicat în partea dinspre satul Dănceni, pe cca. 20-30 ha, folosindu-se pentru irigații apa izvorului ce curge de sub dealul Frumușelului, pe terenul din partea de sud a târgului, proprietatea defunctului D. Suliman, irigația fiind realizată din pârâul Zeletinului (terenul era foarte prielnic agriculturii existând aici la înc. Sec. XX iarmaroacele de animale). Erau angajați grădinari bulgari, recunoscuți pentru priceperea lor în ale grădinăritului.

Creșterea albinelor, a viermilor de mătase, culesul din natură, vânatul erau câteva din ocupațiile secundare ale localnicilor. În anii '40, 8 locuitori dețineau 70 de stupi de albine.

Mica industrie din Podu Turcului era reprezentată de cele două fabrici de spirt, o fabrică de scărmănat lână, două fabrici de ape gazoase și trei mori, toate în funcțiune în perioada 1930-1935 și până după al doilea război mondial.

Prin însăși menirea lui, târgul Podu Turcului a fost înființat pe moșia boierului lamandi, cu hrisov domnesc din anul 1827, răspunzând astfel nevoilor ocale imediate impuse de circulația mărfurilor la începutul epocii moderne. Într-un perimetru marcat de orașele Bacău, Adjud, Tecuci și Bârlad, ce aveau și alte funcții pe lângă cea de târguri, cel mai potrivit centru comercial pentru țărănimea din Colinele Tutovei s-a dovedit a fi târgul Podu Turcului. Din acest motiv localitatea se va dezvolta având funcția de târg, format mai cu seamă din meseriași, negustori, comercianți și mulți funcționari care alcătuiau o puternică și competentă administrație locală.

Comerțul cu diferite obiecte de uz gospodăresc, personal și cosmetice se făcea în 73 de prăvălii, din care 27 erau românești și 46 evreiești. Un număr de 10 cârciumi deservea populația întregului târg și cei veniți de prin sate cu treburi mai cu seamă în zilele de târg săptămânal, la iarmaroace și la bâlciuri.

Centru imortant de desfacere a produselor țărănești din satele situate în partea de sud a Colinelor Tutovei, a produselor meșteșugărești și industriale de larg consum, Podu Turcului a devenit recunoscut prin iarmaroacele sale. Zeci de negustori de vite, de cereale,

negustori ambulanți cu desfacere de mărfuri, băcănie, pește, lipoveni din Basarabia, Cahul și Ismail cu tot felul de mărfuri, de pe valea Siretului, de la Bacău și din Carpații Moldovei aduceau sumane, pânzeturi, covoare, lemnării, scânduri, căpriori, etc. Într-un an de zile aveau loc un număr de 52 de iarmaroace săptămânale în ziua de luni și patru mari iarmaroace anuale: la 25 martie - Buna Vestire, la 28 mai - Sfânta Treime, la 20 iulie - Sf. Ilie și 14 septembrie – Ziua Crucii.[17]

În satele mici ale comunei ocupațiile contemporane nu sunt îndepărtate de cele tradiționale, zona păstrând un puternic caracter rural, cu ocupații legate de agricultură și creșterea animalelor.

În satul Podu Turcului, reședința de comună, populația are ocupații legate de comerț, servicii și mica industrie conexă. Regăsim un spital, o judecătorie, cabinete medicale, farmacii, magazine mixte, magazine de furaje pentru animale și produse de grădinărit, magazine alimentare și cu produse diverse, iar cele câteva blocuri joase din centrul satului dau impresia unui mic centru urban, înconjurat în toate zările de terenurile agricole lucrate intensiv.

5. Analiza critică a situației existente

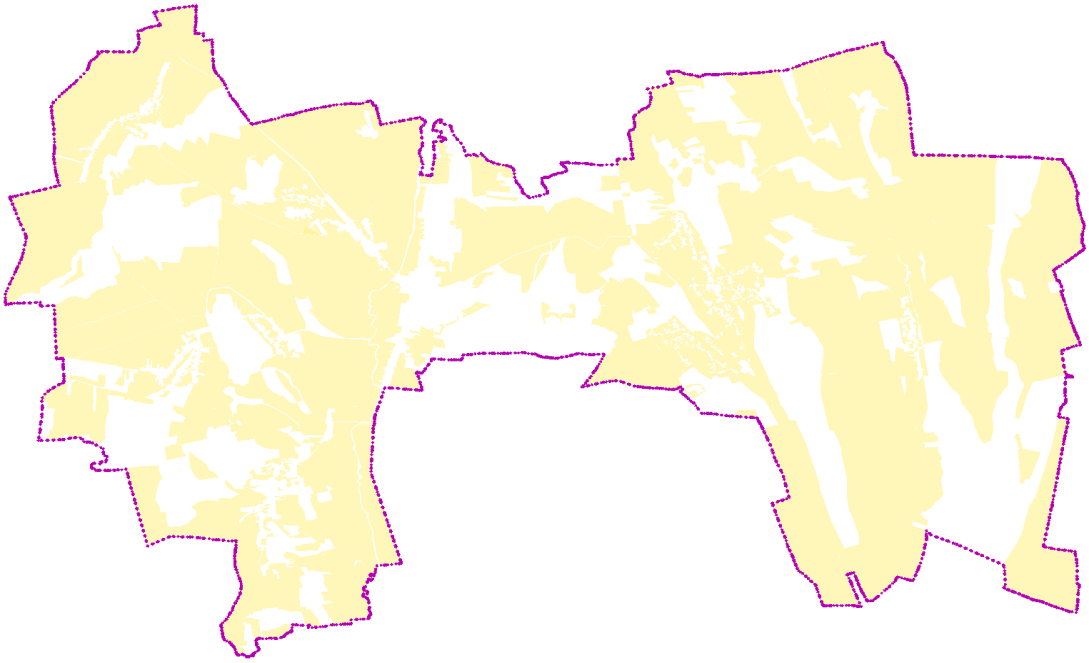
5.1 Analiza tipurilor de peisaj

Din studiul pe teren și analiza hărților disponibile rezultă, pe teritoriul comunei, un amestec omogen a diferitelor tipuri de peisaj determinate de utilizarea terenurilor și activitățile umane, cât și de relaționarea dintre ele și mediul natural.

Modul de utilizare a terenurilro generează o serie de peisaje:

1. Cu o pondere mare, de aproximativ 67% din teritoriul comunei se regăsește, **peisajul agricol.** Peisajul agricol - întinderile de terenuri agricole din zona colinară și din văile largi determină un peisaj aparte, puternic antropizat, cu riscuri ecologice mari, de eroziune a solului. Terenul arabil este folosit pentru culturi cerealiere (grâu, ovăz, porumb boabe), legumicultură, grădinărit, plante de nutreț, rapiță. Aceste activități se realizează în gospodării individuale sau pe suprafețe mari de teren, în arendă.

[17] extras din Studiul istoric pentru fundamentare PUG comuna Podu Turcului - arh. Petru Mihăilescu, DOCT 2025



Ponderea peisajului agricol/terenuri arabile sau cu alte utilizări agricole/horticole marcată cu culoarea galbenă în interiorul conturului UAT Podu Turcului (mov)

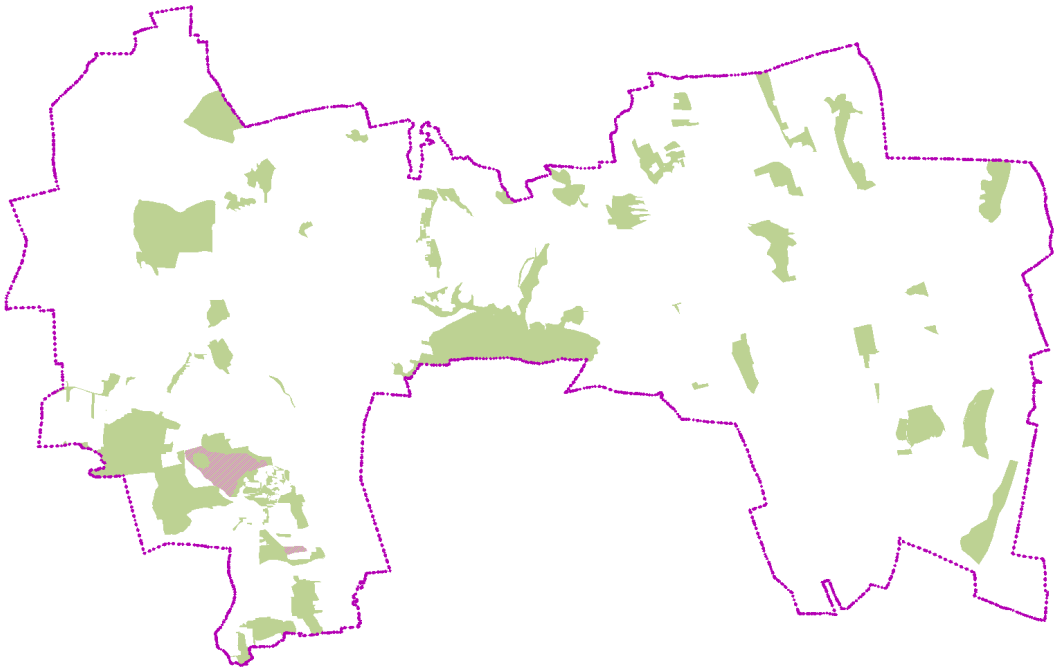


Peisaj agricol cu teren prospăt lucrat și un iepure de câmp printre brazde la Fichițești. Sursa foto: autorii



Peisaj agricol cu terenuri agricole și culturi diverse, vedere spre satul Sârbi din DJ206A. Sursa foto: Google Maps

2. **Peisajul pădurilor de foioase** - 12% din teritoriul comunei, a fost mult mai extins în trecut. Primele defrișări consemnate istoric datează din secolele XVII-XVIII iar mai recent, observabile din satelit, defișări masive au avut loc în ultimii 40 de ani (1985-2025 a se vedea capitolul 2.1.4 - Flora și fauna). Un fenomen interesant este că în vreme ce pădurile istorice au fost defrișate, ale categorii de folosință a terenurilor (pășuni sau vii) au fost abandonate și sunt în plin proces de împădurire.



Ponderea pădurilor marcată cu culoarea verde în interiorul conturului UAT Podu Turcului (mov), cu zone recent defrișate marcate cu hașură roz



Pădurea Lehancea, văzută din DN11A. Se pot observa defrișările și transformarea terenului în teren agricol. Sursa foto: Google Maps



Pădurea Budeasa, Podu Turcului, văzută din DN11A. Sursa foto: Google Maps

3. **Peisajul specific albiilor râurilor și pârâurilor**, cu valoare ecologică și peisagistică importantă, se remarcă albiile râurilor Zeletin, Pereschiv. Acestea sunt cele care au determinat apariția locuirii în zonă și sunt habitat important pentru păsări, pești și animale de luncă. Acest tip de peisaj se suprapun pe nivelul de vegetație de vale și luncă, cu floră și faună specifică.





Albie de pârâu în satul Bălănești, cu vegetație specifică. Sursa foto: autorii

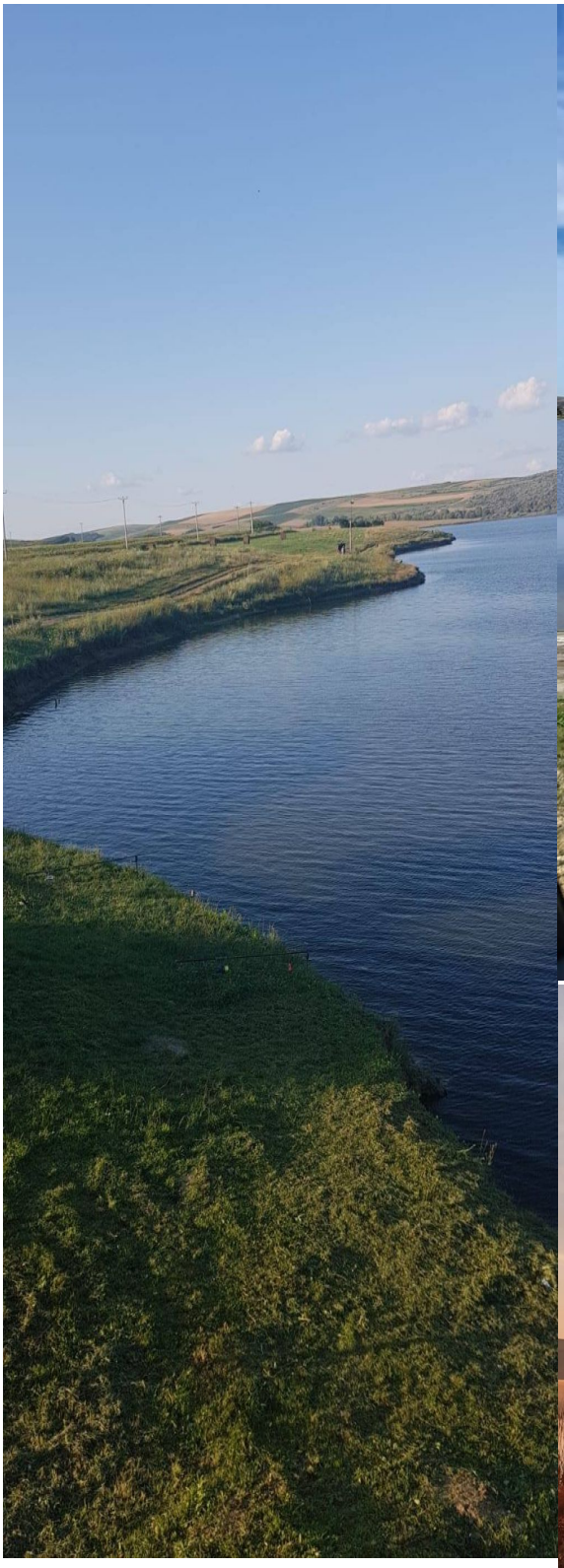


Albia râului Zeletin, cu stuf, văzută la marginea satului Podu Turcului. Sursa foto: Google Maps

4. **Peisaj de lac, specific lacului Pereschiv**. Lacul antropic a fost creat pe cursul râului Pereschiv în scop piscicol și pentru combaterea inundațiilor și găzduiește o faună piscicolă variată de la crap, la șalău, somn, știucă, cteno, biban, caras sau salonta, dintre care, nu toți pot fi reținuți, conform regulilor stricte de pescuit sportiv impuse de administratorul lacului.



Balta Pereschiv. Sursa foto: pescuitmania.ro







Balta Pereschiv. Sursa foto: pescuitmania.ro

5. **Peisajul specific zonelor istorice**, a vetrelor vechi de sat, unde locuirea se întrepătrunde cu zonele agricole, fânețe, pășuni, grădini, vii, mici livezi. Acest peisaj are o pondere de 4% din teritoriul comunei.



Satul Hanța, împletirea construitului cu terenurile de folosință multiplă. Sursa foto: Google Maps


Perspectiva de ansamblu asupra satului Podu Turcului. Sursa foto: facebook.com

În Studiul Istoric au fost stabilite următoarele Zone Construite Protejate:

- **ZCP1 (zona construită protejată/ de protecție pentru Biserica ‘’Sfântul Ilie”) sat Podu Turcului**

Modul de delimitare : zona construită protejată/ de protecție va afecta loturile din jurul lăcașului de cult, loturi cu deschidere la DN11A, dar și parcelele din lungul unui segment consistent din DJ206A(zona de început de târg a satului).Spre sud zona se întinde până la str. Grigoraș, spre vest până la limita posterioară a loturior

din frontul vestic al DJ206A, la nord până la intersecția str. Teiului cu DJ206A, iar spre vest până peste două loturi distanță de lotul bisericii.

- **ZCP2 (zona construită protejată/ de protecție pentru Biserica de lemn ''Sfântul Gheorghe'') sat Fichitești**

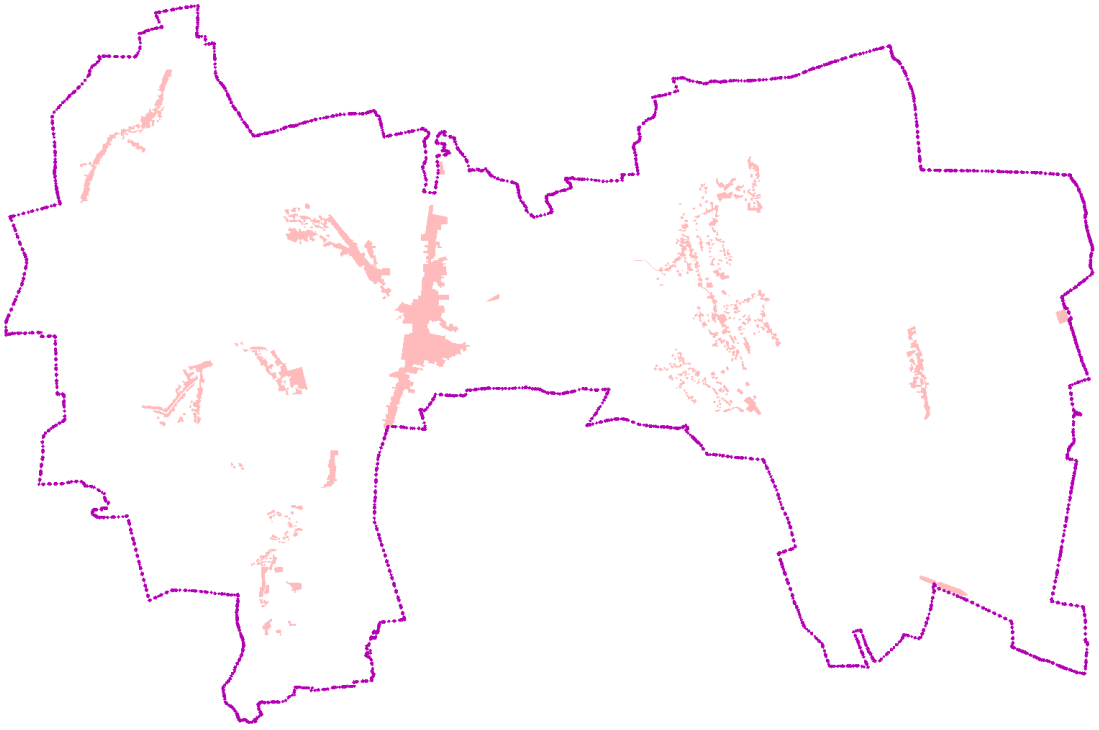
Modul de delimitare : zona construită protejată va afecta loturile din proximitatea bisericii, anume până la limita intravilanului spre est, spre valea Pereschivului, până la limita posterioară a loturilor agricole aflate la vest de lăcașul de cult, până la ulița din nord ce pleacă spre Căbești și spre sud până la a treia uliță- fundătură depărtare de biserică.

- **ZCP3 (zona construită protejată/ de protecție pentru Biserica''Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil''- propusă spre clasare, cat. B) sat Giurgioana**

Modul de delimitare : zona construită protejată va afecta loturile din proximitatea bisericii, anume tot nucleul construit din jurul lăcașului de cult.

- **ZCP4 (zona construită protejată pentru construcții cu valoare architectural-istorică) sat Lehancea**

Modul de delimitare : zona construită protejată va afecta loturile din ambele fronturi ale drumului național 11A, pe un segment de cca.500m.

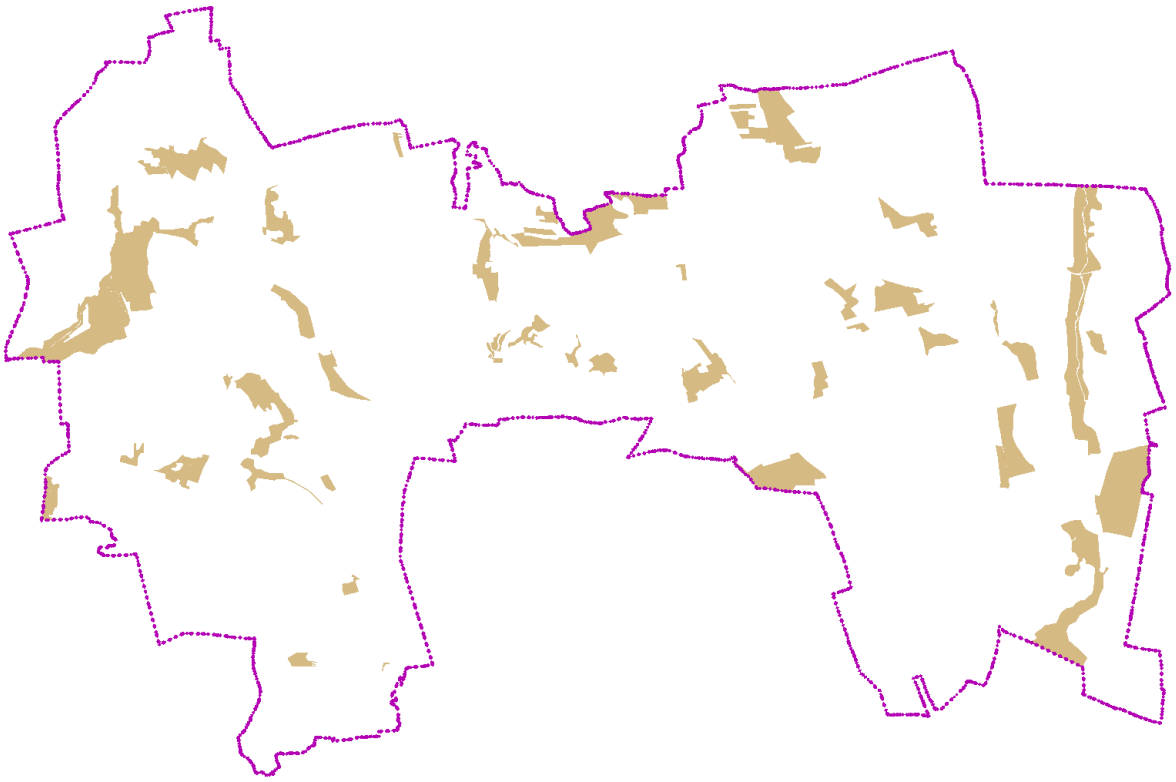


Ponderea fondului construit marcată cu culoarea roz în interiorul conturului UAT Podu Turcului (mov)

6. **Peisajul specific pășunilor**, 9% din teritoriul comunei, apărute ca urmare a defișărilor pădurilor de pe versanții și culmile muntoase este suficient de extins, iar pădurea se regenerează natural în zonele care nu mai sunt de interes pentru pășunat.



Pășune la marginea satului Podul Turcului. Sursa foto: autorii



Ponderea pășunilor marcată cu culoarea maro în interiorul conturului UAT Podu Turcului (mov)



Pășuni împădurite pe colinele de lângă satul Bălănești. Sursa foto: autorii.

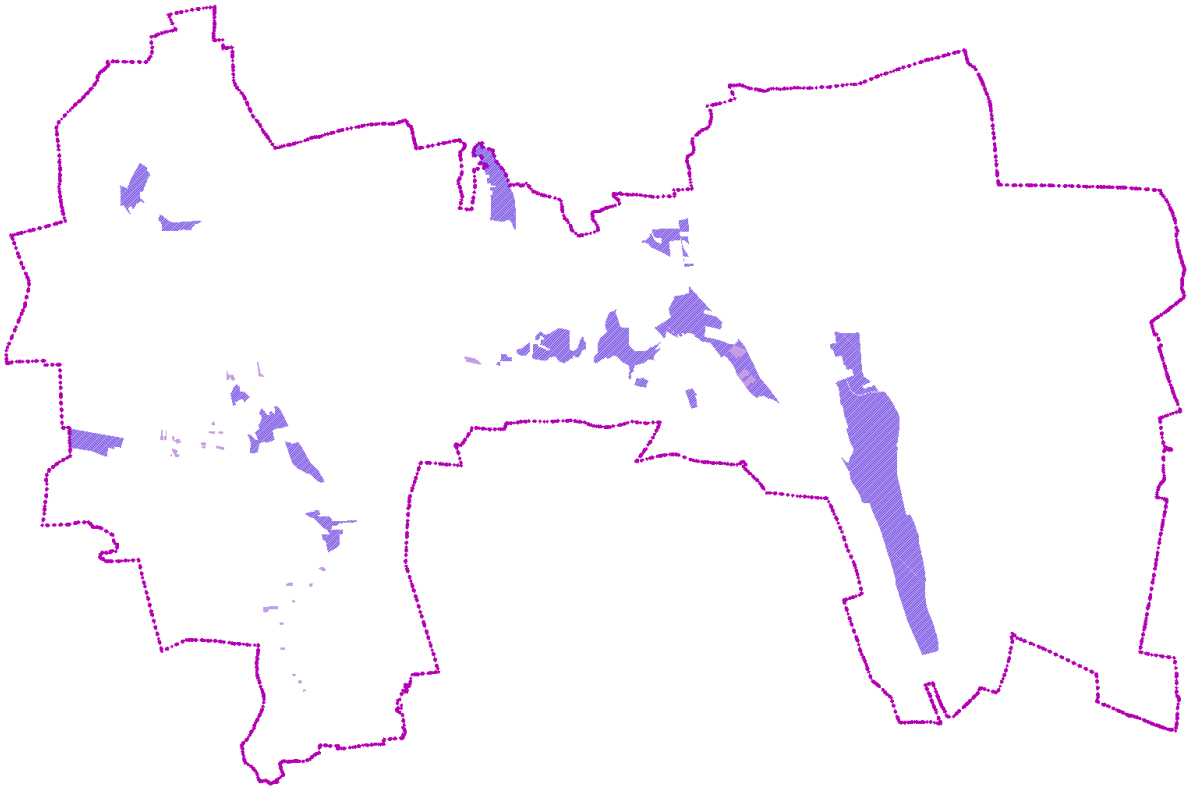
7. **Peisajul specific viilor abandonate**, se remarcă prin terase care se împăduresc natural, cu o pondere de aproximativ 5% din teritoriul comunei. Abandonarea viilor care găzduiau soiuri de viță nobilă dar și soiuri hibride s-a petrecut în ultimii 40 de ani, mai ales după căderea regimului comunist și privatizarea C.A.P-urilor. Zona nu s-a remarcat prin producția de struguri de masă sau vin, fiind consemnat în monografia ento - istorică a târgului că vinurile de viță nobilă nu erau grozave, așa că toate cele 10 cârciumi din târg, în secolul XIX se alimentau cu vinuri din podgoriile renumite - Nicorești, Panciu, Odobești, Gohor. Lipsa forței de muncă dar mai ales condițiile de mediu și calitatea slabă a strugurilor a dus la acest abandon care a creat un peisaj interesant, un soi de păduri tinere împletite cu pășuni care ajută la stabilizarea versanților și diminuarea eroziunii acestora.



Terase pe care au fost vii, transformate în zone de pășune, în apropierea satului Podu Turcului. Sursa foto: Google Maps



Terase cu vii abandonate care s-au împădurit, în apropierea satului Căbești. Sursa foto: Google Maps



Ponderea viilor abandonate marcată cu culoarea purpuriu în interiorul conturului UAT Podu Turcului (mov)

8. Peisaje în devenire - peisajul viitorului parc eolian de la Podu Turcului dezvoltat de Petrom, va fi executat începând cu 2027 și va avea o capacitate de 100MW. Conform Ziarului Financiar, OMV Petrom şi RNV Infrastructure au anunţat că trei proiecte eoliene, cu o capacitate totală instalată de aproximativ 300 MW, intră în faza de execuţie după adoptarea deciziei finale de investiţie; proiectele au deja autorizaţiile necesare, iar producţia este estimată să înceapă, etapizat, din prima jumătate a anului 2027, dintre care unul se găsește la Podu Turcului, județul Bacău.

Aceste investiții este natural să fie luate în considerare având în vedere potențialul eolian mare al zonei (a se vedea capitolul 2.1.2 Clima și hidrografia), astfel vântul, o resursă naturală regenerabilă devine sursă de energie, însă, cu o modificare a peisajului care nu este întodeauna benefică. Parcurile eoliene sunt o intervenție antropică cu prezență importantă, cu o utilitate incontestabilă însă cu efecte vizuale și auditive destul de pregnante. În unele parcuri eoliene din Olanda de exemplu, pentru a fi mai ușor de integrat în peisaj, picioarele centralelor eoliene a fost vopsit într-un degrade de culori de la verdele ierbii la albastrul cerului. Poate astfel de măsuri vor fi luate și la noul parc eolian din Podu Turcului pentru a integra mai ușor în peisaj centralele eoliene. În presă nu au apărut încă detalii despre locul exact al acestui parc de 100MW astfel încât să poată fi marcat pe planșe.



Parc eolian . Sursa foto: Markus Kammermann on Unsplash

5.2 Delimitarea microunităților de peisaj cu evidențierea disfuncționalităților și posibilităților de intervenție

Datorită reliefului pe care este așezată și a factorilor naturali și antropici care l-au influențat, în comuna Podu Turcului am identificat mai multe zone cu peisaj specific. Elementele structurante de macropeisaj (Relieful - dealurile și văile aferente, hidrografia majoră - râurile Zeletin și Pereschiv și rețeaua lor principală, modul de utilizare a terenurilor la scară locală (zone agricole vaste) și zonele de construcții comasate în cazul satelor liniare, desfășurate pe văi, sau pe versanții domoli în cazul satelor răsfirate) acționează ca axe structurante majore în organizarea peisajului comunei.

Zona majoră de peisaj este **Z1 - Zona peisajului agricol**, peisaj distribuit omogen la nivelul comunei, cu riscuri de degradare ecologică și cu pondere mare, de 67% din suprafața comunei. Această zonă a fost în continuă extindere încă din secolul XVII când au fost consemnate primele defrișări ale pădurii pentru a fi transformate în terenuri arabile. Zonele extinse lucrate, precum și culturile variate de la orz, grâu, ovăz, secară la rapiță, porumb, floarea soarelui etc. arată imporanța agriculturii pentru economia și ocupațiile din comună.

În interiorul zonei Z1 sunt presărate în clustere/grupuri mai mici sau mai mari celelalte zone de peisaj precum:

Z2 - Zona viilor abandonate - desfășurată în principal de la nord la sud, pe versanții însoriți, este o zonă care de împădurește treptat și care va deveni pădure atâta vreme cât nu va exista intervenție antropică. Natura tinde întotdeauna să își recucerească teritoriul și să

se echilibreze câtă vreme nu se intervine uman asupra ei. Acest abandon al viilor reflectă schimbările petrecute la nivel politic de după 1989, schimbările de ocupație a locuitorilor comunei, declinul demografic, lipsa forței de muncă, schimbări survenite la nivelul întregului teritoriu național al României.

În *'Dicționarul geografic al Județului Tutova'* de Petru Condrea din 1887 se menționează că în satul Căbești se lucrează la acea dată 253 de hectare de vii. Se știe, de asemenea, menționat fiind în monografia comunei, că vinul produs în Podu Turcului nu era un vin de calitate, încă din secolul XIX. Acești factori multipli politici, economici și sociali au dus la o modificare a peisajului foarte interesantă.

C

Căbescĭ, sat în pl. Pereschiv, spre vest de oraș, pe pâr. Pereschiv.—Formézĕ o comună *(com. Căbescĭ)* cu cătunele: *Sighea* și *Plopu*.—Are tótă com. 1532 loc. (din carĭ 106 sciŭ carte) 380 contrb. și 426 case.—Se cultivă viia pe o supf. de 253 hect. (din carĭ 6 nelucrătóre) și 24,75 hect. livedĭ cu prunĭ. — Comerciu se face de către 6 ómenĭ (din carĭ 5 R. și 1 Ev.) cu 6 stab. comc. (din carĭ 4 crîș.)— Are o scólă prim. de băeţĭ. In tótă comuna sunt 3 bisericĭ.—Contrib. direct. a loc. acesteĭ com. ating țifra de 10642 leĭ 46 b.

Bâcaina, părĕóș ce curge prin orașu Bârlad, isvoresce din cât. Perienĭ, curge de la nord-vest spre sud-est și se varsă de a drépta rîuluĭ Bârlad, chiar în oraș.

Călimănescĭĭ-Boerescĭ, sat în pl. Tutova, com. Lălescĭ spre sud-est de satul Lălescĭ.—Are 465 loc. (din carĭ 60 sciŭ carte) și 127 case. (Socotită acéstă pop. cu acea din *Călimănescĭĭ-răzășĭ.)*

Călimănescĭĭ-răzășĭ, sat în pl. Tutova, com. Lălescĭ spre sud-est de satul Lălescĭ.— Are o scólă prim. de băeţĭ.—(Pop. sa e coprinsă în aceea a satuluĭ *Calim. boerescĭ.*

Dicționarul geografic al Județului Tutova de Petru Condrea din 1887, litera C

Z3 - Zona de luncă și baltă, a albiilor râurilor - localizată în jurul albiilor râurilor Zeletin și Pereschiv și a lacului Pereschiv, este o zonă cu vegetație specifică, cu mare valoare ecologică, cu ecosisteme specifice, foarte importantă pentru echilibrul ecologic al celorlalte zone. Din râurile Zeletin, Pereschiv și afluenții săi au fost trasate în trecut numeroase canale de irigație, foarte importante pentru agricultura locală. De asemenea, râurile colectează izvoarele și pârâiele de pe versanți, mai ales în sezoanele ploioase.

Lacul Pereschiv, pe lângă latura de loisir, relaxare și pescuit sportiv are un rol foarte important în combaterea inundațiilor din aval în sezoanele ploioase.

Z4 - Vetrele de sat - constituie zone aparte, cu construcții mărunte în general care se împletesc armonios cu grădini, curți înverzite, livezi mici, fânețe și pe alocuri vii, care doar amintesc de abundența de vii de pe dealurile din Podu Turcului.

În această zonă se regăsesc valorile de patrimoniu construit, și anume zonele construite protejate propuse prin Studiul Istoric:

- **ZCP1 (zona construită protejată/ de protecție pentru Biserica ''Sfântul Ilie") sat Podu Turcului**
- **ZCP2 (zona construită protejată/ de protecție pentru Biserica de lemn ''Sfântul Gheorghe") sat Fichitești**
- **ZCP3 (zona construită protejată/ de protecție pentru Biserica''Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil''- propusă spre clasare, cat. B) sat Giurgioana**
- **ZCP4 (zona construită protejată pentru construcții cu valoare architectural-istorică) sat Lehancea**

Se remarcă în satul Podu Turcului o zonă atipică, cu clădiri comasate, de înălțimi mari și funcțiuni variate- de la servicii bancare, alimentație publică, servicii medicale la judecătorie și școli, care a fost denumită zona Z4a - Centrul Podu Turcului, o zonă de peisaj puternic antropizat, cu aspect de sat urbanizat. Aici se împletesc construcții noi cu vechile căsuțe negustorești specifice uliței mari din Podu Turcului pe vremea când era un puternic târg local.

Z5 - Zona pășunilor - este o zonă care a fost diminuată de-a lungul vremii în favoarea terenului agricol, în special zonele plate din văi au fost transformate în terenuri arabile. Cu toate acestea, având în vedere faptul că atât populația umană cât și cea de animale din satele comunei Podu Turcului a scazut foarte mult, pășunile sunt suficiente pentru acestea.

Pășunile se regăsesc presărate oarecum omogen în teritoriul comunei, fiecare sat având zone de pășunat în apropierea intravilanului cât și în depărtare.

Diminuarea pășunilor arată cum ocupația locuitorilor a migrat puternic de la creșterea animalelor la agricultura mare.

Z6 - Zona pădurilor, cu masă mai mare în centrul comunei și în partea de vest, este tot o zonă în diminuare, cu clustere presărate pe tot teritoriul comunei, înconjurată de terenuri agricole. Prin observația imaginilor din satelit am identificat zone de pădure care s-au restrâns sau chiar au dispărut complet în ultimii 40 de ani - a se vedea la capitolul 2.1.4 imaginile din 1985 și 2025, imagini grăitoare pentru defrișările care au avut loc în comuna Podu Turcului pentru a mări suprafața de teren agricol.

Aceste microunități de peisaj, zonele 1-6 se întrepătrund și creează un model oarecum omogen pe teritoriul comunei. În toate satele și împrejurul acestora regăsim reprezentate toate zonele de peisaj, dominantă fiind, ca un fond pe care se desenează celelalte zone, zona peisajului agricol.

6. Concluzii

Analizând peisajele fragile și valorile de peisaj din comunaPodu Turcului se propun recomandări în vederea protejării, gestionării și amenajării peisajului. Astfel, se configurează 3 tipuri de zone de intervenție în funcție de tipologiile și caracteristicile de peisaj și de zonarea de la capitolul 5.2 - Delimitarea microunităților de peisaj.

1. ZONE CU INTERVENȚII RESTRICȚIONATE - Peisaje ce necesită protejare

- **Z6 - Zona pădurilor** - se propuner limitarea intervenției antropice, promovarea unui turism blând (ecologic, științific, la scară mică), reducerea sau stoparea surselor de poluare și plantarea de puieți pe zonele defrișate.

2. ZONE CU INTERVENȚII CONTROLATE - Peisaje ce necesită gestionare.

- **Z4 - Zonele vetrelor de sat**, ale gospodăriilor, corespund unui peisaj rural și agricol valoros – prin promovarea peisajelor specifice și utilizarea rațională a resurselor naturale se poate asigura o intervenție controlată.
- În zonele **Z1 (a terenurilor agricole) și Z4 (a pășunilor)** pentru o dezvoltare durabilă a peisajelor rurale trebuie aplicate măsuri ce se referă la îmbunătățirea accesibilității, a condițiilor de viață, a mediului natural, conservarea patrimoniului cultural și natural, promovarea unui turism blând (la scară mică), a agriculturii în microferme, promovarea unei producții alimentare de calitate, adoptând o atitudine de susținere și promovare a mediului natural (environmentally – friendly).
- Zona Z1 a terenurilor agricole are un risc crescut de eroziune a solurilor din vânt, datorită vânturilor puternice care bat în zonă tot timpul anului. Pentru amelioararea acestui risc se pot planta perdele de protecție, foarte utile și necesare, care ar ușura din multe puncte de vedere și munca fermierilor, dar mai ales ar proteja solul și fauna zonei.

3. ZONE CU INTERVENȚII DIRECȚIONATE - Peisaje ce necesită amenajări

Z2 - Zona viilor abandonate - peisaj în curs de dezvoltare - este o zonă ce necesită un impus pentru împădurire, se pot aloca subvenții pentru plantare de puieți și pentru asigurarea că zonele în curs de împăduire nu vor fi defrișate.

Z3 - Zona de luncă și baltă, a albiilor râurilor - peisaj fragil - este o zonă ce necesită intervenții pentru ecologizare, securizarea malurilor și a punților, podețelor, protecția faunei și florei specifice.

7. Bibliografie

Studii și cărți

- Plan Urbanistic General al comunei Podu Turcului
- Studiul istoric pentru fundamentare PUG comuna Podu Turcului - arh. Petru Mihăilescu, DOCT 2025
- Lungu, Marius, 2024, Mapa Geografia României, Editura Carta Atlas
- Soil Atlas of Europe, European Soil Bureau Network, European Commission, 2005, Office for Official Publications of the EuropeanCommunities, L-2995 Luxembourg
- N. Florea, Ana Conea, I. Munteanu, Harta Pedologică a României, Institutul Geologic, Institutul de studii și cercetări pedologice 1970-1971
- Cerasella Crăciun. 2015. Peisagistică. Editura Universitară. București
- METODOLOGIE DE IDENTIFICARE SŞI DE EVALUARE A PEISAJULUI. 2008. S.C. QUATTRO DESIGN S.R.L., MUZEUL NATŢIONAL DE ISTORIE A ROMÂNIEI, S.C. POINT ZERO S.R.L.
- Calcatinge Alexandru. 2013. Conceptul de peisaj cultural. Contribuții la fundamentarea teoretică. Editura Universitară Ion Mincu. București.
- Sandu, Alexandru M. 2007. Samburele care face sa creasca vol. II-Eseuri de urbanism şi arhitectura, Editura Fundaţiei Arhitext Design Bucureşti
- Stan Angelica. 2012. Devenirea peisajului. Editura Universitară Ion Mincu. București

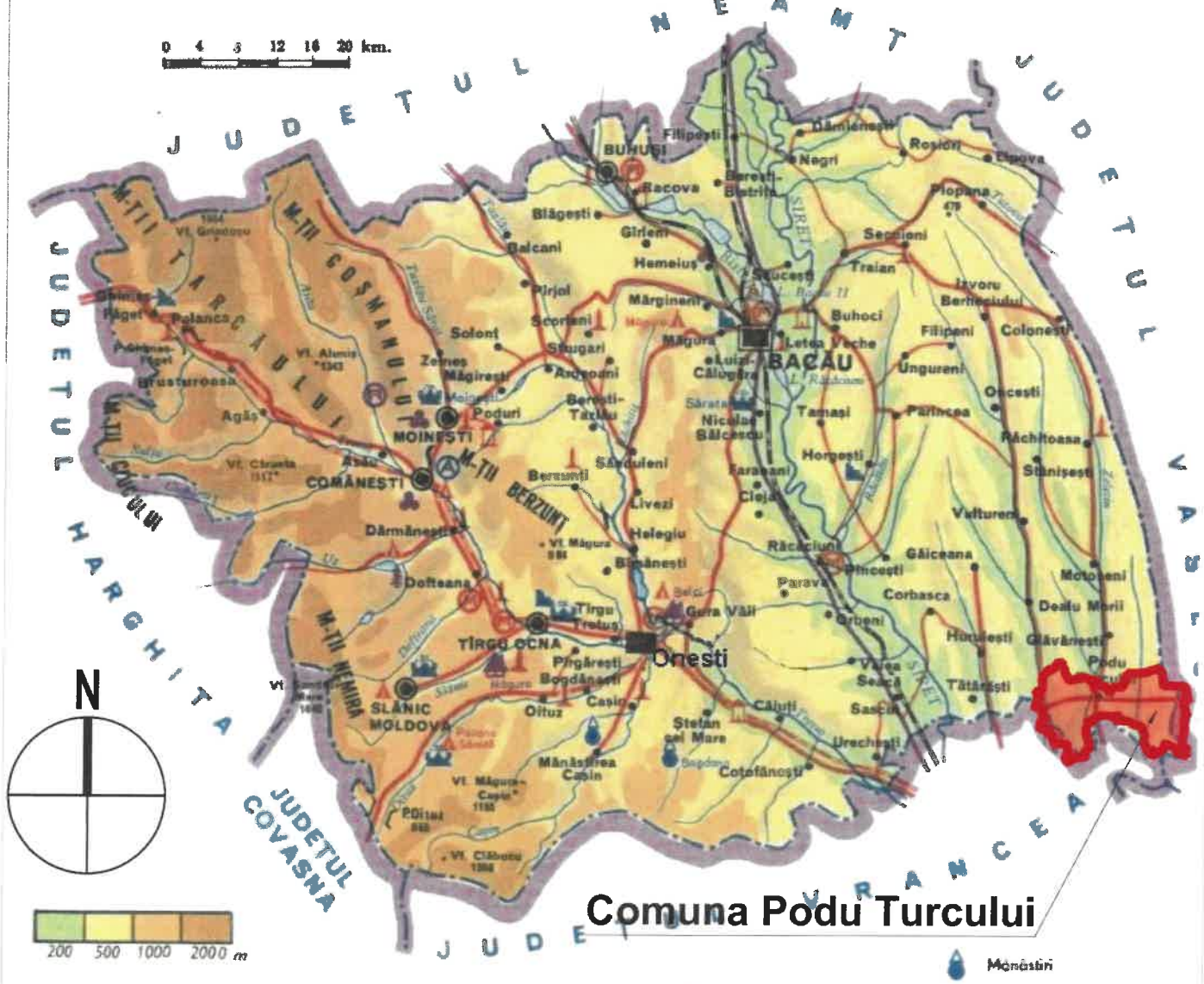
Site-uri web

- https://romaniadategeografice.net/

Legislație

- Convenția Europeană a Peisajului, Florența, 2000 - Lege nr. 451 din 8 iulie 2002 pentru ratificarea Convenției europene a peisajului.
- Lege pentru aprobarea Ordonantei de urgenta a Guvernului nr. 195/2005 privind protectia mediului; Ordonanta de urgenta nr. 114/2007 pentru modificarea si completarea Ordonantei de urgenta a Guvernului nr. 195/2005 privind protectia mediului
- LEGEA APELOR, lg. nr. 107 din 25/09/1996
- LEGE PENTRU RATIFICAREA CONVENTIEI EUROPENE A PEISAJULUI, adoptata la Florenta la 20 octombrie 2000 (L451/2002),lg. nr. 451 din 8 iulie 2002
- Lege pentru aprobarea Ordonantei de urgenta a Guvernului nr. 59/2007 privind instituirea Programului national de imbunatatire a calitatii mediului prin realizarea de spatii verzi in localitati, legea nr. 343/2007
- ORDONANTA DE URGENTA PRIVIND REGIMUL ARIILOR NATURALE PROTEJATE, CONSERVAREA HABITATELOR NATURALE, A FLOREI SI FAUNEI SALBATICE, oug. nr. 57 din 20 iunie 2007
- HOTARAREA PRIVIND REFACEREA ZONELOR IN CARE SOLUL, SUBSOLUL SI ECOSISTEMELE TERESTRE AU FOST AFECTATE, hot. nr. 1403/2007

- CODUL SILVIC, lg. nr. 46 din 19 martie 2008
- Carta de la Torremolinos, 1983, Conferinta Europeana a Ministrilor pentru Amenajarea
- Teritoriului (CEMAT) în cadrul Consiliului Europei
- Raportul „Europa 2000” , 1998, actualizat ulterior sub titlul „Europa 2000+” Cooperare pentru amenajarea teritoriului european”.
- Tratatul de la Amsterdam, document UE care accentueaza, unele prevederi orientate catre politicile de promovare a dezvoltarii durabile cuprinse în Tratatul de la Maastricht din 1992.
- Conferinta Informala a Ministrilor responsabili cu Amenajarea Teritoriului Uniunii Europene a adoptat „Perspectiva Dezvoltarii Spatiului European” (ESDP), la Potsdam, în mai 1999.
- Documentul „Principii directoare pentru dezvoltarea teritoriala durabila a continentului european”, Hanovra, 2000, Conferinta Conferinta Europeana a Ministrilor Responsabili cu Amenajarea Teritoriului (CEMAT)
- AGENDA 21, adoptata la Summit-ul de la Rio, 1992
- PROGRAMUL DE MANAGEMENT URBAN AL BANCII MONDIALE, 1994, componenta „Managementul urban si mediul” - „Consideratii cu privire la utilizarea terenului si managementul urban ecologic”.
- DIRECTIVE PENTRU PLANIFICAREA SI GESTIUNEA UNUI HABITAT COMPATIBIL CU DEZVOLTAREA DURABILA, document care apartine Comisiei Europene ONU pentru Europa, 1996.
- AGENDA HABITAT, document al Comisiei ONU pentru Asezari Umane, semnat la Istanbul, 1996.



Județul Bacău

Societatea Comercială DOCT S.R.L. Târgoviște - România

Informațiile conținute în documentația prezentă sunt proprietatea sc DOCT srl. Este interzisă reproducerea, distribuirea, publicarea oricărei informații fără acordul scris exprimat al sc DOCT srl.

DOCT
arhitectură · urbanism · restaurare
strada Justiției, nr. 19, 130017, Târgoviște
CUI RO910510

Proiectat:	Arh. Anca Lucia Petrescu
Desenat:	Arh. Anca Lucia Petrescu
Verificat:	Arh. Mitru Petrescu

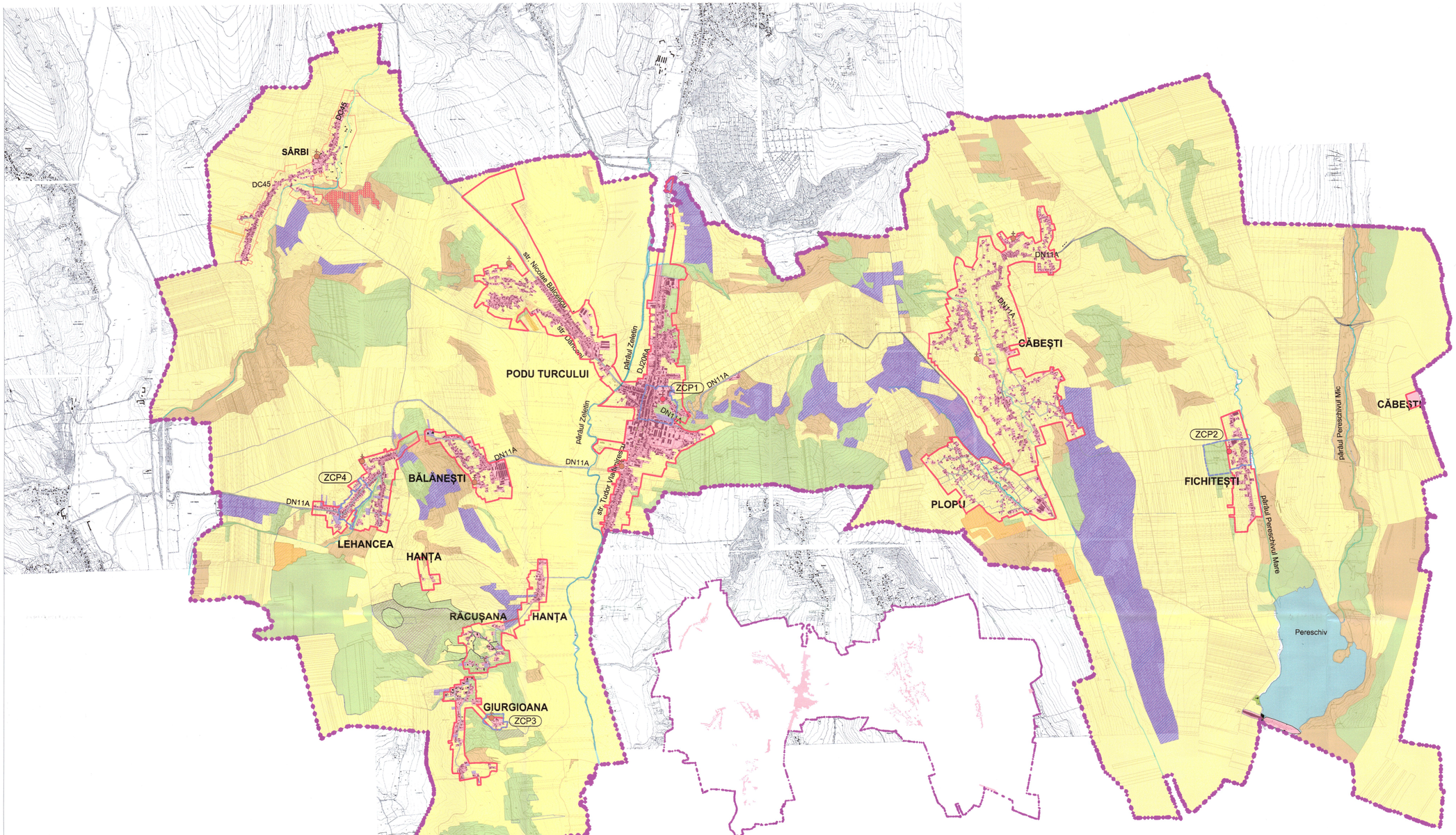
LUCRARE: Studiu Peisagistic pentru fundamentare PUG Comuna Podu Turcului, Județul Bacău

Beneficiar: COMUNA PODU TURCULUI

Proiectant: ARHIPROIECT SRL

ÎNCADRARE ÎN JUDEȚ

Proiect: 3/2026	Faza: Studiu Peisaj	Data: apr. 2026	Planșa: 1

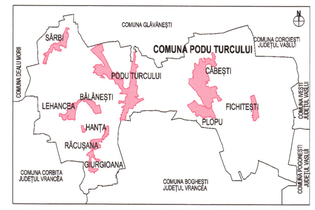


Legendă

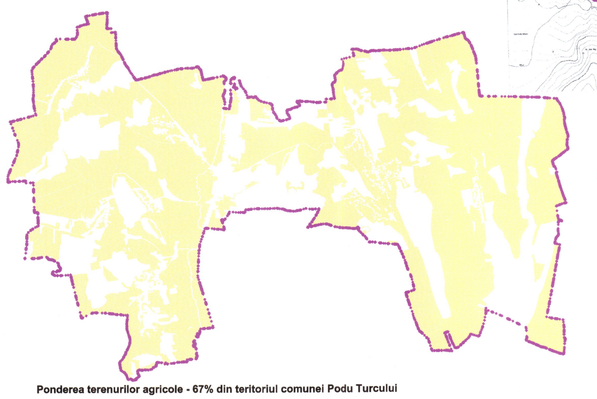
- Limita unității administrative
- Limită intravilan
- Ape
- Drumuri
- Biserică mon. istoric cat.B
- Biserică
- Fond construit
- Zone construite protejate
- Alunecări de teren

Categorii de folosință ale terenurilor:

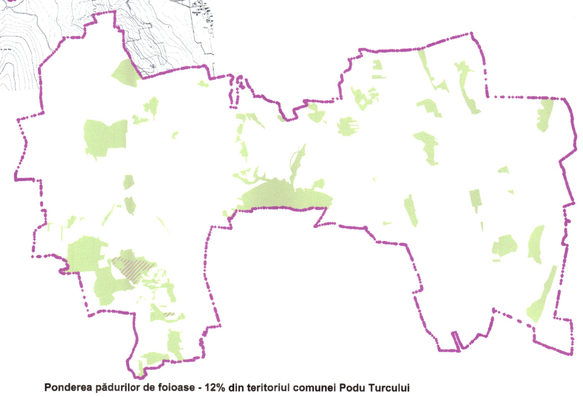
- Păduri
- Păduri defrișate
- Pășuni
- Teren agricol
- Plantații de viță de vie
- Plantații de viță de vie abandonate transformate în păduri/ pășuni împădurite
- Curți construcții - Vetrele de sat
- Albiile râurilor/ pârâurilor
- Livezi
- Livezi abandonate



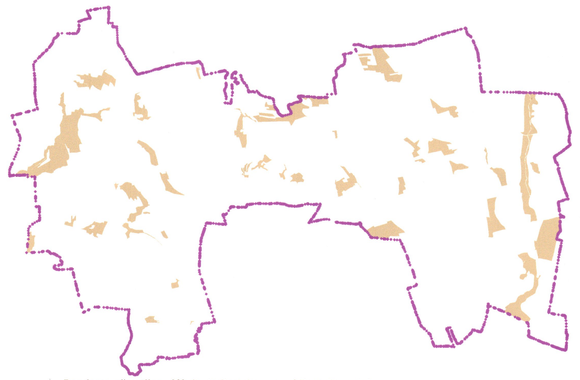
Ponderea fondului construit este de doar 4% din teritoriul comunei Podu Turcului



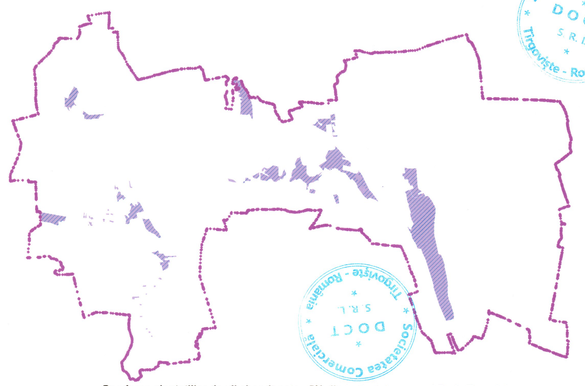
Ponderea terenurilor agricole - 67% din teritoriul comunei Podu Turcului



Ponderea pădurilor de foioase - 12% din teritoriul comunei Podu Turcului



Ponderea pășunilor - 9% din teritoriul comunei Podu Turcului



Ponderea plantațiilor de vii abandonate - 5% din teritoriul comunei Podu Turcului

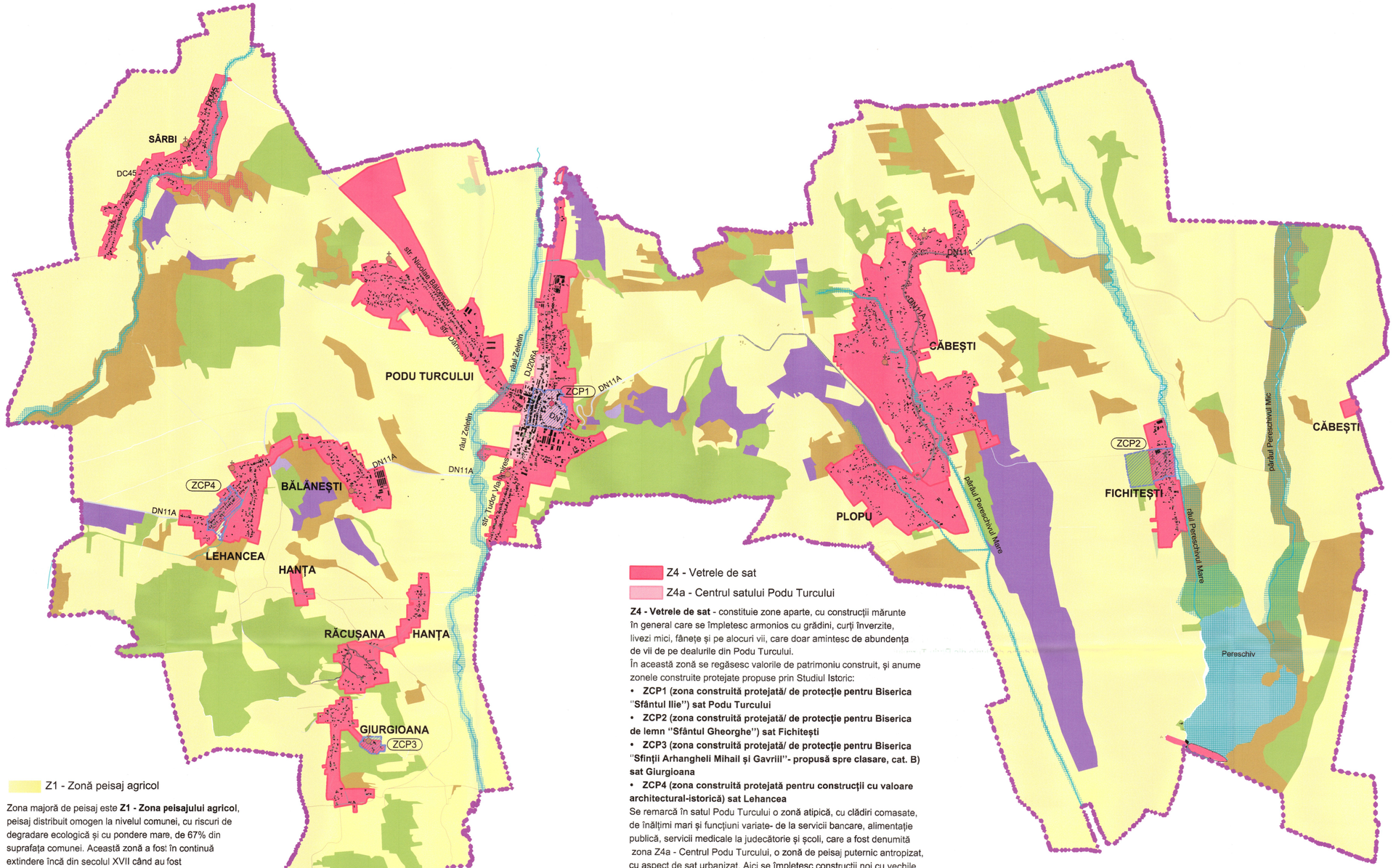
Societatea Comercială DOCT S.R.L. Târgoviște - România

Informațiile conținute în documentația prezentă sunt proprietatea sc DOCT srl. Este interzisă reproducerea, distribuirea, publicarea oricărei informații fără acordul scris exprimat al sc DOCT srl.

DOCT
arhitectură • urbanism • restaurare
strada Justiției, nr. 19, 130017, Târgoviște
CUI RO910510

LUCRARE:	Studiu Peisagistic pentru fundamentare PUG Comuna Podu Turcului, Județul Bacău
Beneficiar:	COMUNA PODU TURCULUI
Proiectant:	ARHIPROIECT SRL

Proiectat:	Arh. Anca Lucia Petrescu	ANALIZA TIPURILOR DE PEISAJ - SCARA 1/25000			
Desenat:	Arh. Anca Lucia Petrescu				
Verificat:	Arh. Mitru Petrescu	Proiect: 3/2026	Faza: Studiu Peisaj	Data: apr. 2026	Planșa: 2



Z4 - Vetrele de sat - constituie zone aparte, cu construcții mărunte în general care se împletesc armonios cu grădini, curți înverzite, livezi mici, fânețe și pe alocuri vii, care doar amintesc de abundența de vii de pe dealurile din Podu Turcului.
În această zonă se regăsesc valorile de patrimoniu construit, și anume zonele construite protejate propuse prin Studiul Istoric:

- **ZCP1 (zona construită protejată/ de protecție pentru Biserica "Sfântul Ilie") sat Podu Turcului**
- **ZCP2 (zona construită protejată/ de protecție pentru Biserica de lemn "Sfântul Gheorghe") sat Fichitești**
- **ZCP3 (zona construită protejată/ de protecție pentru Biserica "Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil"- propusă spre clasare, cat. B) sat Giurgioana**
- **ZCP4 (zona construită protejată pentru construcții cu valoare architectural-istorică) sat Lehancea**

Se remarcă în satul Podu Turcului o zonă atipică, cu clădiri comasate, de înălțimi mari și funcțiuni variate- de la servicii bancare, alimentație publică, servicii medicale la judecătorie și școli, care a fost denumită zona Z4a - Centrul Podu Turcului, o zonă de peisaj puternic antropizat, cu aspect de sat urbanizat. Aici se împletesc construcții noi cu vechile căsuțe negustorești specifice uliței mari din Podu Turcului pe vremea când era un puternic târg local.

Z1 - Zonă peisaj agricol

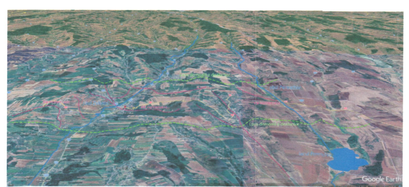
Zona majoră de peisaj este **Z1 - Zona peisajului agricol**, peisaj distribuit omogen la nivelul comunei, cu riscuri de degradare ecologică și cu pondere mare, de 67% din suprafața comunei. Această zonă a fost în continuă extindere încă din secolul XVII când au fost consemnate primele defrișări ale păduri pentru a fi transformate în terenuri arabile. Zonele extinse lucrate, precum și culturile variate de la orz, grâu, ovăz, secară la rapiță, porumb, floarea soarelui etc. arată imporanța agriculturii pentru economia și ocupațiile din comună.

Z2 - Zona viilor abandonate

Z2 - Zona viilor abandonate - desfășurată în principal de la nord la sud, pe versanții însoriți, este o zonă care de împădurește treptat și care va deveni pădure atâta vreme cât nu va exista intervenție antropică. Natura tinde întotdeauna să își recucerească teritoriul și să se echilibreze câtă vreme nu se intervine uman asupra ei. Acest abandon al viilor reflectă schimbările petrecute la nivel politic de după 1989, schimbările de ocupație a locuitorilor comunei, declinul demografic, lipsa forței de muncă, schimbări survenite la nivelul întregului teritoriu național al României. În *'Dicționarul geografic al Județului Tutova'* de Petru Condrea din 1887 se menționează că în satul Căbești se lucrează la acea dată 253 de hectare de vii. Se știe, de asemenea, menționat fiind în monografia comunei, că vinul produs în Podu Turcului nu era un vin de calitate, încă din secolul XIX. Acești factori multipli politici, economici și sociali au dus la o modificare a peisajului foarte interesantă.

Z3 - Zona de luncă și baltă

Z3 - Zona de luncă și baltă, a albiilor râurilor - localizată în jurul albiilor râurilor Zeletin și Pereschiv și a lacului Pereschiv, este o zonă cu vegetație specifică, cu mare valoare ecologică, cu ecosisteme specifice, foarte importantă pentru echilibrul ecologic al celorlalte zone. Din râurile Zeletin, Pereschiv și afluenții săi au fost trasate în trecut numeroase canale de irigație, foarte importante pentru agricultura locală. De asemenea, râurile colectează izvoarele și pârâiele de pe versanți, mai ales în sezoanele ploioase. Lacul Pereschiv, pe lângă latura de loisir, relaxare și pescuit sportiv are un rol foarte important în combaterea inundațiilor din aval în sezoanele ploioase.



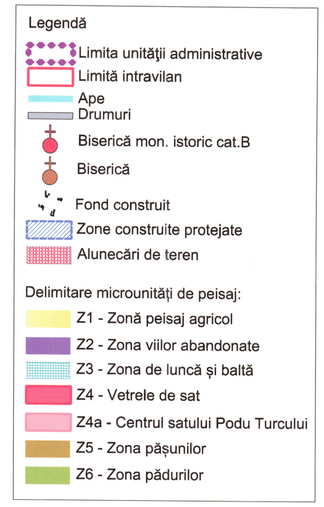
Elemente structurante de macropeisaj: Relief, hidrografie, fond construit

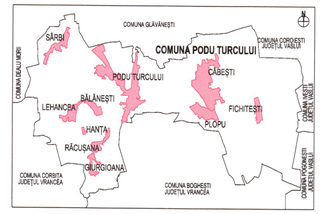
Z5 - Zona pășunilor

Z5 - Zona pășunilor - este o zonă care a fost diminuată de-a lungul vremii în favoarea terenului agricol, în special zonele plate din văi au fost transformate în terenuri arabile. Cu toate acestea, având în vedere faptul că atât populația umană cât și cea de animale din satele comunei Podu Turculuiu a scazut foarte mult, pășunile sunt suficiente pentru acestea.
Pășunile se regăsesc presărate oarecum omogen în teritoriul comunei, fiecare sat având zone de pășunat în apropierea intravilanului cât și în depărtare. Diminuarea pășunilor arată cum ocupația locuitorilor a migrat puternic de la creșterea animalelor la agricultura mare.

Z6 - Zona pădurilor

Z6 - Zona pădurilor, cu masă mai mare în centrul comunei și în partea de vest, este tot o zonă în diminuare, cu clustere presărate pe tot teritoriul comunei, înconjurată de terenuri agricole.
Prin observația imaginilor din satelit am identificat zone de pădure care s-au restrâns sau chiar au dispărut complet în ultimii 40 de ani - a se vedea la capitolul 2.1.4 imaginile din 1985 și 2025, imagini grăitoare pentru defrișările care au avut loc în comuna Podu Turculuiu pentru a mări suprafața de teren agricol.

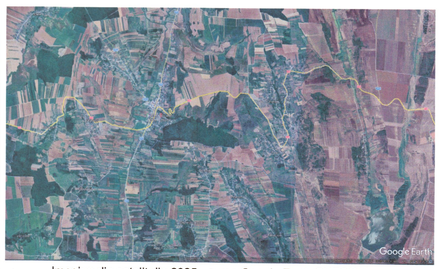




Aceste microunități de peisaj, zonele 1-6 se întrepătrund și creează un model oarecum omogen pe teritoriul comunei. În toate satele și împrejurul acestora regăsim reprezentate toate zonele de peisaj, dominantă fiind, ca un fond pe care se desenează celelalte zone, zona peisajului agricol.



Imagine din satelit din 1985 - sursa Google Earth Landsat/Copernicus



Imagine din satelit din 2025 - sursa Google Earth CNES/Airbus

Societatea Comercială DOCT S.R.L. Târgoviște - România

Informațiile conținute în documentația prezentă sunt proprietatea sc DOCT srl. Este interzisă reproducerea, distribuirea, publicarea oricărei informații fără acordul scris exprimat al sc DOCT srl.

DOCT
arhitectură • urbanism • restaurare
strada Justiției, nr. 19, 130017, Târgoviște
CUI RO910510

Proiectat:	Arh. Anca Lucia Petrescu
Desenat:	Arh. Anca Lucia Petrescu
Verificat:	Arh. Mitru Petrescu

LUCRARE: Studiu Peisagistic pentru fundamentare PUG Comuna Podu Turculuiu, Județul Bacău
Beneficiar: COMUNA PODU TURCULUI
Proiectant: ARHIPROIECT SRL

DELIMITARE MICROUNITĂȚI DE PEISAJ - SCARA 1/25000

Proiect: 3/2026	Faza: Studiu Peisaj	Data: apr. 2026	Planșa: 3